

Đường Về Nhà

Contents

Đường Về Nhà	1
1. Chương I : Chuyến Xe Đêm Giao Thừa	2
2. Chương Ii: Bản Đồ	5
3. Chương Iii: Chó Ngao.	10
4. Chương Iv: Thành Phố Của Người Chết.	18
5. Chương V: Cháy.	26
6. Chương Vi: Hang Tối.	31
7. Chương Vii: Thịt Người.	36
8. Chương Viii: Trốn Chạy.	41
9. Chương Ix: Lạc	46
10. Chương X: Không Lối Thoát	50
11. Chương Xi: Đau Thương	54
12. Chương Xii: Chỉ Một Người Còn Sống.	59
13. Chương Xiii: Cách Về Nhà	65
14. Chương Xiv: Hướng Tây	72
15. Chương Xv: Tấm Vé	77
16. Chương Xvi: Mê Cung	82
17. Chương 17(chương Cuối): Chúng Ta Sẽ Sớm Gặp Lại.	87

Đường Về Nhà

Giới thiệu

Chuyến về quê ăn tết, bỗng chốc trở thành chuyến đi tới địa ngục. Và một cuộc hành trình tìm đường

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ve-nha>

1. Chương I : Chuyến Xe Đêm Giao Thừa

Sáng 30 tết, khắp nơi đều nhộn nhịp, chỉ còn chưa đầy một ngày nữa là cả nước lại bước sang năm mới, mùi vị của sự tươi mới đã lan tỏa khắp nơi trên mọi nẻo đường của dải đất hình chữ S. Nó ở trong từng phân tử khí, thấm vào từng người, từng sự vật, làm cho tâm trạng mỗi người trở nên rộn rã, phấn khởi, và cả một chút khấn trương.

Nhưng có vẻ như không khí náo nức của ngày tết không chạm được đến Duy. Cậu ngồi chán nản trên chuyến xe khách đang bon bon chạy đưa cậu về thăm ông bà nội ở quê. Chàng trai khoác lên mình chiếc áo hoodie màu xám tro, ngồi yên như phỗng, hướng ánh mắt bất cần ra ngoài cửa xe, nhưng cũng chẳng phải là để nhìn ngắm tận hưởng không khí tết đang tràn ngập ngoài kia, cách mà cậu nhìn dường như chỉ đơn giản là tìm kiếm cái gì để lọt vào mắt chứ không có ý nghĩa gì khác.

Duy cảm thấy chán đời, kể từ khi biết kết quả thi đại học cho đến giờ thì cậu luôn luôn cảm thấy chán nản với mọi thứ xung quanh, chẳng thiết tha với thứ gì.

Trong cuộc chạy đua khốc liệt để có thể vào được trường đại học mà mình mong muốn, Duy đã thua. Cậu trượt đại học. Rõ ràng một điều là Duy không hề dốt, cũng không lười, nhưng sự thật thì lại quá phũ phàng, đó là một đòn đã kích lớn đối với một chàng trai mới lớn có long tự tôn cao như Duy.

Sự chán nản cứ bám theo Duy, đến mức chính cậu cũng không biết phải làm thế nào để thoát khỏi tình trạng đó nữa. Dường như chẳng có thứ gì có thể khiến cậu cảm thấy hứng thú, cậu cũng đã thử nhiều cách, cố gắng tham gia vào một vài hoạt động tập thể nào đó mà cậu cho rằng vui, nhưng kết quả cũng chẳng khá khẩm gì, nó chẳng giúp cho cậu quên được nỗi buồn chán trong lòng.

Lần này là lần đầu tiên sau ba năm cấp ba Duy mới về quê thăm ông bà, và cũng là lần đầu tiên Duy quyết định sẽ ăn tết ở quê, hưởng mùi vị cái tết vùng nông thôn, và trong thâm tâm cậu cũng mong là mình lại có thể tìm thấy niềm vui sống nhờ chuyến đi này.

Xuống xe, Duy trở nên hoàn toàn lạc lõng với khung cảnh náo nhiệt ở đây, trong khi khắp nơi đang tràn ngập sắc màu của hoa lá, mang lại cảm giác đầy sức sống thì Duy là khoác lên mình một vẻ ảm đạm bằng bộ trang phục màu xám tro, cùng với đó là mái tóc rối bù không được chải chuốt và bộ mặt chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Nhưng Duy cũng chẳng hơi đâu mà để ý đến mấy việc lật vật đó, điều cậu cần làm bây giờ là tìm một người xe ôm để chở cậu về nhà của ông bà, chứ cái áo khoác mỏng tanh này không thể giúp cậu thấy ấm trong tiết trời mưa phùn lạnh lạnh của mùa xuân được.

Mất khoảng 30 phút đi xe ôm, cuối cùng thì Duy cũng xuất hiện ở trước cửa nhà của ông bà, bố và em gái cậu đã đến từ trước đó, đây cũng là điều hiển nhiên, hai người đó đi xe máy từ sớm, còn Duy thì bắt một chuyến xe khách khởi hành sau nên tới nơi muộn hơn.

Sau khi chào qua loa tất cả mọi người trong nhà, Duy bước thẳng vào trong, tìm một căn phòng ấm áp để chui vào nằm nghỉ, chẳng mấy chốc mà cậu chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ sâu, không mộng mị.

Duy không rõ mình đã ngủ bao lâu, nhưng khi cậu bắt đầu thức giấc thì chợt cảm nhận được một hơi thở ấm áp thơm dịu đang nhẹ nhàng phả vào mặt mình, kèm theo đó là một giọng nói nửa quen thuộc nửa lạ lẫm nhỏ nhẹ như gió thoảng cất lên: “Duy, dậy đi, trời tối rồi đấy, ngoài kia đang vui lắm !”

Trước mắt Duy lúc này xuất hiện một gương mặt xinh đẹp vừa lạ vừa quen, một người mà cậu tưởng chừng như đã quên, một người mà cậu đã rất lâu không được gặp mặt hay nghe giọng nói, một người đã từng rất quan trọng với cậu.

Mất vài giây định thần như để khẳng định mình không mơ, Duy lắp bắp: “chị Yến ?”

Yến gật đầu, sau đó nở một nụ cười dịu dàng đưa tay lên vò nhẹ mó tóc rối của Duy và nói: “ôi em tôi, đã lớn đến thế này rồi cơ đấy, cũng gần 6 năm rồi đúng không nhỉ ? Chừng ấy thời gian mà cậu đã lớn đến thế này rồi, chút nữa thì chị không nhận ra đâu!”

Bất giác, Duy mỉm cười, những hồi ức về cô gái đang ở trước mặt bỗng ùa về như một làn gió, thổi vào trong tâm trí cậu sự ấm áp. Những ký ức lộn xộn đang được sắp xếp lại trong đầu Duy, đó là những ký ức

mà Duy đã từng cắt trong một ngăn kéo mang tên lãng quên, nhưng bây giờ thì nó lại được mở ra, làm cho tim cậu nhất thời đập loạn nhịp.

Yến hơn Duy một tuổi, hai đứa có thể coi là quen biết nhau từ trước khi sinh ra. Bởi vì hai bên phụ huynh đều là bạn thân từ thời cấp ba, tất cả đã hình thành nên mối quan hệ hết sức chặt chẽ giữa Yến và Duy.

Bố Duy và bố Yến phải nói là anh em cùng vào sinh ra tử, quan hệ cực kỳ thân thiết, ông bà nội ngoại của Yến đều mất sớm, ông nội Duy lại coi bố của Yến như con cái trong nhà, chính vì vậy ông nội Duy cũng giống như là ông nội của Yến vậy. Thế nên việc Yến xuất hiện ở đây vào lúc này là một điều hoàn toàn không vô lý, nhưng đối với Duy thì đó là lại một sự bất ngờ rất lớn.

Yến và Duy vẫn thân thiết với nhau từ bé, nhưng đột nhiên sáu năm trước Yến phải rời xa Duy, gia đình cô vì công việc mà buộc phải chuyển đến một nơi khác, cách xa với nơi mà trước đây họ sống. Kể từ đấy mối dây liên hệ giữa Duy và Yến bị đứt đoạn, hai người không liên lạc được với nhau, cho đến bây giờ thì bất ngờ gặp lại.

Trong khoảnh khắc ký ức ủa về, Duy đã không biết nói gì, chỉ ngẩng ra nhìn cô gái trước mặt, cô ấy đã thay đổi rất nhiều, không còn là cô bé ngổ ngáo ngày xưa nữa mà đã trở thành một thiếu nữ đẹp hoàn mỹ. Cô bây giờ đã là một hotgirl có chút danh tiếng trong cộng đồng teen, và tất nhiên Duy biết điều đó.

Thấy mãi mà Duy chẳng nói được câu nào, Yến sốt ruột lên tiếng phá vỡ sự im lặng này giờ: “Duy, Duy làm gì mà ngơ ngẩn ra vậy ? Chả lẽ trên mặt chị có dính cái gì hay sao mà Duy nhìn chị ghê thế ? Duy mà nhìn nữa là mặt chị thủng ra đấy!”

Tiếng nói của Yến trả Duy lại với thực tế, cậu chợt nở một nụ cười và nói với giọng đùa cợt: “đúng là chị rồi, lâu quá không gặp, suýt nữa thì em không nhận ra đấy, bây giờ trông hiền quá, chẳng ghê gớm như hồi trước nữa rồi, mà bây giờ chị cũng bớt xấu đi rồi nhỉ!”

Yến nghe vậy thì không nén nổi mà bật ra tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc, phá vỡ không gian tĩnh lặng từ này đến giờ, sau đó làm mặt giận: “còn dám trêu chị nữa à, lâu lắm không gặp mà chẳng hỏi thăm nhau được một câu, lại còn dám nói móc chị nữa, xem chừng muốn ăn đòn đấy!”. Nói rồi Yến giơ tay lên làm bộ đánh Duy, còn Duy thì cười tít mắt bắt lấy cánh tay mềm mại của Yến.

Bị Duy tóm tay, Yến liền dùng lực kéo Duy rời khỏi giường và nói: “đi, bọn mình ra ngoài chơi, ở trong nhà bí bách lắm, ngoài kia vui hơn nhiều!”

Duy lười nhác đứng dậy, lê cái thân hình dài gần mét tám bước theo Yến. Lúc cậu vừa đứng dậy, một nét ngạc nhiên lại thoáng qua gương mặt xinh đẹp của Yến, không ngờ Duy bây giờ đã trở thành một thanh niên cao lớn vạm vỡ đến chừng này. Còn Duy, cậu cũng vừa nhận ra rằng chị Yến của mình giờ đây đã thấp hơn mình đến hơn nửa cái đầu, giờ đây cô chẳng khác nào một cô gái nhỏ bé cần được sự bảo bọc của Duy chứ không còn là người chị ngày xưa nữa.

Một cách thân thiết, Yến nắm nhẹ tay Duy kéo cậu đi, lúc này trên môi Duy vẫn giữ nụ cười thoải mái như khi nãy. Mọi người trong nhà nhìn thấy thái độ của Duy thì hết sức vui mừng, nhất là bố cậu, ông mỉm cười đầy ẩn ý nhìn theo bóng hai đứa trẻ đã lớn chạy ra ngoài.

Ngoài đường náo nhiệt đông vui, bây giờ thì Duy mới cảm nhận thấy sự phấn khởi của mùa xuân đang về. Bất giác quay sang bên cạnh, cậu lại thấy được hình ảnh thân thương ngày nào của Yến, những hình ảnh mà tưởng chừng như đã bị lãng quên, chợt cậu cất tiếng: “mấy năm qua chị sao rồi ? Làm hotgirl chắc là có nhiều fan lắm nhỉ, mấy đứa bạn em nó thích chị lắm đấy, chỉ tội ấy thẳng bé là không có cơ hội quen chị!”

Yến không nhìn Duy, cô đưa tay vén nhẹ mấy lọn tóc mai đang bay tung lên, nói: “cũng chẳng có gì cả, chị chỉ may mắn một chút nên mới được nhiều người biết đến thôi, chị cũng không nghĩ rằng mình sẽ bước tiếp trên con đường ấy, chị muốn sau này sẽ trở thành một nhà báo!”

Ngừng một lúc, cô nói tiếp: “thú thực là cái áp lực của cái danh hotgirl nó cũng lớn lắm, chị cũng kiếm được tiền nhờ vào vài hợp đồng chụp ảnh quảng cáo, nhưng mà đối lại thì bị người ngoài soi mói, thực sự là hết sức khó chịu. Mà thôi, nói chuyện của Duy đi, Duy vẫn còn theo đuổi Taekwondo chứ ?”

Nhắc đến Taekwondo, Duy chợt thấy đau lòng, tất hẳn nụ cười mà khó khăn lắm mới có được, cậu chán nản lắc đầu nói nhẹ như thờ: “không, em từ bỏ rồi, đến nay cũng đã hơn một năm. Vốn định bỏ để tập

trung ôn thi đại học, thế mà vẫn trượt như thường!”

Yến nhìn Duy với vẻ nuối tiếc, cậu ấy là một tài năng về Taekwondo, đã từng đạt khá nhiều huy chương ở các giải lớn nhỏ khác nhau, và hơn hết, đó là đam mê của cậu, cậu đã từng có ước mơ sẽ tiến lên sự nghiệp đỉnh cao, và rõ ràng là cậu hoàn toàn có khả năng, nhưng có vẻ như không phải ai có khả năng cũng thực hiện được ước mơ một thời của mình, thời gian rất đáng sợ, nó có thể thay đổi mọi thứ.

Bất chợt Duy chuyển chủ đề: “chị có người yêu chưa ? bao giờ định giới thiệu anh ấy cho em đây ?” kèm theo câu hỏi là một vẻ mặt cười cợt đầy tính pha trò, cậu muốn thoát khỏi suy nghĩ tiếc nuối về ước mơ một thời, dù sao ước mơ đó cũng đã bị thay đổi từ năm lớp mười hai rồi, bây giờ cũng chẳng còn lại gì cả.

Yến lắc đầu cười nói nhỏ: “chị vẫn đang chờ một người nên không thể yêu ai được!”

Nghe vậy, Duy chợt thấy tai mình ù đi, rõ ràng là một câu hỏi bông đùa nhưng không hiểu sao câu trả lời lại đem đến cho cậu một cảm giác gì đó rất khó chịu nhưng không thể giải thích rõ ràng, làm cậu cảm thấy không khí xung quanh bỗng chốc trở nên ngột ngạt, khó chịu. Một vài suy nghĩ điên rồ hiện lên trong đầu nhưng rồi lại biến mất ngay sau đó. Mất một lúc, Duy mới trở về với thực tại, xua hết các ý nghĩ viển vông của mình đi và lại bắt đầu nói những câu bông đùa với Yến.

Chậm rãi bước trên đường, Duy và Yến còn nói với nhau rất nhiều chuyện trên trời dưới bể, nhưng cũng chẳng đâu vào với đâu, tất cả chỉ đơn giản là nói để tìm thấy nụ cười của nhau.

Đi thêm một lúc, cánh cửa của một ngôi chùa cổ kính đã hiện ra trước mặt Duy và Yến. Đứng từ bên ngoài, Duy nhìn thấy trong sân chùa đã có rất nhiều người vào thắp hương cầu thần khẩn phật, mong một năm mới tốt lành sẽ đến, và có vẻ như Yến cũng muốn vào trong để thắp một nén nhang.

Bước cùng Yến, Duy lần đầu tiên vào trong ngôi chùa cổ nổi tiếng linh thiêng này, tất cả những gì cậu nhìn thấy là kiến trúc tuyệt đẹp nơi cửa phật. Những trụ đá hay những bức tượng được tạc theo hình tứ linh “Long, Ly, Quy, Phượng” được đặt theo bốn hướng của ngôi chùa tạo nên một sự uy nghiêm bất khả xâm phạm. Cùng với đó, các vị sư thầy đã bày thêm ở sân nhà chùa những cây đào hồng thắm để hòa cùng không khí đón xuân với đất nước.

Bước vào bên trong, Duy còn cảm nhận thấy rõ sự uy nghiêm của nơi cửa phật thanh tịnh hơn nữa. Những cột trụ bằng gỗ được đặt ở các góc của chính điện, trên đó đều được trạm trổ những hình rồng phượng một cách vô cùng khéo léo và tinh xảo. Những bức tượng phật được thờ phụng được đặt trang nghiêm trên cao tạo nên vẻ thần bí cao siêu. Thêm vào đó, vì là ngày tết, người đến thắp hương lại càng đông nên mùi nhang và khói mù mịt càng làm cho cảm giác nơi này giống với cõi tiên hơn là trần thế.

Duy và Yến cẩn thận thắp mỗi người một nén nhang, sau đó Yến cung kính đứng chắp tay khẩn vái, trong miệng lầm rầm cầu xin thần thánh phù hộ. Còn Duy, cậu chẳng biết phải nói gì, cũng chẳng biết phải cầu xin gì, cậu chỉ biết là đến đây thì phải tôn trọng lễ nghi của nơi đó, vậy nên cậu cũng đứng nghiêm túc, chắp tay vái lạy như bao người khác.

Sau đó, Duy và Yến lặng lẽ rời chùa, hòa mình vào dòng người đang nô nức chờ đón giờ khắc giao thừa. Mặt trời đã lặn, nhà nhà đã thắp đèn, trên đường cũng sáng rực đèn đuốc khiến cho tiết trời mùa xuân lạnh lạnh thêm mấy phần ấm áp.

Duy nắm chặt tay Yến để khỏi lạc và chậm chậm bước lên cây cầu bắc qua con sông ở gần đây. Bất chợt có ai đó chen lên, xô mạnh vào hai người, đẩy Yến tách ra khỏi Duy, tiếp đó là một dòng người đông đảo tràn qua làm Duy và Yến lạc nhau.

Lo lắng, Duy cố gắng chen chúc trong dòng người đang đổ đến cầu mong sao tìm thấy hình bóng quen thuộc của Yến. Chợt Duy va phải một người, chính xác hơn là một phụ nữ lạ lùng.

Người phụ nữ này không cao lắm, chỉ đứng chưa tới mũi Duy, tay cầm một cây gậy gỗ xù xì, trên người khoác một chiếc áo choàng có mũ trùm màu nâu, thực sự thì ban đầu Duy đã suýt nhầm rằng đó là áo mưa.

Người này chặn Duy lại và nói: “này chàng trai, cậu thực sự gặp nguy hiểm đấy!”

Duy ngỡ người không hiểu người trước mặt nói gì, cậu chỉ đáp qua loa rồi lại tiếp tục tìm kiếm tung tích của Yến. Nhưng người kia cũng không để cậu đi như vậy. Bà ta tiếp tục chặn Duy lại và nói: “cậu có thể

sẽ chết đấy, và cả cô gái kia nữa, cô ấy cũng không thoát khỏi định mệnh khắc nghiệt này đâu!”

Duy hơi chấn động, cậu như bị câm, mà đúng hơn là rơi vào trạng thái tê liệt, không thể cử động, không nói nên lời, lúc này, người phụ nữ kia bỗng đưa cho cậu một mảnh giấy và nói: “giữ lấy nó, có thể nó sẽ cứu mạng cậu đấy!”

Một cách vô thức, Duy cầm mảnh giấy nhét vào trong túi áo khoác, trạng thái tê liệt ấy tức khắc biến mất, còn người phụ nữ lúc này thì cũng đột ngột bốc hơi như chưa bao giờ xuất hiện. Duy tự nhủ chắc mình bị ảo giác và vội vàng xóa đi những hình ảnh vừa hiện ra trong đầu rồi tiếp tục đi tìm Yến.

Sau một nỗ lực đáng kể len lỏi trong đám đông, bỗng Duy nhìn thấy Yến, có vẻ như cô cũng đang đi tìm cậu, nét mặt lo lắng đang hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp ấy.

Khi Duy vừa tiếp cận được đến bên cạnh Yến, cậu nhìn thấy một ánh mắt mệt mỏi, kèm theo nỗi buồn trên gương mặt Yến, cậu chưa kịp hỏi gì thì Yến đã lên tiếng: “chị xin lỗi, chắc là tết năm nay chị không ở đây ăn tết với Duy được rồi, chị có việc rất gấp, phải về Hà Nội càng sớm càng tốt...”

Nhìn vẻ mặt đó của Yến, Duy lập tức nảy ra ý định sẽ đi cùng cô về Hà Nội, có gì còn có thể giúp đỡ cô, hơn nữa cậu cũng có cơ hội được ở bên Yến lâu hơn. Nghĩ vậy, cậu liền nói: “chúng ta cứ về đã rồi nói sau!”.

Về đến nhà, sau khi Yến trình bày công việc khẩn thiết của mình, cô đã được mọi người dặn dò cẩn thận cho chuyến đi của mình, cùng với đó, Duy cũng được bố giao nhiệm vụ tháp tùng Yến lên Hà Nội, và thêm vào đó cậu phải giúp Yến giải quyết các công việc cần thiết.

Yến đã sợ rằng sẽ phiền đến Duy, nhưng Duy thì lại không nghĩ vậy, cậu còn đang mong điều đó, và nếu bố cậu không bảo cậu làm điều đó thì có lẽ cậu cũng sẽ tự đề nghị.

Sát giờ giao thừa, Duy và Yến là hai hành khách cuối cùng bước lên chuyến xe muộn đêm ba mươi tết để có thể đặt chân đến Hà Nội sớm nhất có thể vào sáng mùng một tết.

Một cách chậm rãi, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh mà mọi người đang ngồi trên nó không biết rằng mình sắp thăm gia vào một chuyến hành trình dài đầy máu và nước mắt.

2. Chương II: Bản Đồ .

Khi xe đã bắt đầu chuyển bánh thì Duy và Yến mới ổn định được chỗ ngồi, hàng ghế cuối cùng, Duy ngồi sát cửa sổ như thói quen, còn Yến ngồi ngay sát bên cạnh, dịu dàng ngả đầu vào vai Duy.

Đoạn đường quanh co trong làng rất gồ ghề làm cho cả chiếc xe cứ xóc lên xóc xuống giống như con thuyền đang trôi trên đại dương dậy sóng vậy. Mất một lúc, chiếc xe mới ra khỏi đoạn đường khó đi mà ra đến đường lớn, nhắm thẳng hướng Hà Nội mà đi, mang theo những khuôn mặt mệt mỏi đầy sự ưu tư và tiếc nuối ột cái tết không hoàn hảo.

Chiếc xe vừa ra đến đường lớn thì tiếng pháo hoa đã vang lên, báo hiệu một năm mới đã đến.

Không trực tiếp nhìn thấy pháo hoa, nhưng trong lòng Duy vẫn rạo rực, nhưng có lẽ thứ chủ yếu khiến lòng cậu rộn lên không phải là pháo hoa năm mới, mà là người đang ở cạnh bên.

Vừa lên xe, Yến đã cảm thấy buồn ngủ, cô nhẹ nhàng dựa vào bờ vai Duy và bắt đầu nhắm mắt lại. Khoảng cách quá gần giữa cô và Duy đã khiến cho cô có thể nghe được nhịp tim đang đập rộn ràng của Duy, những âm thanh đó chợt làm Yến mỉm cười. Sau đó, cô dần chìm vào một giấc ngủ sâu.

Thỉnh thoảng Duy lại liếc trộm sang Yến, cậu biết đó chính là lý do khiến tim mình đập loạn, nhưng trong đầu lại hiện lên những suy nghĩ cố gắng trấn tĩnh lại cảm xúc của mình, những suy nghĩ ấy buộc Duy phải nhìn ra nơi khác, cố gắng không nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp thân quen nữa.

Rời mắt khỏi khuôn mặt Yến, Duy cũng chẳng muốn quan sát những hành khách đang không vui vì cái tết không trọn vẹn. Cậu lại hướng ánh mắt ra ngoài cửa xe, ngắm nhìn khung cảnh ban đêm trên đường.

Tốc độ xe dần tăng lên làm cho những hình ảnh hiện lên viong mạc Duy trở nên mờ đi, không còn rõ ràng nữa. Ban đầu, mắt Duy vẫn phân biệt được cảnh vật bên ngoài, nhưng càng ngày tốc độ của chiếc xe càng

cao hơn khiến cho cậu thấy hoa mắt, gió mạnh lùa qua khe cửa sổ mà Duy đang mở trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Duy nhận thấy tốc độ của chiếc xe là quá cao, chắc chắn nó đã vượt qua ngưỡng cho phép nhiều, và việc chạy xe như vậy trong đêm là một điều hết sức nguy hiểm, nó có thể gây tai nạn bất cứ lúc nào.

Chợt trong đầu Duy nảy ra ý nghĩ là mình sẽ chạy lên kia và nhắc nhở người tài xế về tốc độ. Nghĩ là làm, nhưng khi cậu chuẩn bị đứng dậy thì bị một bàn tay giữ lại. Yển níu lấy cánh tay áo cậu, run run.

Duy không nói gì, cậu nhẹ nhàng gạt bàn tay của Yển ra và đứng lên, hướng thẳng phía đầu xe mà đi tới. Cậu lên tiếng: “chú ơi, chú đi nhanh quá đấy, nếu chú không giảm tốc độ thì sẽ rất nguy hiểm!”

Đúng lúc đó, gã phụ xe nhanh chóng tiến về phía Duy, gã cất tiếng bằng cái giọng lè nhè của người đã ngấm men rượu :”mày biết gì mà nói, biển !”

Lời vừa nói ra, Duy đã vung nắm đấm lên giáng thẳng vào mặt gã phụ xe một cú trời giáng làm hắn ngã lăn quay, lỗ mũi ăn trầu. Cậu biết là không thể nói lý với kẻ say này được nên động tay động chân luôn, chẳng nề nang ai hết.

Gã tài xế nhìn thấy mọi chuyện qua gương chiếu hậu, sau đó gã từ từ giảm dần tốc độ, xem chừng gã không muốn chọc giận Duy. Còn Duy, sau khi nhận thấy chiếc xe đang giảm tốc thì cậu cũng chìa tay ra đỡ gã phụ xe dậy rồi mới trở về chỗ ngồi của mình.

Nhưng chưa ổn định được chỗ ngồi, Duy chợt giật nảy mình bởi một tiếng còi xe rất lớn, nó làm ọi người trong cơn buồn ngủ trên xe phải thức giấc. Những gì lọt vào vòng mắt Duy lúc này chỉ là một luồng sáng chói lọi từ đèn pha của chiếc ô tô khách đi ngược chiều. Khoảnh khắc ấy diễn ra rất nhanh, đến nỗi chẳng ai kịp định thần, chiếc xe rung mạnh, và Duy, người duy nhất lúc này còn đang đứng cảm thấy mình như bị hất tung lên sau đó nện mạnh xuống sàn xe, và rồi cậu chẳng biết chuyện gì diễn ra tiếp theo nữa.

Không biết bao lâu sau, Duy tỉnh dậy và thấy mình vẫn còn sóng xoài trên sàn xe, mọi người đều có vẻ bình an, còn chiếc xe thì vẫn chạy đều đều với một tốc độ bình ổn, đủ để không gây ra nguy hiểm gì với mọi người. Lúc này, Duy cũng chẳng muốn nói gì với gã lái xe về chuyện mà gã vừa gây ra, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong não cậu là đến bên cạnh xem Yển có bị thương ở đâu không.

Thật may mắn, cô ấy không sao hết, nhưng có vẻ như cú va chạm vừa rồi khá mạnh so với sức chịu đựng của Yển, cô vẫn chưa tỉnh lại. Nhẹ nhàng, cậu ngồi xuống bên cạnh Yển nhưng không lay cô tỉnh dậy mà chỉ im lặng ngồi đó, làm điểm tựa cho cô.

Đưa tay quệt ngang qua trán, Duy thấy hơi nhộp nháp, cậu đưa tay lên xem trên trán mình dính thứ chất lỏng gì mà sánh đặc đến thế. Đó là một chất lỏng màu đen, hay đúng hơn là do bóng tối nên nó có màu đen, dính dính, khi cậu đưa tay lên mũi ngửi thử thì thấy một mùi tanh nồng. Là máu, Duy không nghĩ là mình lại chảy nhiều máu đến vậy, nhưng cậu lại không hề cảm thấy đau. Khẽ đưa mấy ngón tay lên chạm vào chỗ đang bị chảy máu, Duy mới nhận ra vết thương của mình. Nó nằm lệch ở phía bên trái trán, ngay sát với thái dương, khá sâu nên chảy rất nhiều máu. Duy chợt giật mình, ngay lập tức cậu vén tóc Yển lên xem có vết thương nào hay không. Ôn trời, cô ấy ổn, không bị xây xước gì.

Duy thở dài một tiếng nhẹ nhõm, theo thói quen, cậu lại rút đồng hồ ra xem thời gian. 7 giờ 23 phút. “chắc sắp tới nơi rồi!” Duy tự nhủ và cất đồng hồ vào túi. Nhưng đột nhiên cậu nhìn ra ngoài, bầu trời tối đen như mực, chỉ có ánh sáng le lói từ một vài cái đèn đường đang chiếu, đủ để giúp các lái xe nhận biết đường mình đang đi. Một cảm giác sợ hãi thoáng qua, cậu lôi đồng hồ ra xem lại, thậm mong rằng mình nhìn gà hóa cuốc.

Kim đồng hồ vẫn điểm vào vị trí lúc này Duy thấy, chiếc kim giây thì vẫn cứ nhích dần theo nhịp độ, kéo theo sự di chuyển một khoảng cách rất nhỏ của kim phút. Tự cười mình, Duy nghĩ : “chắc là cú va chạm lúc này đã làm chiếc đồng hồ hỏng rồi, nếu không thì sao có thể xảy ra sự chênh lệch thời gian như thế này, gần 7 rưỡi sáng, kể cả là mùa đông thì cũng phải có một chút dấu hiệu của ánh sáng mặt trời chứ, không thể nào có màn đêm bao phủ dày đặc thế này được, đây là Việt Nam chứ đâu phải Bắc Cực!”. Sau đó cậu rút điện thoại ra để lấy lại giờ cho chiếc đồng hồ. Nhưng màn hình điện thoại của cậu đã vỡ nát, không cách nào bật lên được. Hết cách, cậu ngهن cổ lên ghé phía trên, nhờ giọng hỏi người đàn ông ngồi trước mình một ghé: “anh ơi, cho em hỏi mấy giờ rồi ? đồng hồ em bị hỏng!”

Không có tiếng đáp lại nào, Duy kiên nhẫn hỏi thêm lần nữa, nhưng cũng chẳng khá hơn gì, anh ta còn không thèm đáp lại. Bực mình, Duy đặt cánh tay lên vai người đó, lay nhẹ. Nhưng những gì xảy ra nằm ngoài dự định của cậu, không phải là một câu gắt gỏng được thốt ra vì bị làm phiền, mà cả thân người anh ta chợt đổ xuống, đầu đập thẳng vào lưng chiếc ghế đối diện một cách vô lực. Thấy vậy, Duy hơi ngạc nhiên, không lẽ anh ta vẫn còn chưa tỉnh lại sau vụ va chạm lúc nãy ? Không nghĩ gì nhiều, cậu rời khỏi ghế, đến bên cạnh đỡ anh ta dậy. Nhưng lúc này thì cậu cảm thấy thực sự kinh hãi, gương mặt anh ta gần như đã nát bét, đầm máu. Như một phản xạ, cậu đưa tay lên mũi người đàn ông trước mặt, anh ta đã ngừng thở, lúc này cậu mới nhận ra rằng cơ thể ấy đã lạnh ngắt, không còn chút dấu hiệu của sự sống nào ở đây nữa.

Có người đã chết, nhưng sao chiếc xe vẫn chạy đều đều, một ý nghĩ quỷ quái thoáng qua trong não Duy, cậu đứng lên đi đến chỗ mấy người ngồi gần đấy, một tình trạng tương tự xảy ra với họ, tất cả đều đã ngừng thở. Mất dần sự bình tĩnh, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, cậu chạy đến trước mặt Yến, lay mạnh.

Sau vài giây Yến mới từ từ mở mắt, cô nhăn nhó : “chuyện gì vừa xảy ra vậy, hình như chị bị ngất đi, đầu chị đau quá!”

Duy không trả lời Yến mà hỏi lại: “bây giờ là mấy giờ rồi ?”

Yến hơi ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị pha chút lo sợ của Duy thì cô không thắc mắc mà lập cập lôi điện thoại ra xem giờ, nhưng thật không may, điện thoại của Yến cũng đã hỏng, cú va chạm lúc nãy của xe đã khiến cho chiếc điện thoại bị va đập mạnh vào đâu đó và bị vỡ màn hình. Yến tiếp tục lục lọi trong ba lô để tìm kiếm một chiếc đồng hồ, cuối cùng cô tìm được, cái đồng hồ này là loại chống shock, nó có thể chịu được những va đập khá lớn nên hầu như không bị ảnh hưởng gì bởi tai nạn khi nãy.

Nhìn kỹ vào đồng hồ, Yến nói: “7 giờ 25 rồi! Có chuyện gì vậy ?”

Duy không trả lời, cậu liếc nhìn bầu trời bên ngoài với vẻ bất lực pha một chút lo sợ.

Yến thấy vậy, cô từ từ nhìn theo ánh mắt của Duy, bầu trời bên ngoài đen kịt, không có một chút dấu hiệu nào của ánh sáng mặt trời. Như quên mất một chuyện gì đó, lại cảm thấy có gì đó không đúng, Yến chậm chậm soi lại đồng hồ, đúng 7 giờ 25 phút, lúc này thì cô thực sự hiểu nỗi sợ của Duy, rốt cuộc thì họ đang ở đâu, chuyện gì đang diễn ra, tại sao lại xuất hiện sự vô lý này, cô không cách nào giải thích được.

Lúc này Yến chợt quay sang bên trái mình, một người phụ nữ ngồi gục đầu xuống, trông giống như đang ngủ gật. Cô đưa tay chạm vào vai của người phụ nữ đó, định lay dậy, nhưng đúng lúc đó thì chiếc xe rung lên, làm cho người phụ nữ ấy đổ gục xuống như một khúc gỗ bị mất đi sợi dây nịt giữ. Những gì Yến thấy là một mảnh kính lớn vỡ vụn vào đầu của người phụ nữ, đó là mảnh kính vỡ ra từ cửa kính bên chỗ cô ấy ngồi. Máu đã không còn chảy ra từ chỗ bị thương, nhưng xung quanh người phụ nữ đó toàn là máu khô, trông đáng sợ vô cùng.

Sợ hãi, Yến đưa tay lên tự bịt miệng mình để không phát ra tiếng hét quá lớn, cô sợ hãi, bước lùi một cách vô thức.

Duy nhanh chóng di chuyển đến ngay sau Yến, giơ tay đỡ vào lưng cô trước khi cô chạm vào một xác chết khác ở đây, tay phải Duy vòng ra phía trước, bịt mắt Yến lại, cậu thì thầm: “đừng nhìn, chị sẽ sợ đấy!”

Yến vẫn đang rất sợ hãi, nhưng cô lại thấy yên tâm được một phần vì Duy vẫn ở đây, vẫn đang nói chuyện với cô, vẫn có thể cử động, cô nói với giọng run run gần như khóc: “Duy, Duy nói bác tài đừng xe đi...chúng ta...phải xuống...chúng ta...không thể ở đây!”

Duy ngược nhìn về phía đầu xe, cậu thấy người tài xế thay vì ngồi trên ghế lái xe thì lại nằm trên sàn xe trong một vũng máu, hiển nhiên đã tắt thở, ngay gần đó là gã phụ xe với thân người đang ở trong xe trong tư thế hai đầu gối chạm đất, còn đầu của gã thì cắm thẳng vào một lỗ kính vỡ mà ở bên ngoài xe, trông thảm thương vô cùng.

Duy biết không thể nói dối được điều gì cho Yến cảm thấy an lòng, cậu đành nói thật: “có thể chị sẽ không tin đâu, nhưng chiếc xe vẫn chạy mà không có tài xế điều khiển, những người đáng ra phải điều khiển xe thì đã chết cả rồi!”

Yến run lên trong vòng tay Duy, cô sợ hãi nói: “vậy...vậy...chúng ta phải làm sao ?”

Duy lắc đầu nói: “đành phải phó mặc cho số phận thôi!”

Đúng lúc đó, chiếc xe giảm dần tốc độ, lúc này nó không còn chạy trên con đường dài thẳng tắp với khoảng không đen kịt vô tận nữa mà đã chuyển vào một con đường nhỏ hơn, vẫn là bóng tối với những ánh sáng lấp lờ từ những chiếc đèn đường treo ở tít trên cao, nhưng Duy có thể nhìn thấy những căn nhà ở hai bên đường chứ không phải là những hình ảnh bị bóp méo của những cánh đồng bên đường quốc lộ.

Duy từ từ buông Yến ra khỏi vòng tay mình để cho cô có thể nhìn thấy những gì cậu đang thấy. Cả hai đồng thời im lặng, hay đúng hơn thì là họ không biết nên nói điều gì, bởi vì chẳng ai biết chuyện gì xảy ra hay có một giải thích hợp lý cho những chuyện này.

Tốc độ của chiếc xe cứ chậm dần cho đến khi nó rẽ vào một bãi đất rộng thì dừng hẳn. Bãi đất này cũng có nhiều chiếc xe khác cũng đang đỗ ở đây rất đúng trật tự, trông rất giống một bến xe. Nhưng điều lạ lùng không dừng lại ở đây, lúc mà chiếc xe dừng lại thì những xác chết trên xe bỗng đứng cử động như có sức sống. Họ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lấy hành lý của mình rồi tuân tự đi ra khỏi xe, giống như là chẳng có chuyện gì xảy ra và họ là những người bận rộn cho công việc sắp tới của mình.

Dù không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cả Duy và Yến đều không muốn nán lại trên chiếc xe này thêm một khắc nào nữa, họ nhanh chóng nhặt lấy túi của mình và theo chân những “hành khách” xuống xe.

Bến xe rộng, nhưng lại không hề đông đúc, và ở đây cũng chẳng khác gì so với đoạn đường lúc nãy, toàn một màu đen bí hiểm và kinh dị của màn đêm, cộng thêm những ánh sáng le lói từ những chiếc đèn không biết là được treo bằng cột hay được một cái gì níu giữ giữa không trung. Tất cả đều làm nơi này trở nên xa lạ và ghê rợn với bất cứ ai.

Xuống khỏi xe, Duy và Yến ngay lập tức không nhìn thấy những hành khách cùng chuyến xe với mình đâu nữa. Cả hai đưa mắt tìm kiếm một ai đó để mong chờ một sự giúp đỡ, hay một lời giải thích thỏa đáng cho những gì đang xảy ra trước mắt họ. Cuối cùng, Duy nhìn thấy một bóng người phía xa. Đó là một người đàn ông to lớn mặc bộ đồng phục bảo vệ, Duy nhìn về phía ông ta và nghĩ thầm: “có thể ông ấy giúp được bọn mình!”

Không chần chừ, Duy tiến về phía người bảo vệ, cất giọng lịch sự: “xin lỗi, chú có thể cho cháu biết đây là đâu không ạ?”

Người bảo vệ nghe thấy tiếng nói liền quay lại, nhưng đó cũng là lúc Duy cảm thấy suy nghĩ tìm một ai đó để nhờ vả sự giúp đỡ là một sai lầm. Người bảo vệ đó có khuôn mặt với ba phần tư là bình thường, nhưng một phần tư khuôn mặt còn lại thì toàn là xương trắng. Ở phần mặt không có da thịt, Duy có thể nhìn thấy rõ con mắt vỡ nát của ông ta, cùng với đó là hộp sọ không toàn vẹn, không thể che được hết bộ não ở bên trong, làm nó lộ ra, ghê rợn vô cùng. Ông ta lên tiếng, giọng nói ồm ồm: “đây...là địa ngục, tại sao người sống các người lại tới được đây?”

Vừa dứt câu là ông ta vung cánh tay lên, toan chop lấy Duy, nhưng phản xạ của kẻ đã từng trải qua sự luyện tập khắc khổ lại vô cùng nhạy bén. Một bước nhảy lùi của Duy đã khiến cho cánh tay to lớn kia chop vào khoảng không. Liên khi đó, cậu bất ngờ bật lại, vung chân đập mạnh về phía trước, nhắm thẳng khuôn ngực vạm vỡ của người đàn ông trước mặt mà đánh vào. Nhưng mọi chuyện lại nằm ngoài mọi dự liệu của Duy, cậu vốn nghĩ mình có thể đá văng, hay ít nhất cũng là đẩy lui kẻ trước mặt, nhưng không, khuôn ngực của gã bảo vệ này giống như một bức tường dày vững chắc, không cách nào làm bị thương được.

Kinh hãi, Duy lùi nhanh về phía sau, nắm vội lấy cánh tay Yến kéo đi. Cậu hét to: “chạy!”

Sợ hãi, Yến guồng chân nhanh theo nhịp chạy của Duy, thi thoảng cô cũng ngoái đầu lại xem kẻ kia có đuổi theo mình hay không, nhưng cô chẳng thấy gì cả, có vẻ như ông ta không hề có ý định truy bắt hai người. Cô cất tiếng gọi Duy: “Duy, dừng lại đi, ông ta không đuổi theo!”

Duy nghe thấy tiếng nói của Yến thì dừng lại ngay lập tức, hai Yến đâm sầm vào tấm lưng của cậu. Mồ hôi toát ra như tắm, Duy lo lắng nhìn về phía sau, quả thật là không có ai đuổi theo cả

Thở hổn hển, Duy nói: “Chúng ta phải tìm được cách ra khỏi đây, ở đây chắc chắn không an toàn chút nào, những kẻ ở đây toàn quỷ chứ chẳng phải người!”

Yến lo lắng: “nhưng rốt cuộc thì chúng ta đang ở đâu cơ chứ, liệu có thể tìm được đường về hay không?”

Duy hít một hơi dài để lấy lại sự bình tĩnh, nói: “gã quỷ lúc này nói đây là...”nói đến đây thì cậu lại ngưng không nói tiếp, giống với việc phải tiết lộ một sự việc bí mật kinh khủng nào đó. Sự lưỡng lự, vẻ hoài nghi hiện rõ trên khuôn mặt cậu khiến cho không khí càng trở nên nặng nề.

Duy bỏ lửng câu nói khiến cho Yến càng lo lắng hơn, cô gắng hỏi: “hắn nói đây là đâu ? lúc này chị chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ đó thôi, chứ chị không nghe được hắn nói gì!”

Duy ngập ngừng: “hắn nói...đây là...địa ngục...”

Yến cố cười trong nỗi lo sợ, cô nói: “địa ngục gì chứ, cái đó làm gì có thật, chắc có kẻ nào giỡn chúng ta thôi!”

Duy vẫn chưa hết hoang mang: “vậy chị giải thích thế nào về những chuyện vừa xảy ra, chưa kể trên người em đang mang một vết thương, và em biết rõ vết thương đó là có thật, không phải là ảo giác!” nói rồi Duy chỉ vào vết thương trên trán mình, nó vẫn còn rỉ máu.

Bây giờ Yến mới nhìn thấy vết thương của Duy, quên hết tất cả mọi chuyện đáng sợ vừa trải qua, cô lo lắng nói: “ngồi xuống để chị băng bó cho đã rồi nói sau!”

Duy ngoan ngoãn nghe lời Yến, cậu ngồi xuống để cô cẩn thận băng bó vết thương ình. Còn Yến, cô lấy trong túi của mình ra đủ các dụng cụ y tế cần thiết. Thấy vậy, Duy hỏi: “trong túi chị lúc nào cũng có băng cứu thương hay chỉ là hôm nay tình cờ để nó trong đó vậy ?”

Đôi tay vẫn nhẹ nhàng rửa vết thương cho Duy, cô nhẹ nhàng nói: “trong túi chị lúc nào cũng có băng cứu thương mà, cho dù là hầu như chẳng bao giờ phải dùng đến, nhưng vì chị quen một người rất hay bị thương nên đã luôn chuẩn bị sẵn!”

Nghe đến đây, Duy thoáng buồn, cậu lắng sang chuyện khác: “chị nghĩ chúng ta nên làm gì bây giờ ? chúng ta không ai biết đường, không ai biết nên đi về hướng nào, hay đoạn đường phía trước sẽ dẫn đến đâu, liệu chúng ta có thể thoát khỏi đây không ?”

Yến ngập ngừng thở dài, chính cô cũng không biết nên làm gì, cô không chắc đây có phải là địa ngục như lời mà gã bảo vệ kia nói với Duy không, nhưng tất cả những chuyện vừa xảy ra thật khó giải thích. Một chuyện gì đó đã xảy ra, những hành khách trên xe đã chết, cô và Duy vẫn còn sống, nhưng chuyến xe đáng ra phải chở cô về Hà Nội hoặc ít nhất cũng nằm lại đâu đó trên đường quốc lộ thì lại đưa cô và Duy đến một nơi xa lạ, thêm vào đó, những thi thể đột nhiên biết đi và rồi biến mất ngay khi ra khỏi xe, rồi đến một người đàn ông với khuôn mặt bị dập nát cùng với lời khẳng định rằng đây là địa ngục. Tất cả làm cho Yến thấy hoang mang.

Yến không trả lời câu hỏi của Duy, sự im lặng ấy làm cho bầu không khí càng trở nên nặng trĩu, khó chịu. Duy cũng biết Yến khó có thể trả lời được câu hỏi ấy, liệu rằng lúc này họ nên làm gì ? họ nên đi đâu ?

Đang mông lung trong các câu hỏi, chợt Duy thấy phía xa xa có vài cái bóng trắng trắng đang tiến gần. Tất cả những sự việc đã diễn ra trong vài giờ gần đây đã khiến cho cậu không thể tin tưởng được vào thứ gì tốt đẹp ở cái nơi mà theo như cậu biết là địa ngục này, lúc này đây, người duy nhất mà cậu có thể tin tưởng chỉ có Yến mà thôi. Trong đầu cậu liền hiện ra một loạt những hình ảnh kinh dị mà mình có thể gặp phải, cậu không biết liệu mấy cái bóng trắng ấy có phải là một đàn quỷ đang truy lùng cậu và Yến không nữa.

Duy nhanh chóng đứng dậy, mặc cho Yến chưa hoàn thành việc băng bó, cậu kéo tay cô và nấp vào trong một góc kín giữa hai căn nhà ở đó.

Yến thì thầm: “ có chuyện gì à ?”

Duy tiện tay bịt mồm Yến lại, sau đó cậu ghé sát vào tai Yến, cố gắng nói nhỏ hết sức như thể sợ rằng mấy cái thứ ở ngoài kia có thể nghe thấy cậu nói, tiếng nói chỉ thoảng qua tai Yến: “ngoài kia có mấy con ma trắng!”

Yến cảm thấy sợ hãi, nhịp tim cô tăng lên, cũng chẳng dám thở mạnh. Hồi hộp, mồ hôi túa ra lạnh toát, nhưng lúc này Yến cũng đang cảm nhận rõ một thứ gì đó rất đáng sợ đang đi tới, một mối đe dọa lớn nhất từ trước đến nay.

Hướng ánh mắt về phía khe hở ở chỗ trốn, Yến nhìn thấy một cái áo choàng trắng có mũ trùm đang bay là là mặt đất. Cái áo trắng này to hơn người thường một chút, nó lơ lửng trên không, nhưng khi nhìn kỹ thì Yến phát hiện ra có một đôi chân lấp ló trong chiếc áo choàng rộng này, nó giống với chân của một con người. Nhưng khi cái bóng áo trắng này xoay người đủ để Yến nhìn được rõ khoảng trước mặt của nó thì lại là một sự kinh hãi, không hề thấy có thân người trong chiếc áo, tất cả chỉ là một quang sáng lập lờ như đom đóm. Những chiếc mũ được trùm lên để che kín đi khuôn mặt của kẻ đang ở trong áo choàng, Yến chỉ lơ mơ thấy hai đốm sáng màu đỏ nhạt giống như hai con mắt của kẻ đó.

Những nơi mà ma trắng đi qua trở nên lạnh bất thường, giống như là bị bọn chúng hút hết hơi ấm quanh đây, đưa nhiệt độ hạ xuống cực thấp. Cả Duy và Yến đều cảm thấy rất lạnh, họ cảm thấy mình như bị đóng băng, và đang tiến gần hơn tới cái chết. Mắt Yến bắt đầu mờ dần, tai cũng ù đi, hai bàn tay không được bảo vệ bởi đồ giữ ấm đã bắt đầu mất đi cảm giác, cứ như thế cô lịm dần trong vòng tay Duy.

Không rõ là bao lâu, nhưng khi Yến tỉnh lại thì thấy rằng mình đang nằm trong vòng tay Duy, cậu ấy ôm chặt cô, như muốn truyền cho cô một chút hơi ấm của mình. Xung quanh không có một bóng ma nào, và nơi này cũng khác với cái hẻm nhỏ mà lúc nãy hai người nấp. Nơi đây giống với một khu vườn rộng nhưng hoang tàn, cây cối ở đây khẳng định chỉ là những khúc gỗ đã chết khô từ rất lâu rồi. Nhưng nơi đây không có những bóng ma áo trắng, cũng ấm áp hơn khi những con ma áo trắng kia đi qua.

Yến mở mắt nhìn Duy, cậu đang nhắm chặt mắt, nhưng không giống ngủ, cô thì thào: “Duy, Duy ơi, ngủ rồi à ? đây là đâu vậy ?”

Duy nghe tiếng Yến nói thì giật mình mở mắt, cậu thở phào nhẹ nhõm, trong mắt hiện rõ sự vui mừng, cậu trả lời Yến: “chúng ta vẫn chưa ra khỏi cái nơi toàn quỷ đầu, nhưng nơi này cũng đã cách xa chỗ vừa nãy, chúng ta tạm thời thoát khỏi sự lung lục của đám quỷ đó rồi, lúc này thật sự là nguy hiểm lắm đấy, có lúc chị ngừng thở rồi, cả người thì lạnh toát, em thực sự sợ đấy, từ nay đừng như thế nữa nhé!”

Yến rời vòng tay ấm áp của Duy, ngồi dậy, cô hỏi: “nhưng làm thế nào mà Duy đưa được chị đi vậy ? Lúc đó lạnh như thế...”

Lúc này Yến chợt nhận ra chiếc áo khoác của Duy cũng đang ở trên người mình, còn cậu thì chỉ đang mặc một áo dài tay mỏng, Yến nhìn Duy với vẻ mặt hết sức lo lắng. Dường như Duy đọc được những điều lo lắng trong mắt Yến, cậu nói: “em không sao đâu, người cần lo là chị ấy, lúc này lạnh quá, chị gần như ngừng thở rồi, bây giờ chị cứ mặc cái áo ấy đi, lúc ấm lại rồi tính sau! Vấn đề bây giờ là chúng ta phải đi đâu!”

Yến thở dài, cô nhét hai bàn tay đã lạnh cóng của mình vào túi áo khoác của Duy, chợt tay cô chạm vào một thứ gì đó giống như một mảnh da dê được gấp lại. Thấy lạ, Yến lấy vật đó ra khỏi túi áo khoác. Đó thực sự là một miếng da dê khá to được gấp lại, miếng da dê này đã hoen ố, trông rất cũ kỹ, không hiểu nó là gì, cô hỏi Duy: “đây là cái gì vậy ?”

Duy cũng chưa nhìn thấy tấm da dê ấy bao giờ, cậu nói: “em cũng không rõ nữa, nhưng chị tìm thấy nó ở đâu vậy ?”

–“ở trong túi áo khoác của Duy đấy!” Yến nói.

Đột nhiên Duy nhớ lại cuộc nói chuyện ngắn ngủi với người đàn bà mặc áo choàng, đội mũ trùm mà cậu gặp lúc trước, bà ta có đưa cho cậu một mảnh giấy và cậu đã tiện tay nhét luôn vào túi áo mà chẳng để ý xem trong mảnh giấy đó có gì, và bây giờ mảnh giấy đã biến thành một tấm da dê lớn hơn. Cậu nói: “chị mở nó ra đi, xem bên trong có gì!”

Một cách từ từ, Yến mở mảnh da dê đó ra, những gì mà cô và Duy nhìn thấy là một tấm bản đồ, một tấm bản đồ kỳ diệu.

3. Chương Iii: Chó Ngao.

Duy nhìn ngắm kỹ tấm bản đồ trong tay, nó được vẽ và ghi chép rất tỉ mỉ về nơi mà cậu và Yến đang đứng, nơi được gọi là địa ngục này. Từng con đường, địa điểm tại đây đều được hiện lên trên tấm bản đồ này. Nhưng khi để ý kỹ, chợt Duy thấy tên của mình và Yến trên tấm bản đồ, hơi thắc mắc một chút, cậu nói:

“Chị có thấy tên chúng ta được ghi ở trên tấm bản đồ này không ? Tại sao lại có chuyện này nhỉ ?” Nói rồi Duy lấy ngón tay chỉ vào khu vực hiện tên của hai người trên bản đồ.

Yến cũng lấy làm lạ, cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “có khi nào tấm bản đồ này cho chúng ta biết vị trí hiện tại của chúng ta không nhỉ ? Nó giống như một tấm bản đồ thông minh trên smartphone chẳng hạn!”

Duy không nghĩ là có cách giải thích nào khác, nhưng việc một tấm bản đồ bằng da lại có thể hiển thị được vị trí của người thì quả là thần kỳ, cậu đã nghĩ trừ khi nó giống tấm bản đồ đạo tặc trong truyện Harry Potter. Đột nhiên cậu để ý thấy trên bản đồ xuất hiện vài chấm tròn nhỏ màu đỏ, đáng ra đó cũng không phải là điều gì quá lạ lùng vì một vài chấm đỏ chỉ là thể hiện sự đánh dấu trên bản đồ, nhưng điều lạ lùng ở đây là những chấm đỏ này đang di chuyển với những tốc độ khác nhau. Thấy vậy, Duy liền nói: “có lẽ chị nghĩ đúng rồi đấy, đây chắc là một tấm bản đồ có phép thuật, em thấy những điểm đỏ này đang di chuyển, chúng luôn dừng lại ở một nơi nào đó trong chốc lát rồi lại tiếp tục đi với những tốc độ khác nhau, cứ như là đang tìm kiếm hay truy đuổi một thứ gì đó!”

Nhắc đến hai chữ “truy đuổi” khiến cả Duy và Yến đều giật mình, nếu như có thứ gì đang bị truy đuổi thì chính là họ, hai kẻ còn sống trong thế giới của người chết. Một cảm giác lo sợ chợt đến, nhớ đâu đúng như Duy nói, những chấm đỏ đang di chuyển trên bản đồ kia là những kẻ đang truy đuổi hai người thì thật là tai hại nếu để bị tóm.

Mãi xem xét tấm bản đồ trong tay, cả hai người không để ý rằng trời đã bắt đầu đổ mưa, đến lúc mưa trở nên nặng hạt thì họ mới biết được điều ấy, vừa loay hoay tìm chỗ trú mưa, Duy vừa thắc mắc: “sao dưới địa ngục cũng có mưa vậy ? em tưởng ở đây không có thời tiết chứ!”

Yến thực lòng cũng không biết trả lời câu hỏi của Duy ra sao, cô đành lắc đầu ra chiều không biết rồi nói: “chắc là dưới cõi âm cũng giống như ở trên cõi dương thôi, cũng phải có thời tiết, chẳng phải chúng ta cũng đã thấy cả bến xe ở đây hay sao ? Rồi cả nhà cửa nữa, ở đây cũng có nhà cửa hàng hoàng, không phải chỉ là mấy cái ngục tăm tối đáng sợ như chị vẫn tưởng tượng!”

Nghe vậy, Duy cũng gật đầu ra vẻ đồng ý, mà thực sự cũng chẳng có cách giải thích nào hợp lý hơn được nữa.

Đi loanh quanh, Duy phát hiện ra rằng những căn nhà ở đây có nhiều tầng, nhưng lại không hề có cầu thang nối liền các tầng với nhau, cậu đã nghĩ điều này thật là vô lý, vì không có cầu thang thì làm sao có thể lên tầng trên được, muốn lên chỉ có nước trèo hoặc là bay lên.

Mưa bắt đầu nặng hạt hơn nữa, Duy liền nói với Yến: “em nghĩ chúng ta nên leo lên tầng hai của một ngôi nhà ở đây, chứ với tình trạng mưa như bây giờ thì tầng một sớm muộn gì cũng ngập thôi, chị chờ một chút, em leo lên trước rồi kéo chị lên sau!”

Nói rồi, Duy không để ý xem Yến có đồng ý với ý kiến của mình hay không mà thực hiện luôn, cậu thoăn thoắt leo lên tầng hai của ngôi nhà gần nhất, khoảng cách giữa mặt đất và tầng hai chỉ khoảng ba mét nên cậu có thể dễ dàng leo lên mà không gặp nhiều khó khăn. Những Yến lại khác, cô không có cánh tay chắc khỏe như Duy để có thể bám vịn vào các gờ tường một cách dễ dàng, phải rất khó khăn, cộng thêm sự giúp đỡ của Duy thì cô mới có thể leo lên đến nơi sau một nỗ lực lớn.

Vừa leo lên đến nơi, Yến thở hổn hển vì mệt, nhưng cô cảm nhận rõ được là ở đây ấm hơn so với ở ngoài, tuy rằng ở đây rất tối, ánh sáng lờ mờ từng những ngọn đèn treo tí trên cao ở bên ngoài không thể chiếu vào trong căn nhà này, loay hoay một lúc, cô hỏi Duy: “Duy có bật lửa hay diêm gì không ? Chị muốn đốt lửa lên, nếu không thì trong này vẫn không đủ ấm đâu, chúng ta có thể bị cảm lạnh mất!”

Duy lắc đầu nói: “em thì lấy đâu ra bật lửa với diêm chứ, có làm gì cần đến hai thứ đó bao giờ đâu mà mang theo người, nhưng nếu chị cần ánh sáng thì tấm bản đồ này sáng đấy, nó chỉ lờ mờ thôi, đủ để ta nhìn được những gì được ghi trên đó!”

Yến tò mò ngò vào tấm bản đồ, đúng là nó đang phát sáng thật, nhưng đột nhiên cô thấy lo lắng, một vài chấm đỏ đang tiến đến rất gần hai người. Duy bình tĩnh ra hiệu cho Yến im lặng, còn mình thì ngó ra ngoài xem có cái gì không.

Trong màn mưa dày đặc, Duy nhìn thấy từ đằng xa một vật thể to lớn, đầy lông lá đang bước đi một cách chậm chạp và nặng nề, đi bên cạnh đó là một kẻ có thể hình nhỏ hơn, nhưng có dáng đi khá kỳ quái.

Hai vật thể kia từ từ tiến lại gần hơn, dần dần Duy nhìn rõ được hình dáng của cả hai. Thứ to lớn kia đích xác không có chút hình dạng nào của con người, nó hoàn toàn là một con chó, với lớp lông đen dày và xù, bộ hàm lớn với hai chiếc răng nanh thò hẳn ra ngoài, đôi mắt đỏ như máu, vừa đi vừa phát ra tiếng thở phì phò nặng nhọc. Nhưng điều đáng sợ ở đây không phải là hình dạng của nó, bởi vì trông con chó này không có chút gì kỳ dị hơn so với loài chó Ngao Tây Tạng, từ sự dũng mãnh cho đến vẻ đáng sợ đều giống hệt, nhưng điều làm cho Duy kinh hãi chính là ở kích thước của nó, con chó cao phải cỡ hai mét có lẽ, nó to hơn rất nhiều so với bất cứ con chó nào mà cậu đã từng nhìn thấy trước đây. Còn kẻ đi bên cạnh con chó, hẳn ta lùn tí, nhưng bộ dạng thì lại dị hợm cùng cực. Hẳn mang khuôn mặt của một cái xác đang thối rữa, bị khâu miệng, trên đầu thì bị đóng mấy cái đinh to. Làn của hẳn có màu xám tro của cái chết, thêm vào đó, một số nơi trên người gã còn có những sợi lông xoắn tít, bết dính, còn những chỗ khác thì lớp lông ấy bị tróc ra, trông hết sức ghê tởm. Chưa hết, thân hình của gã gầy một cách đáng thương, lớp da khô héo đến mức trông như dính chặt vào xương. Cái lưng gù của hẳn thì nổi rõ lên những đốt xương sống to đến lạ thường, nhìn chúng giống như hàng gai trên lưng các con rồng được mô tả trong các tiểu thuyết chứ không phải là xương sống.

Tứ chi gã dị hợm đều bị xích lại bởi các vòng xích to quá khổ so với cơ thể gã, cò hai tay hẳn thì lại cầm một sợi xích khổng lồ được nối đến cổ của con chó đi bên cạnh, trông hẳn như một gã cai ngục đáng sợ, còn con chó kia là một công cụ dùng để truy bắt các linh hồn.

Càng ngày càng gần, con chó to lớn và tên gù nhỏ con quái dị làm cho Duy cảm thấy một áp lực nặng nề đè lên vai mình, không khí trở nên đặc quánh lại, khiến cho hô hấp của cậu trở nên khó khăn, chính xác hơn thì cậu không dám thở mạnh, vì sợ rằng tiếng thở sẽ lọt vào cái tai to lớn của con chó ngao ngoài kia. Giờ tay ra hiệu Yên im lặng, cậu vẫn chăm chăm liếc ra ngoài nhằm theo dõi từng cử chỉ của con quái vật.

Lúc này đây, mọi thứ đang chột khoác lên mình một vẻ u ám đáng sợ hơn cả lúc này, sự nguy hiểm lan tỏa trong từng phân tử khí, nó luồn lách, xâm nhập vào trong não bộ của hai con người bé nhỏ đang trốn chạy thông qua từng hơi thở chậm chạp nhưng nặng nề. Không gian bỗng chốc chỉ còn lại tiếng mưa.

Vẫn hướng ánh mắt ra bên ngoài, nhưng trong mắt Duy lúc này không chỉ còn sự sợ hãi mà còn ánh lên một tia nhìn sắc lạnh và bình tĩnh. Đôi bàn tay cậu nắm chặt lại trong vô thức và cơ bắp bắt đầu cuộn lên, cậu muốn tấn công tên lùn đi cạnh con chó.

Ngồi bên cạnh, Yên như đọc được ý nghĩ của Duy, cô không cho rằng đó là một việc làm thông minh, vì cho dù Duy có thể thành công, hạ được tên lùn nhưng thứ nguy hiểm là con chó kia, một người không thể nào dùng sức mà giết được một con vật có kích cỡ đến nhường ấy. Nhẹ nhàng, Yên đặt tay lên bờ vai rộng của Duy, cô thì thầm: “không được, con chó đó to lắm!”

Duy giật mình quay lại nhìn Yên, ánh mắt cô khiến đầu chí của cậu tiêu tan, không còn suy nghĩ điên rồ là xông ra liều mạng với gã lùn quái dị ở bên ngoài nữa, nhưng cậu cũng không biết nên làm thế nào thoát khỏi tình trạng bây giờ. Quyết định tiếp tục theo dõi hành động của những thứ ở bên ngoài, Duy lại hướng mắt ra cửa, nhưng trước mặt cậu lúc này chỉ là mưa và con đường vắng vẻ không có ai qua lại. Giật mình, Duy vội vàng mở bản đồ địa ngục ra xem, cậu đưa mắt tìm kiếm những chấm màu đỏ, nhưng có vẻ như nó đã cách xa nơi này rồi, không còn gì nguy hiểm nữa. Thở phào nhẹ nhõm, cậu nói: “Ồn rồi, bọn chúng không tìm thấy ta, có lẽ là cơn mưa đã cản bọn chúng lại.

Yên không nói gì, cô đang chăm chú nhìn những đường nét mờ mờ của ngôi nhà hiện lên qua ánh sáng le lói từ bên ngoài chiếu vào, cô có cảm giác là lạ ở căn nhà này. Quan sát một lúc, cô nói: “Duy có để ý rằng nơi này rất giống một căn nhà bị cháy không ?, hơn nữa, trông nó cũng rất quen, cứ như là đã nhìn thấy ở đâu rồi, hoặc có thể đã từng vào trong căn nhà này rồi!”

Nghe Yên nói vậy, Duy mới bắt đầu để ý đến ngôi nhà này, quả thật, có cái gì đó rất quen ở đây, từng bức tường, từng đồ vật bị cháy đen trong ngôi nhà đều làm cho cậu có cảm giác như mình đã từng nhìn thấy nó ở đâu đó nhưng tạm thời thì chưa thể nhớ ra.

Mất một lúc, Duy chợt nhớ đến một sự việc diễn ra cách đây khá lâu, khi cậu còn là một thằng nhóc tí tẹo, một khu nhà bị cháy gần nơi cậu sống bị cháy, và sau đó thì xung quanh đấy bắt đầu xuất hiện những lời

đồn ma quỷ và bị bỏ hoang cho đến tận bây giờ, hồi đó cả cậu và Yến đều đã từng vào khám phá trong khu nhà cháy đó, nhưng lúc ấy thì thấy nơi đó chẳng có gì đáng sợ, chỉ đơn giản là những đồ vật không còn được nguyên vẹn trong ngọn lửa hung tàn. Duy nói với Yến: “chị có nhớ khu nhà bị đồn là có ma gần khu mình đã từng sống không ? Em thấy kiến trúc căn nhà này giống hệt với nó, mà căn nhà này trông cũng như bị cháy ấy!”

Yến đáp: “có phải là khu nhà cổ cổ bị cháy hồi chị em mình học tiểu học, xong rồi người ta đồn đại là có ai đó chết trong đám cháy nhưng xác không được tìm thấy rồi xuất hiện ma quỷ gì đó đúng không ?”

Duy gật đầu, cậu nghĩ rằng mình đã nhớ đúng, nhưng khi Yến nhắc đến một ai đó chết trong đám cháy mà không tìm được xác thì đột nhiên cậu thấy lạnh gáy, cậu hơi lo lắng hỏi lại: “chị có chắc là hồi đó người ta nói là không tìm được xác chết cháy nào không ?”

Yến gật đầu ra vẻ chắc chắn, nhưng Duy lại cảm thấy có gì đó không ổn, bất ngờ, cậu nhìn thấy đằng sau Yến có một thứ gì đó đang chuyển động một cách chậm rãi, không suy nghĩ gì nhiều, cậu đưa tay kéo mạnh Yến về phía mình, hét lên: “ai ?”

Tiếng hét của Duy không bay biến mà lại cứ vang vọng nhiều lần trong căn nhà, phá tan bầu không khí tĩnh lặng này giờ và cũng vô tình tạo nên những âm thanh rợn người, giống như là một giọng nói bị bóp méo do hít khí Heli. Trong góc tối của căn nhà, Duy thấy một thứ gì đó đang chuyển động, hình như nó bị đè lên bởi một cái gì đó nặng nề, nhưng trong hoàn cảnh thiếu sáng như thế này thì cậu không cách nào nhìn rõ. Lúc này thì Yến cũng đã bắt đầu nhận ra sự chuyển động của cái vật thể ở sâu trong bóng tối kia, cô yên lặng chờ đợi, cảm giác hồi hộp sợ hãi khiến cho nhịp tim tăng cao đến nỗi chính cô có thể nghe rõ được tiếng tim đang đập liên hồi của mình.

Dựa sát tấm lưng mình vào ngực Duy, cô cảm nhận được nhịp tim của Duy cũng đang tăng lên, hơi thở có gấp hơn một chút, nhưng hiển nhiên là sự lo sợ của cậu ít hơn. Về phần Duy, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý xem thứ kia là thứ quái dị nào, trong suy nghĩ của mình, cho dù chết thì cậu cũng phải bảo vệ được Yến.

Bên trong phần tối tăm của căn nhà, vật kia tiếp tục chuyển động, nó đẩy dần những thứ đè lên người mình ra, giống như là đang chui lên từ mặt đất. Nhờ ánh sáng lờ mờ chiếu vào, Duy nhận ra rằng vật đó đã thoát hoàn toàn ra khỏi chỗ của nó, những thứ đè lên nó không còn nữa, nó bắt đầu di chuyển, Duy định hình được đó là một hình người.

Yến sợ hãi đến mức không thở nổi, mắt cứ dán vào cái thứ đang chuyển động kia không rời.

Cái thứ vừa mới ngoi lên từ một đồng đồ nát nào đó trong tòa nhà này chợt lắc lắc đầu, sau đó nó bắt đầu chậm chậm xoay cả thân người của mình về phía có một chút ánh sáng le lói từ bên ngoài, và bắt đầu di chuyển. Nó bước rất chậm về phía Duy và Yến, những bước đi lại có phần yếu ớt như sắp ngã nhào ra đất, cái cổ nó thì cứ nghẹo sang một bên, hai cánh tay buông thõng vô lực. Mỗi bước của nó khá nhỏ, nhưng mỗi bước ấy lại khiến cho Duy và Yến càng thêm lo lắng hơn, bởi cả hai đều không biết rõ rốt cuộc đây là thứ gì, và nó có nguy hiểm hay không. Khoảng cách mỗi lúc một gần, điều đó đồng nghĩa với việc sự lo sợ, hồi hộp trong Duy và Yến cũng tăng cao. Cho đến khi cái thứ đó chạm tới nguồn sáng yếu ớt thì cả hai mới thực sự nhìn rõ hình hài của nó.

Đó thực sự là một thân người, nhưng là một thân người cháy đen, không còn có thể nhận dạng được nữa. Khí chỉ còn cách Duy và Yến và mét, người cháy đen bỗng nhiên ngã ra, giống như là bị một thứ gì đó ngáng ở chân. Đột nhiên, trong một nỗ lực lạ thường, thân hình cháy đen đó không thể đứng dậy nhưng vẫn cố gắng trườn về phía hai người đang đứng, nó ngẩng đầu nhìn Yến, ánh mắt trong veo, miệng phát ra vài tiếng khe khe, giống như là muốn nói gì đó nhưng không thể nói được.

Nỗ lực cố gắng bò trườn của thân hình cháy đen kia đã giúp nó thu hẹp khoảng cách với Duy và Yến, nhưng đột nhiên nó không thể trườn tiếp được nữa, giống như có một thứ gì đó đang giữ nó lại, không cho phép nó được tiếp tục đi xa hơn nữa. Thấy lạ, Duy liền chú ý ra phía sau nó, cậu phát hiện ra một sợi xích đang trói lấy chân của thân hình cháy đen này. Đây quả là một điều khó hiểu. Trong khi ấy, thân hình cháy đen kia vẫn không ngừng nhìn Yến với một ánh mắt trong veo, và miệng phát ra vài âm thanh rên rỉ đầy vẻ cầu cứu. Yến bị vẻ đáng thương của kẻ cháy đen kia làm cho động lòng, cô dường như quên mất nỗi sợ của mình, nhẹ nhàng tiến về phía nó, mong có thể giúp đỡ được gì đó.

Khi Yến đã gần như chạm bàn tay vào thân hình cháy đen kia, đột nhiên Duy thấy trong mắt nó có một sự biến đổi lạ thường, không còn là ánh mắt trong trẻo ngây thơ nữa, không suy nghĩ gì nhiều, cậu nhào tới đẩy Yến ra. Trong khoảnh khắc ấy, cái thân hình cháy đen kia đột nhiên lộ ra sự hung hãn, nó phát ra một tiếng gầm và nhào tới Yến, vung hai bàn tay đen thui ra nhằm tóm chặt lấy cô, cái miệng nó bất chợt mở rộng, để lộ hàm răng lởm chởm đầy nguy hiểm. Có lẽ nó đã tóm được Yến nếu Duy không nhanh tay đẩy cô ra, nhưng hành động này đã khiến cậu trở thành người thế chỗ, trở thành con mồi cho cái thân hình đen sì ấy.

Cánh tay phải của Duy bị cắn, cả cánh tay gần như nằm gọn trong miệng kẻ tấn công, cậu gồng lên, cố gắng chịu đựng hàm răng sắc lẹm của con quỷ, đồng thời giơ tay còn lại lên, chọc thẳng vào mắt nó. Con quỷ bị chọc vào mắt, nó đau đớn gào lên lùi lại phía sau mấy bước, lợi dụng lúc đó, Duy nhanh chóng rút cánh tay bị thương ra khỏi miệng nó, tránh để nó tiếp tục gặm nữa, nếu không thì có thể cậu sẽ phải nói lời chào vĩnh biệt với cánh tay phải của mình tại nơi này. Duy cố gắng hết sức để vung chân đập mạnh vào mặt của con quỷ nhằm đẩy nó ra xa mình và lùi lại phía sau.

Yến sợ hãi chạy đến bên cạnh Duy, cô lo lắng gần như phát khóc: “Tay Duy chảy nhiều máu quá kia!”

Duy không trả lời Yến, cậu kéo tay cô đi, hô lớn: “chạy!” sau đó tức tốc nhảy xuống dưới đất, rời khỏi tầng hai của ngôi nhà bị cháy cùng với con quỷ cháy đen sì kia. Không quên giơ tay ra đỡ Yến nhảy xuống, nhưng hành động đó khiến cho vết thương của cậu càng rách thêm ra, cực kỳ đau đớn. Cẩn trọng chịu đựng, Duy nhanh chóng đỡ Yến xuống và cùng cô chạy. Thật may mắn là bên ngoài mưa đã ngớt, chỉ còn vài hạt lất phất, không thể làm hai người ướt thêm nhiều nữa.

Chạy được một lúc, Yến nói với Duy: “Tay Duy chảy nhiều máu quá, phải băng lại đã, đừng chạy nữa!”

Duy liền nói: “không có thời gian đâu, em nghĩ chúng ta nên chạy càng xa càng tốt, kẻo vết thương đi, em không sao đâu, không đau chút nào!”

Nghe vậy, Yến không giữ nổi bình tĩnh, gắt: “đừng chạy nữa, làm gì có cái gì đuổi theo đâu, vết thương chảy nhiều máu thế kia mà bảo là không sao, có khi mới tin!”

Duy hơi ngạc nhiên vì thái độ của Yến, rõ ràng người bị thương là cậu, cậu đã nói không sao rồi thì cứ biết là không sao đi, tại sao lại gắt lên như thế, cậu dừng hẳn lại, nhẹ nhàng nói: “em không sao thật mà, đây chỉ là vết thương ngoài da, chảy tí máu nhưng một lúc là hết ngay, chị không cần phải lo đâu, nếu chúng ta không chạy cho nhanh thì không biết lúc nào sẽ gặp phải cái gì quái quỷ hơn đâu!”

Yến vừa khóc vừa nói: “lúc này tại sao lại đẩy chị ra để bị thương đến như thế này ? nếu lúc này Duy cứ mặc kệ chị thì bây giờ Duy đã không sao rồi!”

Duy nhìn Yến trân trân, cậu đâu dám nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, rằng cô là người còn quan trọng hơn sinh mạng của chính bản thân cậu nên cậu không thể để cô gặp nguy hiểm. Đúng vậy, không biết từ bao giờ Yến đã trở nên cực kỳ quan trọng với Duy, thời gian không có Yến ở bên đối với cậu quả thật rất nặng nề, ban đầu cậu cũng chỉ nghĩ đơn giản rằng Yến giống như một người chị gái, hình ảnh của cô rồi sẽ theo thời gian mà phai mờ, giống như khi cô biến mất khỏi cuộc đời cậu sáu năm trước, nhưng rồi cuộc đời đó cũng không xảy ra. Cậu không thể quên được hình bóng của Yến, nhất là khi mà thi thoảng cậu lại nhìn thấy gương mặt cô xuất hiện trên vài trang báo mạng, hay một đoạn phim ngắn nào đó mà bọn bạn cho xem. Cho đến giờ, khi Yến lại xuất hiện trước mặt cậu, trái tim cậu lại đập một cách rộn ràng, không thể kiểm soát. Im lặng một giây lát, Duy trở về với hiện thực, cậu nói: “trước lúc đi bố em đã giao nhiệm vụ cho em là phải bảo vệ chị bằng được, không để chị có một chút xây xát nào, với lại nếu là lúc đó thì em nghĩ ai cũng sẽ làm như em cả thôi!”.

Nghe vậy, Yến cảm thấy một sự hụt hẫng trong lòng, cô nói nhẹ như thở: “chỉ có vậy thôi sao ?”.

Duy không hiểu suy nghĩ của Yến lúc này, nhưng cậu cũng không muốn nói gì thêm, cậu sợ mình sẽ lỡ lời khiến Yến giận nên chỉ gật đầu, sau đó nói: “vậy bây giờ em sẽ ngồi yên để chị băng vết thương lại là được chứ gì ? Đừng làm bộ mặt ấy nữa, em thấy có lỗi lắm!”

Lấy tay gạt đi những hạt nước mắt vương trên mi, Yến cũng gạt bỏ luôn những suy nghĩ phức tạp trong đầu, cô lấy cồn sát trùng, băng gạc ra để băng cho Duy. Tay cầm chai cồn sát trùng, cô nói: “Duy cố gắng

chịu đau nhé, vết thương sâu nên nếu rửa sẽ rất đau đấy!”. Nói rồi cô đổ cồn sát trùng vào vết thương của Duy một cách chậm rãi.

Việc rửa vết thương mà không có một chút thuốc gây tê nào thực sự là một ác mộng, Duy là người giỏi chịu đựng, lại là người học võ nên rất dẻo dai, nhưng nếu nói là không đau thì chắc chắn là nói dối, có điều, cậu vẫn chẳng hề tỏ ra có chút đau đớn nào.

Rửa vết thương xong, Yến nhẹ nhàng quấn từng vòng băng cho Duy, bàn tay mềm mại tỉ mỉ cố gắng không làm cho Duy phải gồng mình chịu đau thêm chút nào nữa, cô nói nhỏ: “lần sau Duy đừng làm như vậy nữa nhé, tại họa do chị gây ra thì hãy để chị tự gánh lấy, đừng tự gây nguy hiểm cho bản thân chỉ để cứu chị, hứa nhé!”

Duy không suy nghĩ gì mà nói luôn: “cái đấy thì em không hứa được, lúc chị gặp chuyện mà bảo em hứa là bỏ mặc chị thì em không thể đáp ứng, em chỉ có thể hứa là sẽ cẩn thận hơn để không làm mình bị thương thôi, còn việc chị làm lúc này thì không thể trách chị được, thấy một kẻ như vậy thì ai chẳng động lòng trắc ẩn, em cũng suýt động lòng thương với cái thứ đó, tóm lại việc em bị thương không phải lỗi của chị, chị đừng bao giờ nghĩ vậy nữa, được chứ?”

Yến ngập ngừng nói: “nhưng...”

Câu nói chưa kịp nói ra thì Duy đã chặn trước: “không nói chuyện ấy nữa, chuyện cần kíp bây giờ của chúng ta là nên đi đâu, chúng ta không thể cứ đi mà không biết đích đến như thế này được!” Nói rồi cậu lôi tấm bản đồ ra để xem xét, nhằm kiểm tra xem có kẻ truy đuổi nào đang ở gần hay không.

Lúc này Yến đã băng xong cho Duy, cô liền nhìn vào tấm bản đồ, những chấm đỏ đang ở cách bọn họ khá xa, chứng tỏ nơi này khá an toàn, ít nhất là trong lúc này. Chợt cô nhìn thấy một chấm màu vàng bất động, cũng không có tên, cô liền chỉ vào chấm vàng đó và nói: “chỗ này là chỗ nào? Nó khác với tất cả mọi điểm khác, với lại trên cả bản đồ cũng chỉ thấy một điểm này là có màu vàng thôi!”

Duy nghe Yến nói vậy thì liền chú ý ngay tới điểm màu vàng đó. Quả thật, trên bản đồ chỉ có duy nhất một điểm màu vàng, mà nó lại nằm bất động, không hề có dấu hiệu của sự chuyển động, nó khác với những điểm đỏ nguy hiểm, cũng không phải là một cái tên như là tên của hai người trên bản đồ. Duy chợt thấy thật khó hiểu, cậu bắt đầu suy nghĩ đến các khả năng có thể xảy ra, nhưng lại chẳng tìm được một giải thích hợp lý nào. Mất một lúc, Duy liền nói với Yến: “chị có dám liều không?”

Yến nhìn Duy vẻ không hiểu, cô nghi hoặc: “Liều...?”

Duy gật đầu, cậu nói tiếp: “bây giờ thì chúng ta cũng chẳng biết đi đâu nữa rồi, theo em thì chúng ta thử liều một phen, tìm đến nơi được ký hiệu là điểm màu vàng trên bản đồ, biết đâu đấy lại là đường thoát thì sao? Ít nhất thì trong lúc này chị với em vẫn là hai kẻ còn sống, chúng ta vẫn có thể có hy vọng rời khỏi đây!”

Yến ngập ngừng nói: “chúng ta có thể sao?”

Duy gật đầu đầy tự tin, nói: “đằng nào cũng không biết đi đường nào, tìm một con đường để đi chẳng phải tốt hơn sao? Chị yên tâm, em sẽ bảo vệ chị, dù chuyện gì xảy ra em cũng bảo vệ chị, lời hứa bằng cả tính mạng đấy!”

Nghe vậy, Yến hoảng hồn đưa một ngón tay lên chặn vào môi Duy, cô làm mặt giận nói: “không được nói như thế, Duy đừng có nghĩ đến chuyện chạy ra làm bia đỡ cho chị để rồi bị thương nữa, lúc thấy Duy bị thương thì chị cũng không giữ được bình tĩnh đâu!” ngừng một lát, cô nói tiếp: “có lẽ liều đi tới điểm màu vàng trên bản đồ kia là cách duy nhất vào lúc này rồi, đi thôi!”

Bước đi trên đường, Duy nhận thấy rằng mọi cảnh vật ở nơi này thực sự không quá khác so với thế giới của người sống, cũng có nhà cửa đường xá, thi thoảng cậu còn nhìn thấy một vài bóng xe kéo nữa. Công bằng mà nói thì nơi cậu đang đứng mang một kiến trúc cổ khá đẹp, giống với kiến trúc của các thành phố phương tây những thế kỷ trước. Chỉ có điều, tất cả mọi thứ ở đây đều mang một màu đen đầy nguy hiểm.

Bước sát vào một ngôi nhà ven đường, Duy chú ý nhìn vào bức tường đen sì của nó, bức tường lạnh ngắt như được làm bằng băng, và rất cứng, nó cứng hơn bất cứ bức tường nào mà cậu đã từng chạm vào, nhưng nhìn lại thì đây cũng không phải là một bức tường dày.

Từ lúc đặt chân đến đây, dường như điều gì cũng lạ lẫm với Duy, nhưng cũng có cái gì đó rất quen thuộc, không hề lạ lẫm chút nào với cậu.

Đi được một lúc khá lâu, không rõ là ba giờ hay là bốn giờ gì đó, nhưng đôi chân Duy đã bắt đầu có cảm giác mỏi, bước đi có phần chậm chạp hơn, bất giác cậu nhìn sang Yến đi bên cạnh, tự nhủ: “chị ấy không thể nào có sức khỏe tốt bằng mình, thể lực cũng không được qua rèn luyện, không có sự dẻo dai, mình cảm thấy mỗi thể này rồi thì chắc chị ấy mỏi lắm!” Nghĩ vậy liền hỏi Yến: “chị có mỏi không?”

Yến cười trừ nói: “chị không sao, chúng ta cứ đi tiếp đi, nhanh đến được đó lúc nào thì tốt lúc ấy!”

Duy nói: “chúng ta nghỉ một lát đi, em mệt rồi, không đi tiếp được nữa đâu!”. Nói xong cũng không chờ xem phản ứng của Yến như thế nào mà ngồi xuống dựa luôn vào một bức tường đen ở gần đó, lấy hai tay bóp chân ra chiều mệt mỏi lắm.

Yến liền ngồi xuống bên cạnh Duy, thực sự thì đôi chân cô đã mỏi đến mức tê cứng, không còn cảm giác, cô bước đi hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của tinh thần chứ không hề thoải mái gì nhưng lại không muốn Duy bị chậm lại nên càng cố gắng hơn. Liền khi đó, Duy chợt ngồi quỳ một chân trước mặt Yến, nhẹ nhàng tháo giày của cô ra, cậu chăm chú nhìn rồi nói: “chị nhìn này, bàn chân chị đã sưng lên rồi đấy, thế mà còn nói là không sao, nếu cứ cố gắng đi tiếp thì nói không chừng hai bàn chân này sẽ gãy ra đấy, đến lúc đó thì cũng chẳng thể bước thêm bước nào nữa đâu!”

Yến bị bất ngờ, cô đưa tay ra định gạt tay của Duy, nói: “Duy làm gì vậy? Chị không sao đâu, Duy làm thế này trông kỳ lắm!”

Duy làm như không nghe thấy lời của Yến, cậu nhẹ nhàng bóp nắn các cơ bắp chân và bàn chân của cô và nói: “chị biết không, hồi trước khi em còn đi tập, thầy đã chỉ em cách xoa bóp làm giãn cơ, cách này thường áp dụng khi bọn em luyện tập quá sức, gây đau mỏi các cơ bắp!” Ngừng một lúc, cậu nói tiếp: “nếu các cơ bắp cứ bị căng cứng mà không được xoa bóp cẩn thận ngay thì sẽ rất đau, lâu hồi phục, còn nếu người mang cơ bắp đau nhức vẫn cố tiếp tục hoạt động mạnh thì các cơ bắp sẽ bị vỡ ra, rồi cả xương cũng bị ảnh hưởng! Bây giờ thì chị hãy ngồi yên, đừng có giãy giụa để xem bóp chân cho, nếu chị còn muốn về sau vẫn đi lại được!”

Duy khéo léo nói quá lên tác hại của việc căng cơ khiến cho Yến sợ và phải ngồi yên, cô sợ rằng nếu chân mình không đi được nữa thì sẽ trở thành gánh nặng của Duy nên đã ngoan ngoãn ngồi yên cho cậu bóp chân. Còn Duy, cậu cười thầm vì đã thuyết phục được bà chị cứng đầu bằng một trò lừa nhỏ. Được tự tay chăm sóc cho Yến không khỏi khiến cho Duy cảm thấy bồi hồi hạnh phúc.

Yến không rõ lắm những điều Duy nói có phải là thật hay không, nhưng quả thực được bóp chân thế này rất dễ chịu, nhất là sau quãng đường dài mà cô đã đi liên tục không nghỉ như vừa rồi. Ngồi im lặng, cô giờ tắt mắt bản đồ ra nghiên cứu đường đi lối lại ở đây. Những gì cô nhìn thấy qua tấm bản đồ là những con đường chẳng chịt phức tạp, nhưng nhìn đi nhìn lại thì vẫn thấy rằng nơi đây không lớn, Yến ước lượng diện tích nơi đây cũng chỉ tương đương một quận mà thôi, nếu nói đây là thế giới của người chết thì xem ra có cái gì đó khá vô lý. Cô bắt đầu thử suy nghĩ, cố gắng tìm ra một đáp án hợp lý nhất có thể, nhưng rồi cô lại hy vọng rằng thế giới của người chết chỉ nhỏ bé thế này thôi, như vậy thì cả hai người có thể nhanh chóng thoát khỏi đây, trở về với thế giới người sống.

Duy bóp chân cho Yến một lúc thì nhẹ nhàng đi lại giày cho cô, xong đâu đấy, cậu định lên tiếng nhưng khi thấy cô đang chìm trong những suy nghĩ miên man thì cậu lại im lặng, chăm chú ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp. Đã rất nhiều lần cậu ước cô gái bé nhỏ này là của mình, cậu ước có thể ôm lấy cô ấy, nhưng cuối cùng thì cậu chẳng thể làm gì, cậu đã từng hy vọng rằng cô ấy có thể có tình cảm gì đó với mình, cậu hy vọng cô ấy nhớ đến cậu không phải như nhớ đến một người em trai. Nhưng bây giờ thì cậu biết cô ấy đang chờ đợi một ai đó, cậu biết mình đã chẳng còn hy vọng gì nữa, nghĩ vậy, cậu lầm bầm: “không hiểu thằng cha tốt số kia có biết chị ấy yêu gã không mà lại bắt chị ấy chờ...”

Duy bỗng lững câu nói vì Yến đột nhiên giật mình kêu lên: “Duy, chạy thôi, có 2 điểm màu đỏ đang di chuyển về hướng chúng ta, như kiểu nó biết chắc chắn ta ở đây rồi ấy!”

Duy thoáng sợ hãi, cậu lấy tấm bản đồ trong tay Yến xem vội, sau đó bắt đầu kéo cô guồng chân chạy. Vừa chạy vừa ngoái xem bản đồ, Duy nhận ra rằng tốc độ của mình và Yến chậm hơn nhiều so với tốc độ của kẻ

truy đuổi. Cậu nghĩ: “nếu cứ chạy như thế này thì sớm muộn gì cũng bị tóm, chỉ bằng trốn vào đâu đó có lẽ sẽ hay hơn!” Nghĩ vậy, cậu liền nói: “chị Yến, chúng ta chạy không kịp đâu, tìm chỗ trốn thôi!”

Yến luống cuống đứng lại tìm xung quanh xem có nơi nào khả dĩ để trốn, nhưng ở đây chỉ toàn là những căn nhà đen sì không mở cửa, cô hồi hải hỏi: “trốn đâu bây giờ?”

Duy chỉ vào một căn nhà rồi nói: “tầng 2, leo lên đó, ở đó không có cửa, em đoán chắc cũng không có cầu thang giống cái nhà lúc này chị em mình vào trú mưa!”

Nói rồi, Duy nhanh nhẹn đạp chân vào hàng rào của ngôi nhà, tay bám vào lan can tầng hai, nhẹ nhàng leo lên rồi đưa tay cho Yến, nói: “Nhanh nào!”

Yến thoáng sợ hãi, cô sợ rằng căn nhà này cũng có một con quỷ đen sì như căn nhà lúc nãy, nhưng tình huống bây giờ không cho phép cô chần chừ, quyết định nhanh chóng, gạt bỏ những mối lo sợ về một con quỷ có thể sẽ núp trong ngôi nhà này, cô nắm lấy tay Duy và leo lên.

Khi đã yên vị trên tầng hai của tòa nhà, Duy ra hiệu cho Yến im lặng rồi chăm chú nhìn vào tấm bản đồ trong tay. Hai kẻ truy đuổi kia đã đến rất gần, gần lắm rồi, cậu không còn dám ngó ra bên ngoài nữa, chỉ núp kín ở trong, dựa vào một chút ánh sáng phát ra từ tấm bản đồ để xem nó. Cảm giác sợ hãi từ từ xâm chiếm, cậu nhìn chằm chằm vào hai chấm đỏ đang di chuyển chậm lại, nó đã đến rất gần rồi. Sự lo lắng khiến tim cậu đập nhanh hơn, tiếng tim gần như có thể nghe thấy rõ, vẫn giữ sự chăm chú, cậu thấy hai chấm màu đỏ kia đã tiến đến sát cậu và Yến, rồi dần dần, hai điểm màu đỏ ấy nằm trùng luôn vào tên của hai người trên bản đồ. Điều này có nghĩa là hai kẻ truy đuổi đang ở tầng dưới, khoảng cách đã bằng không. Kế đi sẵn và con mồi đã ở cùng một điểm, chỉ chờ xem quyết định của hai bên.

Duy quờ quạng xung quanh, cậu tìm thấy một thanh sắt nhọn rơi trên sàn nhà, thanh sắt khá mỏng manh để làm vũ khí chống lại một cái gì đó to lớn, nhưng có còn hơn không, Duy cầm chặt thanh sắt và nuôi hy vọng rằng kẻ ở dưới kia không phải là một con chó ngao khổng lồ như cậu đã thấy lúc nãy.

Duy không hiểu tại sao mình lại nghĩ đến con chó ngao khổng lồ mà lúc nãy mình nhìn thấy làm gì, nhưng đột nhiên ở phía dưới vang lên tiếng sủa “âu, ầu!” trầm trầm ồm ồm. Duy kinh hãi tự chửi mình tại sao lại nghĩ đến con chó “khủng long” ấy, nhưng bây giờ hối hận thì đã không kịp, cậu không còn cách nào khác, có vẻ như con chó ấy đã phát hiện ra có người ở trên này nên đã sủa lên.

Đang kinh hãi, cậu chợt thấy dưới chân mình rung rung, rồi “ầm” một tiếng sàn nhà vỡ ra, kéo cả Duy và Yến rơi xuống dưới.

Cũng may mà ngôi nhà này thấp nên hai người rơi từ tầng hai xuống cũng không bị thương gì, chỉ bị đau một chút do sự va chạm với nền đất khi rơi. Nhưng thanh sắt nhọn mà Duy định dùng làm vũ khí thì đã rời khỏi tay cậu mà bay đi đâu mất. Đỡ Yến dậy, cậu chợt nhìn thấy hai điểm màu đỏ sáng quắc trong ngôi nhà tối, nó chỉ cách hai người có vài mét. Đợi một lúc, khi mà bụi đã không còn mù mịt trong căn phòng nữa thì Duy đã bắt đầu định hình được thứ đang ở trước mặt mình. Nó rõ ràng là một con chó ngoại cỡ, Duy chắc rằng nó còn to hơn cả một con sư tử chứ chẳng chơi.

Con chó đứng bất động nhìn đáng sợ hãi của Duy và Yến vài giây, dường như nó đang tận hưởng cảm giác vờn mồi, làm cho con mồi trở nên kiệt sức và run rẩy bầy vì sợ hãi. Bất chợt, con chó sủa lên hai tiếng, tiếng sủa của nó trầm đục, mang đầy sắc thái đe dọa, Duy và Yến tất nhiên không thể hiểu con chó sủa lên là muốn gì, nhưng những gì họ thấy là cái miệng to lớn đỏ lòm như cái chậu máu của con chó đang hướng về phía mình. Hàm răng sắc nhọn của con chó liên tục nghiêng vào nhau phát ra những tiếng “két két” rợn người. Tất cả là màn mào đầu của con chó trước khi bước vào cuộc săn.

Sau những phút giây sợ hãi, Duy định thần lại, cố gắng giữ bình tĩnh, trong vài giây ngắn ngủi, cậu đã suy nghĩ đến rất nhiều phương án để thoát thân, nhưng ngẫm lại thì chẳng có phương án nào khả thi cả.

Yến cũng đã rất sợ hãi, nhưng rồi cô lại cố gắng hết sức để dẹp nỗi sợ hãi qua một bên, cô không muốn sự yếu đuối của mình trở thành gánh nặng của Duy. Suy nghĩ nhanh chóng, Yến hỏi nhỏ: “Duy có cách nào chạy thoát không?”

Duy lắc đầu, cậu nói: “chẳng có cách nào cả, chỉ ở lại đây đánh một trận sống chết thôi, chứ có chạy cũng không chạy được, loài chó rất nhanh và nhạy, chúng mà đuổi thì bọn mình không còn đường thoát đâu!”

Yến ngập ngừng: “nhưng...”. Câu nói bị bỏ lửng vì con chó to lớn lại một lần nữa sủa lên hai tiếng trầm đục, liền sau đó, nó nhảy xò vào hai con mồi ở trước mặt, há to miệng chực đớp lấy cả hai.

Phản xạ của Duy không hề kém, cậu nhận thấy nguy hiểm từ trước khi con chó nhào tới, đúng lúc nó nhảy lên thì cậu đẩy mạnh Yến sang bên, con mình thì né sang phía ngược lại, tránh được cú vồ chết người trong gang tấc.

Sau cú vồ trượt, con chó khựng lại một nhịp, quắc mắt nhìn chăm chăm vào Yến. Ánh nhìn của con chó mang đầy vẻ man rợ khát máu, như muốn ăn tươi nuốt sống cô gái.

Duy thấy tình hình nguy cấp, cậu nhất thời không hiểu vì sao con chó lại nhắm vào Yến trước mà không phải mình, nhưng lúc này không còn thời gian cho cậu suy nghĩ về vấn đề đó nữa. Cậu lập tức vớ lấy một hòn đá lớn dưới sàn nhà, dùng sức nện mạnh vào chân sau con chó, đồng thời chửi lớn: “đồ con bò, quay lại đây đánh nhau với tao này!”. Không biết con chó ấy có hiểu Duy chửi nó không, nhưng mà xem ra câu nói của Duy lại có tác dụng, con chó rời mắt khỏi Yến, từ từ quay người lại tìm xem kẻ nào vừa lên tiếng.

Nếu như là vào lúc bình thường, khi nghe Duy gọi con chó là con bò thì chắc chắn Yến sẽ phải phì cười, nhưng trong tình huống này thì không, cô biết Duy đang cố gắng hướng sự chú ý tấn công của con chó về phía mình để tránh cho cô gặp nguy hiểm, nhưng điều này khiến cô càng sợ hơn. Nhưng Yến không hề hoảng loạn, cô nhanh trí vớ lấy một cây thanh gỗ rơi gần đấy, làm y hệt như Duy, đập mạnh vào chân sau nó rồi hét lớn: “ê, đồ con heo, quay lại đây đánh nhau với tao này!”. Lập tức con chó lại quay về phía Yến mà bỏ qua Duy.

Duy hiểu ý của Yến, ngay sau khi con chó xoay người lại, cậu lập tức đập mạnh vào chân sau của nó, đúng chỗ lúc nãy đập rồi lại hét lớn: “con bò nhất chết, có giỏi thì quay ra đây mà đánh tao!”. Tức thì con chó lại quay về phía Duy, chính cậu và Yến cũng không rõ liệu cách làm này có mang lại hiệu quả gì không, nhưng hai người đã lỡ đâm lao thì phải theo lao, chỉ cầu mong rằng con chó bị chọc tức quá sẽ bỏ đi mà tha cho hai con mồi khó chịu này.

Ngay sau khi con chó vừa quay người lại phía Duy, Yến lập tức tiếp tục chuỗi hành động trên tức nó, nhưng lần này khi cô vừa vung thanh gỗ lên thì nghe “gào” một tiếng, rồi cô bị một vật xô mạnh, ngã nhào ra đất đau điếng. Cô cố gắng quan sát xem thứ gì vừa xô ngã mình thì lại nghe một tiếng gầm gừ khe khẽ ngay sát bên tai cùng với một hơi thở hôi thối nồng nặc. Cô sợ hãi lăn tròn hòng tránh xa khỏi cái thứ kinh dị mới xuất hiện kia.

Yến cố gắng đứng dậy sau nỗ lực tránh né kẻ mới đến, cô nhìn kỹ, kẻ này có khuôn mặt mục nát, thối rữa, hai môi già bị khâu lại, thêm vào đó, trên đầu già bị đóng vài cái đinh to bụi trông vô cùng đáng sợ. Đó đích thị là tên lùn quái dị mà cô đã từng nhìn thấy đi cạnh con chó-tên quỷ chó.

4. Chương IV: Thành Phố Của Người Chết.

Duy nhìn thấy Yến bất ngờ bị tên quỷ chó tấn công thì hoảng hồn định xông ngay ra cứu cô ấy nhưng khi cậu vừa định thực hiện ý nghĩ thì đã bị con chó ngao cản đường, nó gầm gừ như muốn cảnh báo với Duy rằng: “đối thủ của mày là tao!”. Duy không cách nào đến cứu Yến được, cậu chỉ hy vọng rằng tên lùn ấy không có một thứ sức mạnh phi thường nào để làm hại Yến. Nhưng mãi lo cho Yến mà cậu gần như quên mất tình trạng của mình lúc này, khi mà cậu đang phải đối mặt với con chó còn to hơn con sư tử và nhất là nó lại đang muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

Duy cố gắng tập trung vào con chó trước mặt, cậu đang cố gắng nghĩ cách để có thể thoát khỏi nanh vuốt của con vật khổng lồ này và chạy đến giúp Yến. Rất bình tĩnh, cậu gườm gườm nhìn con chó, trong mắt toát ra một ánh nhìn sắc lạnh.

Đối mặt với Duy, con chó cũng gườm gườm nhìn cậu bằng một ánh mắt khát máu, nhưng có một điều gì đó toát ra từ con mồi ngăn không cho nó vội vàng tấn công. Con chó không rời ánh mắt khỏi Duy, nhưng nó đã bắt đầu di chuyển, một cách chậm rãi, nó bước từng bước quanh con mồi, không phát ra những tiếng gầm đe dọa, cũng không hề phát ra tiếng động khi nhấc chân, nó đang tìm kiếm cơ hội tấn công.

Duy cũng không hề rời mắt khỏi con chó, nhưng khác với nó, cậu không hề rời khỏi chỗ mình đang đứng, chỉ xoay người chậm chậm theo từng bước đi của con chó, đảm bảo nó nằm trong tầm mắt để không trở nên thụ động khi bị tấn công. Trong khoảnh khắc, không gian giữa người và chó như đông đặc lại, nặng nề đến nghẹt thở.

Bất ngờ, con chó lao lên tấn công, không hề có một dấu hiệu nào của sự chuẩn bị tấn công, nó nhảy vọt tới, sử dụng tốc độ nhanh nhất, hà rộng miệng hòng đớp gọn Duy. Nhưng Duy lại không hề tỏ ra quá bất ngờ với cú tấn công của con chó, giống như cậu đã có sẵn chuẩn bị và biết trước con chó sẽ lao đến vào lúc đó, cậu nhanh nhẹn xoay người vung mạnh chân, tung ra cú đá vòng cầu sau mọi cách chuẩn xác, đá trúng hàm dưới của con chó đang lao đến đồng thời nhờ lực xoay người lại né được cú lao tới của con chó.

Cú đá của Duy không hề nhẹ, cậu là người học võ, đã trải qua sự luyện tập rất khắc khổ để có được sức mạnh, nếu là một người bình thường thì khi bị trúng một cú đá toàn lực chuẩn xác như thế của Duy cũng không tránh khỏi chấn thương hàm, nhưng với con chó ngao không lồ này thì khác, cú đá của Duy chỉ có thể làm nó hơi lệch hướng lao một chút chứ không thể đá bay nó ra, rốt cuộc thì cú đá đó cũng chỉ làm đau con chó chứ không làm nó bị thương.

Duy hơi hoảng nhưng vẫn không để lộ ra ngoài mặt vẻ hoảng hốt của mình, cậu vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào con chó, chuẩn bị sẵn sàng đón phản công tiếp theo.

Trong khi Duy đang cố gắng chống chọi với con chó khổng lồ thì Yến cũng đang gặp khó khăn với gã lùn quái dị. Hắn bé tí tẹo, thể hình chỉ tương đương với một đứa nhóc tiểu học, nhưng lại có sức mạnh ngang với một người trưởng thành, chỉ may mắn là do chiều cao hạn chế của hắn nên việc tấn công Yến cũng không hề dễ dàng.

Gã quần chó biết mình thấp bé, khó có thể quật ngã cô gái trước mặt, nên sau một vài lần nhảy lên tấn công, gã liền lùi về phía sau rồi bất ngờ rút ra một sợi xích dài đến gần hai mét. Gã vung vẩy sợi xích rồi nhắm Yến quăng tới.

Yến giật mình khi thấy gã lùn rút ra sợi xích dài đến thế. Lúc gã quăng tới, cô liền theo phản xạ, giơ hai tay lên cao hòng đỡ lấy cú quật xích kia. Nhưng sợi xích như con rắn, nó không bay về phía mặt Yến mà lại quấn chặt vào chân cô.

Gã lùn quái dị thấy sợi xích đã quấn được vào chân Yến liền giật mạnh làm cô gái ngã nhào ra đất. Được thể, hắn lại ra sức kéo, hắn muốn kéo cô gái đến trước mặt để tiện bề ra tay.

Yến bị kéo lê trên mặt đất, cô cố gắng gỡ sợi xích cuốn vào chân mình để thoát ra, nhưng mỗi lần định với tay xuống gỡ thì lại bị gã lùn kéo mạnh làm người cô theo quán tính lại ngã ngửa ra sau, không cách nào gỡ xích. Lúc ấy, Yến chỉ còn cách cố gắng trụ lại không để bị kéo đi. Hai bàn tay cô bám chặt vào nền đất, cố gắng tìm kiếm một cái gờ nổi lên trên để bám vào.

Cố gắng bám vào mặt đất, hai bàn tay Yến đã trầy xước vô số, nhưng đột nhiên tay phải cô chạm vào một vật vừa cứng vừa nhọn, không rõ đó là gì, nhưng vừa chạm vào thì cô liền cầm nó lên, hóa ra là một cái giá nến bị rơi trên sàn nhà.

Vừa cầm vào cái giá nến, Yến lập tức mất đi lực trụ lại, ngay lập tức, cô bị gã lùn kéo mạnh về phía hắn như kéo một bao cát. Bị lực kéo mạnh, Yến trượt đi trên sàn, nhưng cô rất nhanh trí, tay cầm chắc cái giá nến, lợi dụng lực kéo của gã lùn, khi đã tiến đến sát với hắn thì cô bất ngờ dùng sức, đâm mạnh cái giá nến vào cổ tên quần chó.

Gã lùn quái dị bị đâm bất ngờ, không kịp kêu lên tiếng nào, máu từ cổ phun ra thành tia, chết ngay tại chỗ sau mấy giây. Yến bị máu cầu tên lùn bắn vào người thì cảm thấy nóng đến kinh dị, mỗi giọt máu của hắn bắn lên người là cô cảm thấy như bị một đốm muội than còn nóng bắn vào, cảm giác như bị bỏng.

Trong khi Yến đã đâm chết gã lùn quái dị thì Duy vẫn đang khổ với sự vây hãm của con chó khổng lồ. Cho dù cậu làm thế nào cũng không thể thoát nổi nó. Chạy không được, đánh cũng không xong, cậu thực sự cảm thấy bế tắc. Từ sau đợt tấn công đầu tiên của con chó, Duy nhận thấy rằng sức mạnh của mình chưa đủ để có thể thực hiện một đòn phản công hiệu quả. Biết rõ điểm yếu của mình và điểm mạnh của đối thủ, cậu càng không dám mạo hiểm với con chó này mà chỉ tập trung nhìn nó, chú ý mọi cử động, chỉ mong có thể né tránh để chạy tới chỗ Yến.

Duy cứ đứng gần như bất động, nhưng mỗi khi con chó lao lên thì cậu lại có thể lách người sang một bên, né khỏi cú vồ chết người. Mất đến bốn năm lần, con chó không chạm được vào Duy mà chỉ hực đà lao đầu vào tường, còn Duy vẫn thủy chung không đánh lại nó một đòn nào, chỉ chú ý né tránh.

Mấy lần con chó vồ trượt húc đầu vào tường, bức tường rung mạnh như sắp sập đến nơi khiến cho Duy không khỏi sợ hãi sức mạnh của con chó khổng lồ.

Nhưng sự lạ đột nhiên xảy ra, sau khi Yến đâm chết tên quản chó, con chó ngao đột nhiên quay lại, nó bỏ qua Duy, chạy đến chỗ xác tên lùn quái dị, lấy mõm lay lay gã dậy trong tuyệt vọng. Yến ngẩn người nhìn hành động của con chó, nhưng Duy thì nhanh chóng chớp lấy cơ hội ngàn vàng, nhanh chóng kéo tay Yến và chạy ra khỏi căn nhà.

Theo chân Duy chạy đi nhưng Yến vẫn không ngừng quay lại phía sau, một cảm giác tội lỗi tràn ngập trong lòng cô, ngày hôm nay cô đã giết một kẻ, cho dù kẻ đó là một tên quái dị muốn hại cô, nhưng khi kẻ đó chết thì cũng có một kẻ khác buồn, có vẻ như tên quái dị rất quan trọng với con chó.

Duy dường như biết trong lòng Yến đang nghĩ gì, cậu cũng ở đó, cũng chứng kiến tất cả, nhưng cậu lại có những suy nghĩ khác so với Yến nên cậu không bị trói buộc bởi cảm giác tội lỗi, vì cậu hiểu rằng nếu Yến không giết tên quái dị kia thì kẻ bị giết có thể là chính cô ấy. Với Duy, ở đây không có chỗ cho sự nhân từ, nếu muốn sống sót mà thoát khỏi đây thì hai người phải mạnh mẽ hơn nữa, bỏ đi những tình cảm mềm yếu. Cậu nói: “chị không cần phải thấy tội lỗi gì cả, lúc này nếu chị không giết tên quản cho quái dị ấy thì có thể kẻ chết hôm nay là hai người chúng ta, em biết chị là con gái nên hay mềm lòng, nhưng bây giờ chị phải nghe em, không được mềm lòng hay có thái độ thương hại với bất cứ thứ gì ở đây, được chứ?”

Yến gật đầu, cô hiểu những gì Duy nói là đúng, nếu muốn sống thì không được phép mềm lòng, ở đây cô không được phép tin tưởng ai, người duy nhất cô có thể tin tưởng là Duy và chính bản thân mình. Cô nói với Duy: “chị không sao đâu, Duy đừng lo, con gái khó tránh khỏi mềm lòng, nhưng chị hứa là sẽ không như thế nữa, chị hiểu là bây giờ lý trí quan trọng hơn tình cảm nhiều!”

Duy biết Yến là một cô gái nhân hậu, bảo cô không quan tâm đến những kẻ xung quanh thì thật là khó khăn, nhưng giờ đây không thể có chỗ cho lòng tốt nữa, tất cả chỉ vì một mục đích sinh tồn.

Chạy được một đoạn đường khá xa, Duy quyết định dừng lại mở bản đồ ra xem, cậu thấy rằng mình đã bỏ lại những kẻ truy đuổi ở đằng sau, không có một chấm đỏ nào ở gần đây, tạm thời thì cả hai đang an toàn. Nhưng Duy chợt nghĩ, nếu hai người bị nhận dạng thì sẽ rất khó khăn trong việc di chuyển ở đây, cậu chợt nói với Yến: “chị có nghĩ rằng chúng ta nên cải trang một chút không ? nếu có cách nào đó để át đi mùi của chúng ta thì càng tốt!”

Thấy Yến có vẻ không hiểu lắm, Duy nói: “em nghe nói rằng người sống có mùi khác với linh hồn, hơn nữa bọn chúng dùng chó, phần nhiều là để đánh hơi chúng ta, lúc này chị em mình tạm thời trốn được một lúc là do cơn mưa đã át mùi đi, nhưng bây giờ thì tạnh mưa rồi, không có gì đảm bảo là bọn chó ấy không ngửi ra được bọn mình!”

Yến thấy có lý liền gật gù đồng ý, nhưng rồi lại nói: “nhưng chúng ta phải cải trang thế nào ? chẳng lẽ cứ bôi bùn đất lên mặt ? như vậy tránh được người chứ không thoát được chó, bọn chúng lại có thể nhận dạng được trang phục của bọn mình, mà bây giờ thì kiếm đâu ra quần áo để đổi, huống chi là cải trang!”

Duy trầm ngâm một lúc, chợt nhìn thấy đằng xa xa trong sân của mấy căn nhà ở đây có treo mấy thứ gì đất phất phơ, không nghĩ ngợi gì nhiều, cậu tiến lại xem thì thấy rằng đó là mấy cái áo khoác dài có mũ trùm, bất giác cậu nhớ lại người đàn bà mặc áo choàng nâu đã đưa cho cậu tấm bản đồ. Như nhớ ra một điều gì đó, cậu nói với Yến: “có đồ để cải trang rồi!”

Yến thắc mắc hỏi: “ở đâu ?”

Duy chỉ tay vào mấy cái áo khoác dài đang treo rồi nói: “ở kia, để em đi mượn họ!”

Yến không kịp nói gì thì Duy đã chạy biến đi, nhanh nhẹn nhảy qua tường rào vào trong. Duy không tò mò ngó nghiêng vào trong nhà, cậu chỉ chú ý vào mấy cái áo khoác dài treo ở ngoài sân. Nhưng khi tiến đến gần mấy cái áo, cậu bỗng thấy hơi rợn. Những cái áo ấy chẳng được treo vào thứ gì nhưng cứ phất phơ bay trong không trung như được thứ gì níu lại.

Duy thấy hơi sợ, cậu đứng yên quan sát xem có chuyện gì với cái áo không, nhưng hoàn toàn không có gì xảy ra cả, cậu không nghĩ nhiều nữa mà với tay lên lấy luôn hai cái áo xuống. Lấy một cái mặc lên người, cậu đã quá lạnh khi chỉ khoác một cái áo mỏng trên người, lúc này hai môi cậu đã thâm tím cả lại, vì lạnh, vì mệt, nên việc khoác thêm một cái áo nữa khiến cậu cảm thấy ấm áp hơn hẳn, bỗng chốc cảm thấy khỏe hơn.

Lúc Duy định đi ra thì đột nhiên nghe thấy vài tiếng động lục cục phát ra từ bên trong căn nhà, không rõ là thứ gì, nhưng bản tính vốn đã tò mò, cậu giở bản đồ ra xem thì thấy không có một điểm màu đỏ nào xuất hiện ở gần đây, đoán chắc đây không phải là một mối nguy hại gì, cậu rón rén lại gần khe cửa xem xét.

Ngó qua khe cửa mở hé, Duy nhìn thấy một cái bọc màu trắng hơi trong đang khẽ động đậy. Cố gắng nhìn thật kỹ, cậu thấy bên trong xuất hiện mờ mờ một hình dạng giống với con người, chính xác hơn thì nó giống với một bản thể của thai nhi lúc ở trong bụng mẹ, nhưng điểm khác biệt ở đây là bọc thai này lại nằm lơ lửng ở trên nền đất, xung quanh không có một ai khác. Bằng một nỗ lực lớn, cái thứ ở trong bọc lại một lần nữa giãy giụa như muốn phá vỡ vỏ bọc bên ngoài của mình, bất giác nó làm Duy liên tưởng đến sự lột xác của những con sâu lúc hóa thành bướm bướm. Đó là một sự thay đổi lớn, sự sinh ra của một hình thể mới nằm trong một sinh vật cũ, sự biến hình để có thêm những khả năng mới, mạnh mẽ hơn.

Qua vài lần cựa quậy, cái bọc trong suốt kia bắt đầu xuất hiện những vết nứt nhỏ, có một thứ nước chảy ra từ bên trong nó. Khá chậm rãi, cái bọc lại rách thêm một đường, có vẻ như sức mạnh của thứ ở trong bọc đang dần lớn hơn, từ những vết nứt nhỏ, bây giờ nó đã có thể tạo ra một đường rách dài trên cái vỏ bọc. Rồi bỗng nhiên “toạch” một tiếng như xé vải, kèm theo đó là tiếng nước ào ra, chiếc kén đã bị thủng một lỗ lớn, cái vỏ bọc bị mất hình dạng, phủ luôn xuống vật thể mà nó chứa đựng, trước mắt Duy hiện lên một đồng bầy nhầy ghê tởm, và rồi cái đồng bầy nhầy ấy lại bắt đầu chuyển động, có một thứ đang cố gắng trườn ra khỏi mảnh vỏ kén trùn lên người.

Nó cứ bò trườn cho đến khi hoàn toàn thoát ra được khỏi cái kén, nhưng vật đó làm Duy thấy kinh hãi, nó thò cái đầu ra trước tiên, một cái đầu tròn trịa, không hề có mắt mũi hay tai, chỉ có duy nhất cái miệng. Rồi giống như được chỉ đường, vật kia hướng về phía Duy kêu lên mấy tiếng “oe, oe” và há to miệng như đòi ăn, liền đó, nó bò trườn luôn về phía cậu, giơ bàn tay xương xẩu lên cào cào vào không khí.

Duy giật mình, cậu không nghĩ rằng cái thứ này là thứ vô hại, nhưng lúc này trên bản đồ quả thực không thấy một dấu vết nào của sự nguy hiểm cả, một cách vội vã, Duy cầm lấy tấm bản đồ, mở toang. Ở đây, ngay sát với tên cậu đã xuất hiện một chấm màu đỏ, nó còn mờ, nhưng dần dần hiện rõ lên, một màu đỏ thẫm.

Không suy nghĩ gì nhiều, Duy quay lưng chạy thẳng, cậu không muốn đến lúc cái vật thể kia có thể đi được rồi lại đuổi theo gây nguy hiểm ình, hoặc là gây cho Yến vài vết thương hay là làm cho cô ấy sợ.

Cầm chiếc áo còn lại chạy một mạch đến chỗ Yến, cậu không nói gì về việc vừa xảy ra, cũng không muốn nhớ đến nó nữa.

Yến không hỏi tại sao Duy lại đi lâu vậy, cũng không cầu nhàu cậu vì chuyện đó, cô chỉ nhìn cậu một cách lo lắng, nhưng thủy chung vẫn im lặng.

Tiếp tục đi bộ, nhưng con đường dẫn tới điểm màu vàng lại bị chặn lại bởi một dòng sông lớn, cũng chẳng có cầu bắc qua. Duy bước đến sát lòng sông, cố gắng hướng mắt ra xa nhất có thể nhưng vẫn không hề thấy được bờ bên kia. Trong vô thức, Duy nhìn xuống làn nước đen kịt tĩnh lặng của con sông, bất giác cậu thấy sống lưng lạnh buốt, trong một phản xạ có điều kiện, cậu lùi lại, tránh xa khỏi nơi mà được nào bộ xác định là nguy hiểm.

Lấy lại sự bình tĩnh, Duy định nói điều gì đó với Yến, nhưng khi vừa quay về phía Yến, cậu lập tức giật mình. Trước mắt cậu, Yến như bị điều khiển, cô bước đi như trong vô thức, dần dần bước xuống làn nước đen, lúc đó cả hai chân cô gái đã nằm gọn trong làn nước nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại.

Một thoáng sợ hãi, Duy nhanh nhẹn tiến sát Yến, vòng tay qua cổ cô gái, kéo mạnh. Cậu gần như nhắc bổng cô lên đưa vào bờ. Yến giật mình như người đang trong giấc mộng bất chợt tỉnh lại, cô sợ hãi nhìn Duy không nói được câu nào.

Đợi một lúc Duy mới cất tiếng hỏi: “chị đã nhìn thấy gì mà như mất hồn thế, đến mức còn không biết trước mắt là sông, cứ như kiểu bị quỷ bắt mất hồn ấy!”

Yến lúc này đã bớt sợ, cô nói: “chị không nhìn thấy gì cả, nhưng trong lòng lại có một sự tò mò cứ thôi thúc chị bước tiếp, cũng không biết tại sao nữa, chỉ là..chỉ là cảm giác muốn bước đi, muốn xem bên trong làn nước đen ấy là cái gì!”. Ngừng một lúc, cô hỏi lại: “nhưng Duy không có cảm giác ấy sao ? Duy không bị làn nước đen ấy cám dỗ à ?”

Duy không rõ là mình có thể bị làn nước đen kia cám dỗ hay không, trí tò mò của cậu thì cực lớn, lá gan lại không hề nhỏ, lại chẳng phải người kiên định trong tâm trí để mà không bị mê hoặc, suy nghĩ một lúc, Duy cho rằng đã tìm ra lý do, cậu nói: “có lẽ tại em không biết bơi nên vừa nhìn vào dòng nước đen sì thì đã thấy sợ mà lui lại, còn đâu tò mò mà nhìn với ngó vào cái thứ mình đã biết chắc là không hay!”

Yến nhớ ra là Duy không biết bơi, nhưng cô đã không nghĩ rằng qua chùng ấy năm mà Duy vẫn không học bơi được, có lẽ cậu vẫn còn bị ám ảnh bởi lần suýt chết đuối lúc nhỏ.

Đang suy nghĩ mông lung, chợt hai người thấy xa xa xuất hiện một bóng người trên sông, giống với một người đưa đò. Chờ người ấy tới sát, Duy cất tiếng gọi. Người lái đò nghe tiếng, lập tức chèo lại gần hơn. Chưa cần người lái đò lên tiếng, Duy nói: “chúng tôi muốn sang sông, ông có thể chở chúng tôi sang được không ?”

Gã lái đò quắc mắt nhìn Duy, nói: “các người có tiền không ?”

Duy sững người, cả cậu và Yến đều là người sống trong thế giới chết chóc này, lấy đâu ra tiền âm phủ đưa cho gã lái đò.

Thấy Duy ngần ngừ không đáp, gã lái đò cả giận quát: “không có tiền mà đòi sang sông, các người nghĩ mình là ai chứ!”. Nói xong toan bỏ đi.

Duy thấy gã lái đò định bỏ đi thì liền giữ lại, cầu khẩn: “cho chúng tôi qua đi mà, thực sự chúng tôi không mang tiền bên người, mà chúng tôi cũng không biết kiếm đâu ra tiền nữa!”

Gã lái đò trợn mắt nhìn Duy, lại định quát lên, nhưng Yến chợt nói: “ông xem thứ này có thể được coi là tiền qua sông không?” cùng lúc đó lấy ra một miếng ngọc từ trong túi đưa cho gã lái đò xem.

Miếng ngọc đó là ngọc may mắn, Yến mua hồi trước tết, khi ấy cô nghe bố nói là đến tết có thể gặp Duy nên muốn mua nó làm mặt dây chuyền để tặng cậu, nhưng rồi lại quên mất, lúc này đột nhiên nhớ ra là mình có thứ đó được coi là đáng chút tiền nên đã đem ra, mong rằng có thể thay tiền để qua sông.

Gã lái đò cầm miếng ngọc lên xem xét một chút rồi nói: “lên đi!”.

Duy và Yến cả mừng, vội vàng leo lên thuyền đò của gã.

Ngồi trên đò, Duy lặng lẽ ngồi kiểm tra lại hành lý của mình, cũng không có gì nhiều, chỉ là cái tai nghe, vài cái bánh ngọt, một chút kẹo tết, ví tiền, điện thoại, một bộ quần áo mỏng để thay. Duy chán nản vì mang toàn những thứ vô dụng, chẳng thể dùng làm gì vào lúc này. Cậu quay sang hỏi Yến: “trong túi chị có những gì ? có cái gì hữu dụng không ?”

Yến lắc đầu nói: “chẳng có gì cả, chỉ có vài bộ quần áo, một bộ cứu thương, một bộ trang điểm, một chai nước, vài cái bánh tết, cái điện thoại hỏng với cái đồng hồ nữa!”

Duy thở dài ngán ngẩm, cậu đã mong Yến mang theo vài con dao hay là đồ vật gì đấy có khả năng dùng để tự vệ, nhưng rồi lại thấy mình đã quá viễn vông.

Con thuyền nhỏ chậm chạp đi, mặt nước vẫn tĩnh lặng không một gợn sóng, nhưng trong một khoảnh khắc, con thuyền bất ngờ rung lắc dữ dội, những làn sóng đen sì dậy lên như muốn nuốt chửng ba người nhỏ bé. Gã lái đò hoảng sợ cố gắng chèo lái cho con thuyền bé nhỏ thoát khỏi dòng nước dữ tợn. Trong lòng sông, dòng chất lỏng đen cuộn lên, rồi đột nhiên trở thành một dạng vật thể rắn, giống như những cái vôi từ dưới ngoi lên, quấn chặt vào tay chân Duy và Yến.

Bị những cái vôi đen quấn vào, Duy cảm thấy hơi lạnh thấm vào qua sự tiếp xúc giữa cổ chân và thứ quái dị đang bám chặt vào cậu. Cậu cố gắng cự lại, không để cho những cái vôi ấy kéo mình xuống nước, nhưng

sức mạnh của cậu không là gì so với cái thứ kia, cậu bị nó kéo mạnh, đến nỗi gần như đã mất đi sự kháng cự, để thân mình tự trôi tuột xuống, nhưng bản năng sinh tồn lại cho cậu thêm sức mạnh. Bằng một nỗ lực vượt bậc, Duy bám tay vào sàn thuyền, cố gắng kéo bản thân mình khỏi làn nước đen. Trên thuyền, gã phu lái cũng đã bị một cái vòi đen quấn chặt vào cổ, hắn cố gắng chống lại lực lôi, nhưng sức mạnh của cái thứ ở dưới lòng sông kia quá lớn, dường như là không thể chống lại.

Yến vẫn còn nguyên ở trên thuyền, cô chưa bị cái vòi nào quấn vào người, nhưng khi thấy Duy bị lôi xuống dưới thì vô cùng sợ hãi, cô không cố gắng né tránh những cái vòi đen nữa mà lao đến tóm chặt lấy tay Duy, cầu mong có thể kéo được cậu lên.

Gã lái thuyền bị chiếc vòi quấn vào cổ đến nghẹt thở, khuôn mặt chuyển từ trắng bệch sang đỏ bừng rồi tím ngắt, cuối cùng thì dường như không chịu nổi nữa, gã trở nên vô lực để rồi bị cái vòi vật ngã xuống sàn thuyền, rồi kéo lê đi, trong chớp mắt đã bị lôi xuống sông, mất hút.

Lúc này Duy dường như cũng không chịu nổi sức kéo của những chiếc vòi nữa, cậu nhìn Yến trân trân, bỗng nhiên muốn ứa nước mắt, cậu đưa một tay lên, gỡ bàn tay Yến ra khỏi tay mình.

Yến thấy Duy cố gắng gỡ tay mình ra, cô hoảng hốt: “Duy định làm gì thế ? đừng buông tay ra, Duy không biết bơi, nếu rơi xuống dưới thì chết chắc đấy!”

Khuôn mặt Duy thoáng lộ một nét cười cay đắng, cậu nói: “em không thoát được đâu, kể cả có biết bơi, rơi xuống chỗ này chỉ có chết, những cái vòi này khỏe lắm, không có cửa thoát ra đâu, chị chưa bị tóm thì cố gắng chạy thoát đi, kẹ em, nếu không chết cả đôi đấy!”

Yến vừa khóc vừa nói: “không! Chị không buông tay đâu, Duy sẽ thoát được, đừng có nói gở, chúng ta nhất định sẽ không sao, Duy và chị chắc chắn sẽ trở về cùng với nhau, Duy đã hứa là sẽ đi cùng chị lên Hà Nội mà, điểm dừng chân của chúng ta không phải ở đây!”

Duy định nói gì đó, nhưng lúc ấy cậu đã dứt khoát gỡ được tay Yến ra khỏi tay mình, liền khi đó, cậu bị kéo mạnh, rơi ùm xuống nước như một tảng đá không được cái gì níu giữ.

Bị kéo xuống nước, cơ thể Duy vùng vẫy theo bản năng sinh tồn, cậu hoàn toàn không muốn chết nên vẫn cố gắng giãy dụa như phát cuồng trong làn nước dữ, nhưng rồi đầu óc cậu trở nên tỉnh táo hơn bao giờ hết, cậu hiểu là việc mình bị rơi xuống đây đồng nghĩa với cái chết. Buông xuôi, cậu để mặc cho cái thứ chất lỏng đen ngòm này nuốt lấy.

Trong khoảnh khắc, dòng chảy ký ức lần lượt trôi qua trong não bộ của Duy, từ các ký ức vui vẻ cho đến những kỷ niệm buồn mà cậu đã chôn chặt trong lòng, đến mức chính cậu cũng tưởng như mình đã quên đi. Sự tiếc nuối bắt đầu xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ cậu, còn rất nhiều việc cậu muốn làm nhưng chưa thể làm được, có rất nhiều việc cậu mới chỉ tìm ra điểm bắt đầu, lại có những việc khiến cậu hối hận và muốn sửa chữa, nhưng giờ đây, tất cả đều vô nghĩa khi mà cậu đã không còn cách nào thoát khỏi tai kiếp lần này. Những ngụm nước lớn bắt đầu tràn vào cuống họng Duy, mùi vị tanh tưởi tởm lợm, nhưng cậu không có cách nào để nhổ ra, càng cố gắng, nước tràn vào miệng càng nhiều, cậu càng nhanh chóng bị chìm chết. Và rồi, khi mà quanh cậu không còn một bọt nước nào sủi lên nữa, cậu dần dần cảm thấy mơ hồ, mất đi cảm giác, cả thân thể buông xuôi vô lực.

Yến không giữ được Duy, để cậu bị lôi xuống nước, cô lập tức không suy nghĩ gì nữa, cởi áo khoác ngoài nhảy xuống dòng nước đen nguy hiểm, cô không nghe lời Duy, cô không hề chạy trốn. Trong lòng Yến không có lấy một tia hy vọng để cứu Duy, nhưng cô vẫn cứ lao vào, bất kể có thể mất mạng, nhưng với cô lúc này, mất Duy cũng chẳng khác nào mất mạng, không có cậu ấy, cô không bao giờ có thể đủ dũng khí để vượt qua nơi đáng sợ này mà trở về. Hơn nữa, có nhiều điều cô cần nói với Duy sau sáu năm không gặp, cô cần Duy, cô muốn nói với cậu ấy rằng người mà cô chờ đợi chính là Duy, cô muốn nói rằng cô yêu Duy chứ không phải ai khác, cô muốn thấy Duy cười.

Chỉ trong thoáng chốc lặn vào dòng nước, rất nhiều suy nghĩ đã chạy qua đầu Yến, nhưng lại không hề có hai chữ hy vọng. Hít một hơi dài, cô lặn xuống thật sâu, hai tay khoát mạnh, mất hết cớ trong làn nước đen. Nhưng làn nước vốn đã đen sì, lại chẳng có ánh sáng nào từ trên chiếu xuống, điều ấy khiến cô không thể nào tìm thấy Duy, cô cố gắng tìm kiếm dấu hiệu của một sự chuyển động đến từ Duy, cô mong rằng sẽ tìm

thấy cậu qua những bọt nước được tạo ra bởi sự hô hấp hoặc những cái khoát tay của Duy, nhưng tuyệt nhiên không có gì cả.

Là một tay bơi lội giỏi, nhưng Yến cũng không thể nào ở trong nước quá lâu, cô buộc phải ngoi lên mặt nước để lấy hơi, lúc ấy, trong đầu cô lại nghĩ: “nếu mình không chịu được phải ngoi lên lấy hơi thì Duy làm sao chịu được lâu hơn?” thoáng qua một suy nghĩ rằng Duy đã chết, cô gạt bỏ nó ngay lập tức và lại lặn xuống tìm kiếm hình bóng Duy.

Lần thứ hai lặn xuống, cô mấy gần một phút tìm kiếm trong vô vọng, nhưng rồi đột nhiên cô nhìn thấy một vật thể sáng ở dưới nước, không còn thời gian suy nghĩ, cô lập tức khoát tay bơi về phía ánh sáng phát ra. Đó là chiếc đồng hồ điện tử đeo tay của Duy, nó đang kêu lên vì đến giờ báo thức nên cùng với tiếng chuông có cả ánh sáng nhấp nháy từ màn hình phát ra nữa.

Bơi nhanh đến bên Duy, Yến thấy cậu ấy đã không còn giãy giụa, nằm im như một người đã chết. Choàng tay qua người Duy, Yến khoát chân, từ từ đưa cả hai lên trên mặt nước. Lúc ấy Duy đã không còn bị những cái vôi đen trôi nữa nên Yến không mất nhiều công sức cung đưa cậu lên mặt nước. Cô cũng không hiểu tại sao khi mình lặn xuống lại không gặp phải bất cứ một cái vôi nào tấn công, kể cả lúc ở trên thuyền cũng thế, những chiếc vôi đen dường như né tránh cô ra, không có ý định tóm vào. Nhưng lúc này Yến cũng không có thời gian mà nghĩ đến chuyện đó, cô vẫn một tay ôm Duy, một tay khoát nước bơi về phía bờ.

May mắn làm sao, bờ cách đây không xa, mặc dù Yến cũng không rõ đây là bờ bên kia hay là bờ cũ nữa, nhưng cô cũng chẳng quan tâm, chỉ cố gắng đưa Duy lên bờ nhanh nhất có thể. Một cách khó nhọc, Yến tóm chặt hai tay qua nách Duy lôi lên bờ.

Yến lôi được Duy lên đến mép nước nông thì thở hổn hển, không còn sức kéo tiếp, cô để Duy nằm đấy, đưa tay lên mũi cậu sờ thử, cậu ấy đã không còn thở, hoảng hốt, cô lại đưa tay sờ vào mạch cổ cậu. Có một sự rung động yếu ớt truyền đến hai ngón tay cô. Yến mừng rỡ, vậy là Duy chưa chết hẳn, vẫn còn cơ hội.

Cô nhanh chóng cởi bỏ mấy lớp áo bên ngoài, tiến hành ấn lồng ngực thật mạnh. Cơ thể Duy rắn chắc nên việc ấn lồng ngực cậu với Yến xem ra cũng không hề dễ dàng gì, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không làm. Cô dồn hết sức, ấn mạnh xuống ba lần rồi đưa phải ra bịt chặt mũi Duy, tay trái dùng lực mở miệng cậu ra, ghé môi xuống thổi mạnh. Cứ như vậy, ba lần ấn lồng ngực thì một lần thổi, không biết qua bao nhiêu lần, nhưng Duy thản nhiên vẫn không có dấu hiệu gì của sự sống.

Một lần nữa, Yến lại đưa tay sờ vào mạch cổ Duy, nhưng lần này thì một chút rung động nhỏ yếu ớt ban nãy cũng không còn, mạch hoàn toàn biến mất. Sợ hãi, Yến trở nên cuồng loạn, cô khóc lớn, không ngừng lay gọi Duy nhưng cậu thủy chung vẫn không hề lay động.

Dường như không chịu được sự thật rằng Duy đã không còn thở nữa, Yến từ đau thương chuyển sang giận dữ, cô không khóc lóc lay Duy dậy nữa mà lại dấn liên tiếp vào người cậu, không nói một câu nào, chỉ vừa khóc vừa dấn. Rồi bỗng nhiên cô gục xuống ngực Duy, khóc không thành tiếng, chỉ có những tiếng nấc cụt đau thương.

Nhưng rồi không biết là điều kỳ diệu gì đã xảy ra, nhưng khi Yến vừa gục xuống ngực Duy thì cơ thể cậu bỗng run lên, liền sau đó, cậu nôn liên tục ra mấy ngụm nước đen lớn rồi mở mắt. Nhịp tim đập trở lại, ban đầu còn nhẹ nhàng, nhưng khi vừa tỉnh lại, cậu thấy trên ngực mình như bị một vật nặng đè lên thì lập tức ngẩng đầu lên thấy Yến đang gục đầu xuống người mình, bất giác nhịp tim tăng nhanh, trở nên dồn dập.

Yến dường như vẫn không phát hiện ra Duy đã tỉnh lại, cô cho rằng nhịp tim mà mình cảm nhận được chỉ là ảo giác nên vẫn không ngừng khóc trên ngực Duy, cho đến khi nghe cậu lên tiếng: “Chị Yến, đầu chị nặng quá, em không thở được!”

Nghe tiếng Duy, Yến liền gạt mình nhìn lên, thấy nụ cười nhợt nhạt trên gương mặt cậu, cô mừng quá, càng khóc to hơn. Duy cũng không biết phải làm sao, cậu chỉ biết ôm chặt lấy thân thể ướt nhẹp của cô, không nói gì cả.

Qua một lúc, Yến buông Duy ra, cô gạt nước mắt rồi nói: “chị cứ tưởng đã mất Duy rồi, thật may mắn là Duy không sao, bây giờ chúng ta đi tiếp nhé!”

Duy làm ra vẻ giận, nói: “chị không nghe lời em, em bảo chị chạy cơ mà, suýt chút nữa thì toi cả hai mạng rồi!”

Yến cười xoa nói: “nhưng Duy cũng không nghe lời chị nên bây giờ hòa nhé!”

Duy biết là không nói lại được với Yến nên cũng đành thôi, cậu định giở bản đồ ra xem đây là bờ nào của con sông và phải đi hướng nào thì chợt phát hiện ra bản đồ không ở đây, cậu nhớ là lúc này đã đưa cho Yến cầm tấm bản đồ trước khi lên thuyền, liền quay sang nói: “chị mang bản đồ ra xem xem bọn mình đang ở bờ nào của sông, và xem xem phải đi hướng nào để tiếp tục!”

Yến gật đầu định lấy bản đồ ra thì chợt sợ hãi, cô để bản đồ trong ba lô, mà cả hai chiếc ba lô của cô và Duy đến ở trên thuyền, ngay cả tấm áo khoác lúc này Duy lấy được thì cô cũng để lại ở đó, bây giờ hai người chỉ còn cái xác với đồng quần áo ướt sũng trên người. Duy nhìn Yến cũng đủ đoán ra vấn đề, cậu chỉ thở dài rồi nói: “thôi kệ vậy, bọn mình cứ đi dọc bờ sông một lúc xem có phát hiện được gì không, biết đâu chúng ta lại sang được bờ bên kia rồi!”

Hai người lặng lẽ bước đi, gió lạnh thổi qua từng đợt khiến cho cả hai run lập cập, hai bộ quần áo đầm nước vẫn chưa khô làm cho khí lạnh trở nên đáng sợ hơn. Duy sợ rằng Yến sẽ bị cảm lạnh nếu cứ tiếp tục như vậy, nhưng trong lúc này thì cậu cũng chẳng có cách nào để giảm bớt nỗi khổ của cô ấy, và thực sự thì chính cậu cũng đang rét run lên từng đợt, cậu cũng không đủ tự tin là mình sẽ không bị nhiễm lạnh. Không có nổi một ngọn lửa nên không thể hong khô quần áo, Duy chỉ hy vọng rằng những cơn gió này có thể giúp hai người khô trước khi giết chết cả hai.

Mất một lúc đi ven bờ sông, chợt Duy thấy một vật gì đó đang trôi tự do trên mặt nước, và nhất là nó đang trôi về phía mình. Cậu nheo mắt cố gắng nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là một con thuyền, khi nó vào gần hơn nữa thì cậu thấy mừng rơn khi biết đó là con thuyền lúc này mình và Yến đã ngồi.

Yến trông thấy con thuyền thì càng mừng hơn, trong ba lô của cô có một bộ quần áo khác, như vậy thì có thể thoát khỏi ác mộng lạnh và ướt lúc này. Khi con thuyền còn cách bờ vài mét, Yến lập tức bơi ra kéo thuyền lại. Duy không biết bơi nên chỉ có cô mới có thể đưa thuyền vào.

Hai người mừng rơn khi thấy đầy đủ đồ đạc của mình ở trên thuyền, chẳng chờ đợi lâu, cả hai cùng thay nhanh những bộ quần áo khô thế chỗ cho đồ đã ướt, cũng không tránh khỏi việc ngại ngùng, nhưng lúc này cái lạnh đáng sợ hơn. Yến mặc đủ đồ ấm áp, đôi môi cô đã bớt nhợt nhạt vì lạnh, nhưng Duy thì không như thế, cậu chỉ có thể thay bộ quần áo mỏng ra, còn áo khoác thì vẫn ướt sũng, không hề có đồ thay thế. Cậu vẫn lạnh, điều đó là hiển nhiên. Cơ thể cậu vẫn run lên từng hồi, cố gắng để hai hàm răng không đánh lập cập vào nhau, cậu giở tấm bản đồ ra xem, một nét vui mừng thoáng hiện trên khuôn mặt mệt mỏi, cậu nói với Yến: “chúng ta may mắn rồi, đây không phải là bờ cũ, chúng ta đã qua sông rồi, chỉ còn một đoạn nữa thôi là đến được điểm màu vàng, nếu chị mệt thì có thể nghỉ ở đây một lát, ăn một chút gì đó rồi đi tiếp, em nghĩ số bánh tét mang theo bây giờ nên trưng dụng làm lương thực được rồi!”

Ngừng một lúc rồi Duy lại tiếp tục nói nhiều thứ đầy hy vọng, cậu nói nhiều thứ linh tinh đến mức chính bản thân cũng không biết là mình đã nói những chuyện gì và đang nói những chuyện gì, lúc này cậu nói chỉ là để quên đi cảm giác lạnh buốt đang tra tấn cơ thể mình. Khi ấy, đột nhiên Yến đến bên cạnh Duy, nép chặt vào cậu và choàng lên cậu tấm áo khoác rộng. Duy run run quay sang nhìn Yến không nói được câu nào, hai khuôn mặt ở ngay sát nhau, lúc này cậu có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của Yến lan tỏa trên gương mặt mình. Cả hai người bỗng chốc lặng im trong giây lát, rồi Yến nhẹ nhàng nói: “như thế này cả hai chúng ta sẽ cùng ấm hơn, đi thôi!”

Duy không biết nói gì, cậu lặng lẽ vòng tay qua ôm chặt lấy Yến rồi chậm chạp bước đi. Hai người khoác chung một tấm áo choàng, tuy di chuyển có khó khăn nhưng lại ấm áp hơn rất nhiều, cảm giác ấm áp không chỉ trên da thịt mà còn ở trái tim. Hai trái tim xích lại gần nhau, hòa chung một nhịp đập.

Hai người đã đến sát với điểm vàng trên bản đồ, nhưng trước mặt họ lúc này lại hiện lên khung cảnh của một thành phố cổ kính, một thành phố có những nét giống với Hà Nội những năm bảy mươi mà họ đã từng được nhìn thấy qua những trang sách hay những bộ phim tài liệu. Nó không phải đường thoát, nhưng trong lúc này, cả hai người đã không còn lựa chọn nào khác, họ không thể quay lại, họ buộc phải tiến vào cái

thành phố đang dần hiện ra trước mặt, một thành phố mà chắc chắn hai người không được chào đón, một thành phố của người chết.

5. Chương V: Cháy.

Rảo bước đi trên đường, Duy và Yến không hề thấy có mối nguy hiểm nào đe dọa mình ở đây, không có những điểm màu đỏ trên bản đồ, không có những căn nhà tối om với những âm thanh di thường, tất cả chỉ có sự náo nhiệt của lễ hội về đêm, Duy đoán rằng ở đây cũng là tết, có lẽ các linh hồn cũng đang đón năm mới giống như mọi người còn sống. Cứ thi thoảng lại có vài tiếng “ding ding” vang đến tai hai người. Tò mò, cả hai liền đi theo tiếng động ấy rồi phát hiện ra đó là những âm thanh phát ra từ tiếng còi tàu điện. Những chiếc tàu điện chạy trên những đường ray kiểu cổ. Những hình ảnh này cứ chạy qua trước mắt Duy và Yến, thật giống với việc họ đang xem một bộ phim tài liệu nói về Hà Nội vào những năm đầu thế kỷ trước.

Những con đường nhỏ và dài được trang hoàng bằng ánh đèn điện lung linh, cùng với đó là những tiếng lũ trẻ con cười đùa vang cả một góc phố. Duy chợt cảm thấy bồi hồi cùng một chút cay đắng, đau xót, cậu nhìn những đứa trẻ đang diện quần áo mới chạy nhảy vui mừng đón xuân mà lại nhớ đến thời thơ ấu không có bàn tay của mẹ.

Khi ấy, cũng như bao đứa bé nhi đồng khác, Duy cũng thêm đồ chơi, cũng thêm những bộ quần áo mới vào dịp tết, cậu cũng thêm những buổi đi chơi cả gia đình, nhưng mẹ cậu mất sớm nên điều đó là không thể. Hồi đó, mỗi khi tết đến thì Duy thường chỉ ngồi yên trong nhà trông em, và ngồi chơi cùng Yến, nhưng rồi tết cũng chỉ qua đi như những ngày bình thường khác. Vào cái thời nhi đồng ấy, Yến cũng chẳng khác Duy là mấy, chỉ là cô còn đủ bố mẹ, nhưng gần như chẳng có tết nào đoàn tụ đủ cả gia đình, cũng không có những món quà tết, không có những buổi đi chơi xuân, cô luôn đón giao thừa cùng Duy, năm nào cũng vậy, cho đến khi phải rời xa cậu.

Nhìn những đứa trẻ đang vui đùa cùng nhau mà cả Duy và Yến đều cảm thấy chạnh lòng. Yến thấy mắt mình ươn ướt, cô vội đưa tay lên gạt đi vài giọt nước mắt vương trên mi. Bất chợt có một đứa bé đang đùa nghịch bị ngã xuống ngay trước mặt Yến, cô liền đưa tay đỡ nó dậy, lấy tay phủi chút bụi bám trên quần áo thằng bé rồi mỉm cười với nó. Đáp lại nụ cười ấm áp của Yến là một nụ cười hồn nhiên của đứa bé. Điều đó khiến cô suýt nữa đã quên mất những điều đáng sợ xảy ra khi ở đây.

Duy nhìn thấy sự dịu dàng của Yến cùng với sự hồn nhiên của đứa trẻ cũng cảm thấy vui lây, đôi môi cậu cũng vẽ ra những đường nét của một nụ cười, cậu liền tiến đến bên cạnh Yến. Bước từng bước không hề vội vàng, cậu cũng muốn hòa vào niềm vui của những đứa trẻ. Nhưng rồi, đột nhiên có một đứa bé khác chạy đến chỗ bạn, nó chạy xuyên qua Duy như không hề nhìn thấy cậu. Giật mình, nụ cười trên môi cậu tắt ngấm, cậu lên tiếng: “chị Yến, chị có thấy chuyện gì vừa xảy ra không?”

Yến hơi ngạc nhiên, cô hỏi lại: “chuyện gì cơ?”

Duy ngập ngừng: “đứa bé...nó chạy xuyên qua người em!”

Yến giật mình thốt lên: “cái gì?”

Sau đó cô liền nắm lấy vai đứa trẻ rồi chỉ tay về phía Duy và hỏi: “em có thấy anh đứng đằng kia không?”

Đứa bé lắc đầu, nó ngơ ngác nhìn Yến rồi chạy đi theo đứa bạn. Còn Yến thì thần thờ khó hiểu, rõ ràng cô ấy có thể chạm vào những đứa bé đó, nhưng Duy thì không, thậm chí những đứa trẻ ở đây còn không nhìn thấy cậu ấy.

Duy không biết lý do tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, cậu dường như không chắc chắn về điều vừa xảy ra, một cách đầy bất ngờ, cậu chạy ra giữa đường giang hai tay ra giống như để xin một ai đó dừng bước, nhưng tất cả mọi người ở đó cũng không một ai nhìn thấy cậu, họ vẫn cười đùa đi xuyên qua người cậu, có chăng họ chỉ bước chậm lại khi thấy Yến đang ngồi thần thờ trên vỉa hè đó.

Con người thường sợ những thứ họ không hiểu, cho dù người gan dạ nhất cũng vậy, Duy cũng rất sợ hãi, cậu không muốn mất thêm thì giờ cho việc tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, một cách vội vàng, cậu kéo Yến đi, cậu chỉ muốn thật nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Hai người vừa đi vừa chạy rất vội vã, nhưng lúc này chẳng có cái gì đang đuổi theo hai người cả. Đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo đó là một đám cháy lớn và những tiếng ồn ào huyền ảo sợ hãi. Duy nghĩ rằng chắc đã có một tai nạn với pháo hoa đã xảy ra nhưng cậu cũng chẳng muốn để ý đến việc đó, việc duy nhất cậu muốn làm bây giờ là chạy thật nhanh khỏi nơi này.

Những tiếng huyền ảo ngày càng lớn hơn, lửa bắt đầu cháy lan ra khắp các khu nhà, người người cố gắng chạy trốn. Trong những âm thanh của sự hỗn loạn dần có thêm những tiếng khóc tang thương, kèm theo đó là tiếng đổ vỡ, tiếng kim loại va chạm mạnh với nhau. Có một chuyện kinh khủng gì đó đang xảy ra ở đây.

Duy không muốn quan tâm đến những tiếng hú hét hung tàn hay những tiếng khóc thê lương ở đằng sau, cậu nghĩ rằng những người này đều là các linh hồn rồi, họ chẳng thể chết thêm một lần nữa được, nhưng lửa cháy đang lan đi rất nhanh, những dãy nhà hai bên con đường Duy và Yến đang chạy cũng đã bắt lửa. Đám cháy đã ở sát bên, nhưng Duy lại không hề cảm thấy nóng, cậu không cảm thấy được nhiệt lượng từ ngọn lửa lớn kia. Nhưng Yến thì khác, cô cảm thấy rõ sự tăng lên của nhiệt độ, sức nóng khiến độ ẩm giảm, nước bốc hơi nhanh chóng, làn da Yến trở nên khô cháy bỏng rát. Không những thế, lửa còn đốt cháy hết không khí xung quanh khiến cô cảm thấy ngạt thở, không còn sức mà chạy.

Duy không rõ lý do tại sao mình không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa, nhưng cậu cũng không còn thời gian mà suy nghĩ đến việc đó. Vội vàng công Yến lên, cậu sai chân chạy thật nhanh mong thoát khỏi đám lửa cháy.

Trên mặt Duy vương đầy mồ hôi do dùng sức quá nhiều để chạy, nhưng cậu vẫn không hề có cảm giác gì với ngọn lửa dữ dội đang cháy, tất cả cũng vẫn lạnh băng như lúc cậu mới đặt chân đến thế giới không dành cho người sống này. Đang thở dốc vì mệt, chợt cậu nghe Yến nói với giọng yếu ớt: “bỏ chị xuống đi, chị tự đi được mà!”

Duy lắc đầu nói: “không được, chị bây giờ đến nói còn không ra hơi, làm sao chạy khỏi chỗ này được, em khỏe lắm, em sẽ đưa được chị ra khỏi đây, chị cứ yên tâm đi!”

Yến không nói được gì thêm, cô cũng không chắc mình có thể chịu được bao lâu nữa, nhiệt độ lúc này quá cao, nó làm nước bị bốc hơi một cách nhanh chóng, những giọt mồ hôi cứ chảy ra bao nhiêu là lại biến mất gần như ngay lập tức, nếu tình trạng này kéo dài, nói không chừng cô sẽ bị chết khô trước khi chết cháy.

Đang chạy, bất ngờ Duy dừng gấp rồi nhảy vội sang một bên làm Yến đập mặt vào tấm lưng cậu, cô hơi cố gắng rướn người lên nhìn về phía trước xem có chuyện gì xảy ra. Trước mặt hai người lúc này xuất hiện một kẻ có tướng mạo vô cùng hung tợn. Hắn ta cao hơn Duy đến gần hai cái đầu, đầu trọc lóc, một bên mắt bị chặt được dán lại bằng một miếng băng đen, trên mặt hắn còn mang một vết sẹo kéo dài từ trán trái cho tới má phải. Cánh tay hắn xách một thanh đao to lớn nặng nề, trông hắn giống như một tên đồ tể đáng sợ. Đứng ngay trước mặt Duy và Yến, gã trở thành người khổng lồ đáng sợ đang đe dọa mạng sống của hai người tí hon yếu đuối.

Nhưng chính gã hung tợn này cũng không giấu nổi vẻ mặt hãi hùng, hắn không nhìn thấy Duy nên hắn đã không hiểu tại sao Yến lại có thể “bay” được ở trên không như thế, mà lúc này hắn bất ngờ lao ra chém, Yến cũng có thể nhanh nhẹn tránh khỏi cú chém chết người ấy. Tên đồ tể vẫn còn nghi ngờ về những gì xảy ra trước mắt, hắn liền vung đao lên chém tiếp một lần nữa. Gã vung đao khá nhanh, nhưng Duy còn nhanh hơn hắn nhiều, cậu đầu thế để cho gã dị hợm trước mặt chém trúng Yến, rất nhanh gọn, cậu tiếp tục né tránh nhát đao. Cuồng loạn, gã đồ tể vung đao chém bừa, hắn đang rất sợ hãi, chuyện hắn nhìn thấy cũng giống như việc con người bình thường nhìn thấy ma vậy. Lúc này Duy cũng đoán được kẻ ở trước mặt đang sợ hãi, nhưng cậu lại không hề biết lý do khiến hắn sợ hãi lại lại đơn giản vì cậu đang công Yến.

Lợi dụng lúc gã đồ tể đang sợ hãi mà đánh bừa, Duy nhắm hướng không có người guồng chân chạy vội. Lúc này cậu chỉ biết chạy thực mạng chứ chẳng còn biết được mình đang chạy theo hướng nào nữa, cậu không rõ liệu mình có chạy xa khỏi điểm màu vàng trên bản đồ mà hai người đã đặt làm mục tiêu không, chỉ biết rằng cậu cứ chạy mãi nhưng vẫn không thoát ra khỏi vùng đang cháy.

Chưa hết nguy hiểm này, cậu đã trông thấy có một toán người cầm vũ khí, mặt mày hung ác, xem chừng là cùng một bọn với gã đồ tể ban nãy, có vẻ như chính bọn này đã gây ra đám cháy, Duy đoán rằng chúng là bọn cướp. Tuy chúng không nhìn thấy cậu nhưng lại vẫn nhìn thấy Yến, bọn chúng thấy chuyện kỳ lạ nên liền cầm đao đuổi theo phía sau, Duy chạy thực mạng mà vẫn chưa thoát khỏi toán cướp dai như đĩa kia. Bọn chúng đều là những kẻ gan dạ, có lẽ chúng cho rằng Yến lơ lửng trên không như thế là do một sức

mạnh đến tối nào đấy có thể làm hại chúng nên mới cố gắng đuổi giết dai đến vậy. Lúc này nếu Duy bỏ Yến xuống thì cũng chưa chắc đã làm bọn chúng không giết cô ấy nên cho dù có phải thế nào chăng nữa cậu cũng quyết không bỏ cô ấy xuống.

Duy tuy chạy nhanh nhưng phải cộng thêm một người thì quả thực vô cùng tốn sức, nếu cứ tiếp tục chạy như vậy thì có lẽ cậu sẽ chết vì mệt, còn Yến sẽ bị giết ngay. Quyết định nhanh chóng, Duy bắt ngờ rẽ vào một con hẻm, nơi mà lửa chưa cháy đến, cậu đặt Yến xuống đất, vớ bừa mấy mảnh vải rơi dưới đất và mất cái sọt đồ lỏng chỏng xếp quanh người Yến, trông thật không khác gì một đồng đồ phế liệu, chứ không ai nghĩ rằng lại có người đang ở đó. Nhặt thêm vài viên gạch, Duy chạy ra phía ngoài, nhằm đầu một tên cướp mà ném.

Một tiếng “bốp” khô khan vang lên, một tên cướp bị ném trúng đầu chảy máu rất nhiều, không chần chừ, Duy ném tiếp viên gạch thứ hai trúng một tên khác. Bọn cướp lúc này đã phát hiện sự lạ, rõ ràng không có ai mà gạch lại tự bay đến được, vài tên tỏ ra sợ hãi, những tên khác thì thận trọng tiến tới phía có gạch bay đến.

Duy không ngốc đến nỗi đứng yên một chỗ, cho dù cậu đang là người vô hình chăng nữa thì cậu vẫn có thể bị đao của bọn chúng chém phải, những con người ở đây không thể chạm vào cậu, ngược lại cũng thế, nhưng mọi đồ vật ở đây thì vẫn có thể chạm vào người cậu, chính vì thế nên cậu chọn cách thu hút sự chú ý của mấy tên cướp bằng những cục gạch.

Chọn một vị trí khác, Duy tiếp tục quăng gạch về phía bọn cướp, nhưng lần này bọn chúng đã đề phòng nên cậu đã không thể gây thêm một vết thương nào lên chúng. Bất ngờ một ngọn gió nổi lên, thổi một ngọn lửa lớn tạt thẳng vào người Duy, cậu không hề cảm thấy nóng một chút nào, chỉ có một chút muội than bám lên quần áo, ngọn lửa dữ đã không thể làm cậu bị thương. Nhưng bất ngờ bọn cướp lại lao về phía cậu, cậu lập tức chạy sang ngang, nhưng lần này bọn cướp lại không bị mất phương hướng, chúng nhắm thẳng hướng cậu chạy mà đuổi. Duy lập tức hoảng hồn, cậu co giò chạy thật nhanh, chỉ có một mình nên cậu cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, chạy như bay, xem chừng toàn cướp khó có thể đuổi kịp.

Duy vừa chạy vừa nghĩ lý do tại sao chúng đột nhiên lại thấy mình, còn lý do khiến bọn chúng lúc trước không nhìn thấy cậu thì cậu cũng không muốn tìm hiểu nữa, vì có suy nghĩ tìm tòi tiếp thì cậu cũng không tìm được đáp án. Lần này bọn cướp đột nhiên nhìn thấy cậu sau khi cậu bị ngọn lửa tạt qua. Suy đi nghĩ lại, cậu đoán lý do là ngọn lửa, nếu cậu chạy vào lửa thì sau đó những người ở đây sẽ thấy cậu, nhưng nếu bây giờ cậu nhảy xuống nước thì không biết họ có nhìn được cậu hay không nữa. Nghĩ vậy, cậu liền đi tìm nước, mất một lúc, cậu tìm thấy một thùng nước lớn, lập tức nhảy vào đó rồi đi ra, toàn thân ướt nhẹp cũng khiến cậu cảm thấy khó chịu, nhất là lúc này mới ở dưới sông lên, người vừa mới khô được một lúc. Vừa lúc đó, Duy cũng không cần mất công đi tìm đâu xa, bọn cướp đã đuổi đến nơi, nhìn tên nào cũng có vẻ thấm mệt, có lẽ là do chạy quá lâu. Duy không đợi thêm nữa, cậu liền chạy ra đứng tầm nhìn của bọn cướp, vớ lấy khúc gỗ dưới đất ném mạnh. Khúc gỗ lại bay trúng đầu một tên cướp, hấn không bị thương nhưng xem chừng rất tức tối, hấn đá mạnh khúc gỗ đi rồi quát lên: “con tiểu quỷ nào đùa các ông?” sau đó hấn quay sang nói với đồng bọn: “chỉ có thể là bọn tiểu quỷ thôi, bọn chúng có nhiều tài phép, ở cái nơi này thì ngoài những kẻ nắm quyền trong tay, chỉ có bọn chúng là có phép thuật thôi!” mấy tên cướp kia cùng gật đầu khen phải, sau đó bọn chúng lại cùng nhau chạy theo một hướng khác.

Duy không muốn đùa nghịch gì với bọn cướp này, cậu tự biết nếu Yến rơi vào tay chúng thì sẽ không sống được nên nhanh chóng trở lại chỗ Yến đang ngồi. Tầm bản đồ thực sự rất hữu ích, nó chỉ ra vị trí của hai người, nhờ vậy mà Duy biết được Yến vẫn ở nguyên chỗ cũ, không hề rời đi, chứng tỏ cô không bị kẻ nào phát hiện ra và đưa đi.

Vội vàng trở lại bên Yến, cậu tuy đã thấm mệt nhưng trên mặt vẫn hiện rõ nét vui mừng khi thấy Yến có vẻ đã khỏe hơn sau khi tránh xa ngọn lửa. Cậu ân cần hỏi: “chị đã thấy đỡ hơn chút nào chưa ? Có thể đi tiếp được chưa ? Hay chị vẫn cần nghỉ lại một chút nữa ? chỗ xảy ra hỏa hoạn đã ở đằng sau mình rồi, cái bọn mặt mày dữ tợn cũng đã bị em lừa đi xa rồi, không còn gì đáng lo nữa đâu!”

Giương mặt Yến nhợt nhạt, lộ rõ vẻ hoang mang lo sợ đến cùng cực, đến nỗi như người mất hồn.

Vừa bước đi, Yến vừa rưng rưng nước mắt nhưng vẫn cố gắng không bật ra tiếng khóc. Duy chợt thấy lo lắng, cậu hỏi: “chị sao vậy ? lúc này xảy ra chuyện gì à ?”

Lúc này thì Yến dường như không cảm lòng được nữa mà òa lên khóc: “chị muốn về nhà!”

Trông vẻ mặt Yến thật đáng thương, giống như một đứa trẻ đi lạc không tìm được bố mẹ, Duy thật không biết phải làm sao, cậu cũng muốn về nhà, cũng không muốn ở lại đây thêm chút nào nữa, nói trắng ra thì cậu cũng rất sợ hãi, nhưng cậu hiểu rằng nếu lúc này mình tỏ ra sợ hãi thì Yến sẽ không thể chịu đựng nổi. Nghĩ vậy, cậu vòng tay ôm chặt lấy hai bờ vai đang run run của Yến, an ủi: “không sao không sao mà, rồi chúng ta sẽ về được đến nhà thôi, qua được đoạn đường này có lẽ sẽ đến nơi!”. Duy nói câu ấy ra mà cảm thấy có gì đó không đúng lắm, chính cậu cũng không biết được rằng liệu con đường phía trước dài bao nhiêu, mà đau lòng hơn là cậu không chắc hai người có thể về được nhà, lúc này cả hai chỉ là còn sống được lúc nào biết lúc đấy, thực sự không có hy vọng gì mấy. Cậu nghĩ thấy thật đau lòng, nhưng miệng vẫn an ủi Yến bằng vài câu hy vọng.

Tuy biết rằng mọi thứ ở đây đều đáng sợ, nhưng Yến không phải là cô gái không nhẽo ẻo lả mới chịu khổ một chút mà đã kêu toáng lên, cô ấy cũng rất kiên cường, nhưng lần này cô lại khóc òa lên và nói và muốn về nhà thì chắc hẳn cô đã thấy một chuyện gì đó kinh khủng lắm. Duy không biết cô đã phải nhìn thấy cái gì, cậu muốn hỏi nhưng lại không dám, cậu không muốn cô lại phải nhớ đến cái điều kinh dị ấy nữa.

Lúc này, khi Duy vừa chạy khỏi một lúc thì Yến bắt đầu hồi phục lại ý thức rõ ràng, tránh xa nhiệt độ cao nên cô cảm thấy khỏe hơn, hơi thở bắt đầu bình ổn, lúc cô đã có thể di chuyển được bình thường, nhưng vì sợ lạc mất Duy nên cô vẫn ngồi nguyên ở chỗ nấp. Trong lúc chờ Duy, cô chợt thấy đói bụng, liền lấy từ trong túi ra một chiếc bánh ăn tạm. Chiếc bánh vừa đưa vào miệng, cô còn chưa kịp cắn miếng nào thì chợt có động. Nín thở, cô ngó qua khe hở giữa mấy cái sọt xem có chuyện gì xảy ra thì trông thấy một gã to con bặm trợn đang vác một bé gái tới đây, không biết để làm gì, nhưng xem chừng không thể nào có ý tốt. Cô vốn muốn làm gì đó để cứu đứa bé kia nhưng tự biết mình đang ở tình trạng muốn bảo toàn mạng sống còn khó, nói gì đến việc cứu người. Nghĩ đến đây, cho dù trong lòng áy náy nhưng cô vẫn không có cách nào khác, đành phải trở mắt ra nhìn đứa bé bị làm hại, còn mình thì chỉ ngồi đây mong sao không bị phát hiện ra.

Cô thấy gã to con bỏ đứa bé gái xuống, một tay cầm dao vung lên toan chém, trước đó hẳn có lần bấm cái gì đấy nhưng cô không nghe được, mất một lúc, sau mấy lần hất vung dao lên nhưng không chém, cuối cùng dường như đã đưa ra quyết định. Nhưng rồi đột nhiên đứa bé nhìn kẻ trước mặt bằng một ánh mắt trẻ thơ trong veo, đầy vẻ van lơn, nhưng vẫn tuyệt nhiên không nói gì, giống như bị câm. Gã to con thấy mỉm lòng, hẳn đặt dao xuống, không chém nữa. Khi dao vừa đặt xuống đất, thật bất ngờ, đứa bé trông vô cùng yếu ớt lại có một sức mạnh ghê khiếp, nó nhảy lên vút cổ kẻ trước mặt xuống, hai ngón tay chọc luôn vào mắt hắn. Máu bắn tóe ra, vương trên mặt đất, ngón trỏ và ngón giữa của đứa bé gái cắm ngập vào hốc mắt của gã to con, móc ra một đôi nhãn cầu.

Yến sợ hãi, cô tự lấy tay bịt chặt miệng mình lại để tránh phát ra tiếng kêu, rồi nhắm chặt mắt lại, không dám nhìn tiếp cảnh tượng đang xảy ra.

Đứa bé gái sau khi móc mắt của gã to con liền lấy tay bóp chặt cổ hắn, năm ngón tay bé nhỏ cắm ngập vào yết hầu của kẻ bị nạn khiến hắn không thể kêu lên được tiếng đau đớn nào, trên mặt đứa bé gái thoáng lộ một nét cười, sau đó nó lấy tay còn lại đâm thẳng vào lồng ngực bên trái của kẻ bị nạn, moi quả tim đỏ hồng ra khỏi cơ thể hắn, ăn ngấu nghiến.

Khi ấy, Yến chợt thấy mọi thứ trở nên tĩnh lặng, không còn tiếng kêu gào đau đớn của gã to con bị móc mắt nữa, cô đâu có ngờ được rằng hắn đã bị bóp nghẹt đến mức không thể phát ra được cả tiếng thở mạnh. Cô lại đưa mắt về phía khe hở của chỗ ẩn nấp nhìn ra, đúng vào lúc con bé ác quỷ bên ngoài cho trái tim của tên to con vào mồm ăn ngấu nghiến. Một bộ mặt dễ thương, nhưng toàn bộ xung quanh miệng thì choé toát máu tươi, trông chẳng khác gì ác quỷ hút máu người, nếu có khác thì chỉ do đây là ác quỷ ăn tim người chứ không phải hút máu. Con quỷ nhỏ hướng thẳng ánh nhìn về phía chỗ Yến đang trốn, giống như có một chút nghi ngờ, nó chậm chậm tiến đến bên đồng hồ đang che khuất Yến. Nhịp tim cô gái tăng lên một cách nhanh chóng vì sợ hãi, đến nỗi cô đã nghĩ rằng những kẻ bên ngoài có thể nghe được tiếng tim đập ấy. Đúng lúc đó thì Duy chạy đến gần và cất tiếng gọi. Yến rất sợ hãi, cô sợ rằng rồi đây Duy cũng sẽ bị ăn tim như tên to xác kia, nhưng thật may mắn, con quỷ nhỏ ấy nghe giọng Duy thì liền bỏ đi, mang luôn cả cái xác của nạn nhân theo.

Duy không hề biết những chuyện mà Yến nhìn thấy, cậu chỉ lơ mơ đoán rằng đã có một chuyện kinh khủng nào đó xảy ra với cô, nhưng cụ thể thì cậu không thể nào khẳng định. Lúc này, cậu cũng không dám hỏi, mà đánh giở bản đồ ra xem vị trí hiện nay của mình để tìm đường đi tiếp.

Tấm bản đồ vừa được mở ra, đột nhiên Duy cảm thấy lạnh buốt, cảm giác lạnh lẽo này rất quen, không phải là những cơn gió thổi qua khiến cậu lạnh, mà là nhiệt độ đang hạ xuống một cách nhanh chóng. Hướng mắt về phía khu phố đang rực cháy phía sau, những ngọn lửa nhỏ dần rồi tắt hẳn. Mặt đường nơi cậu và Yến đứng đột nhiên xuất hiện một lớp băng mỏng, rồi hơi ẩm trong không khí cũng bắt đầu cô đọng, kết tinh lại, khiến cho lớp băng đóng trên mặt đường ngày một dày hơn, biến mặt đường thành một khối băng trắng trơn trượt.

Duy cảm giác có điều gì đó rất không ổn, cậu thấy cảm giác băng lạnh này rất quen, nó rất giống với khi những tên mặc áo choàng trắng xuất hiện. Nghĩ đến mấy hồn ma mặc áo choàng trắng, một cảm giác ghê rợn lạnh lẽo thấu xương xuất hiện trong cậu, cậu tự trách mình tại sao lại nghĩ đến mấy tên đó, lúc trước may mà mấy tên đó đột ngột biến mất, giống như đã nhận lệnh từ một ai đó thì cậu và Yến chắc đã hóa thành hai cái xác đông lạnh rồi. Lúc này không chắc đã là mấy tên áo choàng trắng ấy đến, nhưng nếu nhiệt độ cứ thế hạ xuống thì cậu cũng chết chắc, nghĩ vậy, cậu liền nói với Yến: “chạy thôi, bọn ma trắng đến!”

Yến đang run lên vì lạnh, cô nghe Duy bảo thì liền co giò chạy, mong rằng sự hoạt động sẽ khiến cơ thể được ấm lên. Với lại, cô cũng rất sợ bọn ma trắng ấy, cô sợ nó chẳng kém gì việc cô sợ cảnh tượng vừa nhìn thấy lúc này.

Hai người cố hết sức chạy thật nhanh, nhưng băng giá lan đi quá nhanh, giờ đây, cả hai không còn nghi ngờ gì nữa, họ đã biết chắc mình chính là mục tiêu của những kẻ tạo ra băng giá này. Duy thấy đường mỗi lúc một trơn hơn, đôi giày cũ cậu đang đi đã không thể ma sát tốt với mặt đường, lúc này lại phải chạy trên băng thì càng khó khăn hơn. Bên ngoài tấm áo khoác của Duy cũng đã bắt đầu bị băng bám lên, nặng trĩu.

Điều lạ lùng lại một lần nữa xảy đến, dường như băng chỉ bám theo một mình Duy chứ không đuổi theo Yến, Yến chỉ bị lạnh chứ không bị băng bám vào, những bước chân của cô dẫm lên băng của chỉ giống như giẫm lên đất mềm, không hề có dấu hiệu bị trơn trượt. Lúc này cô di chuyển còn nhanh hơn Duy vài bước. Nhưng lúc này thì Duy cũng không còn thời gian mà thắc mắc, băng giá càng lúc càng dày thêm, lan ra nhanh chóng.

Duy vừa chạy vừa ngoái đầu về phía sau, cậu sợ rằng những kẻ truy đuổi đã đến gần nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấy ai cả. Bất chợt cậu đâm thẳng vào lưng Yến khiến cả hai ngã nhào, choáng váng, cậu đang định hỏi Yến tại sao lại bất ngờ dừng lại khiến mình không kịp phản ứng, nhưng câu hỏi vừa ra đến miệng thì đã phải nuốt lại, trước mặt cậu lúc này là mấy cái áo choàng trắng bay là là mặt đất. Những con ma trắng này có tay có chân nhưng khi nhìn vào bên trong mấy tấm áo choàng thì lại chỉ thấy một vùng đen kịt đáng sợ.

Duy bắt đầu thấy băng kết lại trên mi mắt mình, làn da bị mất nước trở nên khô ráp, từng hơi thở dần trở thành cực hình khi phải hít lấy cái khí lạnh chết người phả ra từ mấy con ma trắng. Bên cạnh Duy, Yến đã ngã lăn ra đất, cô không bị băng bám trên người nhưng vẫn lạnh cóng, thở không ra hơi. Cảm giác chết vì lạnh lại một lần nữa kéo tới bên cô. Không thể phản kháng, cả Duy và Yến lúc này giống như những con người đang hấp hối chỉ chờ cái chết đến đưa họ đi.

Duy muốn bung người lên đâm đá hay làm bất cứ gì đó để đẩy lùi được những kẻ đe dọa trước mặt nhưng lúc này thân thể cậu đã cứng ngắc, rũ ra, không còn sức lực để cho những cử động mạnh. Bằng một nỗ lực lớn, cậu cố gắng lết lên phía trước để chắn trước mặt Yến. Khi bàn tay cậu vừa chạm đến người Yến thì thấy rằng thân thể cô đang run lên vì lạnh, hai hàm răng đánh vào nhau nghe lạch cạch thấy rõ. Lúc này cô ấy đã mê man, bắt đầu nói nhảm. Duy nhìn Yến như vậy mà bật khóc, nhưng nước mắt chảy ra cũng bị biến thành một hơi lạnh khiến cho cậu càng cảm thấy buốt giá.

Mắt Duy cũng dần hoa lên, cậu còn không thể nhận ra trước mặt có bao nhiêu con ma trắng, cậu chỉ lơ mơ thấy rằng một con ma trắng đã tiến lên, nó vươn cánh tay về phía cậu, xòe ra một bàn tay xương xẩu với những ngón tay dài ngoằng. Mấy ngón tay ấy chạm lên mặt Duy thì lập tức cảm giác lạnh buốt càng tăng thêm mấy phần khiến cho cậu vừa đau vừa sợ. Nhưng bất ngờ, mặt đất chợt rung lên dữ dội, nhà cửa hai bên đường sập xuống, bụi bay mù mịt. Duy cảm thấy mình bị mất trọng lực, rơi tự do, cậu cũng không rõ mọi chuyện xảy ra như thế nào, chỉ thấy rằng cơ thể mình chạm phải một mặt cứng rồi lăn đi, sau đó lại

tiếp tục rơi xuống, lại chạm vào một mặt cứng nào đó rồi lăn đi, những cú rơi và lăn liên tiếp nhau khiến cho cậu nghĩ rằng mình sẽ chết với cơ thể tan nát không thể nhận dạng. Và rồi, một màng đen bao phủ quanh tâm trí cậu.

6. Chương Vi: Hang Tối.

Duy mở choàng mắt, cậu thấy mình đang nằm trên giường, chăn ấm đắp lên tận ngực, cảm giác thật vô cùng thoải mái. Bất chợt cậu nhớ lại những giây phút nguy hiểm vừa qua thì lập tức đứng dậy, cậu đứng trước gương nhìn, không có vết thương nào cả, cơ thể cậu cũng thật khoan khoái, không có cảm giác đau đớn như vừa bị ngã hay va đập mạnh. Bên ngoài rất yên tĩnh, chỉ bầu trời trong xanh, vài con chim én đang tự do bay lượn thoải mái, dưới đất, những cành đào hồng thắm ở trước cửa vài căn nhà tô điểm thêm sắc màu cho không gian, thì thoảng lại vọng đến giai điệu ca khúc Happy New Year của ABBA. Duy nhìn quanh, cậu không tin vào mắt mình nữa, những cảnh vật xung quanh thật quen thuộc, từ cái cửa sổ, khoảng trống trước nhà đến con đường xa xa, tất cả mọi thứ đều nói rằng cậu đang ở Hà Nội, chính xác hơn là cậu đang ấm áp ở trong ngôi nhà của mình. Sung sướng, cậu nhảy cẫng lên, hú một tiếng dài.

Chợt có một giọng nói ngái ngủ phát ra: “yên lặng nào, để em ngủ thêm chút nữa đi!”.

Duy giật mình, rõ ràng đó là giọng của Yến, cậu tự hỏi sao giọng cô ấy lại ở đây, hay là do tưởng tượng, nhưng lại có những tiếng thở đều đều ở rất gần. Nhìn quanh, cậu phát hiện thấy Yến đang nằm trên giường mình trùm chăn ngủ ngon lành, khuôn mặt xinh đẹp dễ thương, mái tóc mềm mượt, đôi mắt nhắm tịt cùng với đôi môi ngọt lịm tạo thành một nét cười ngay cả khi đang ngủ, đó đúng là cô ấy. Đầu óc Duy trở nên quay cuồng, cậu vừa nằm ngủ dậy, nhưng Yến lại đang nằm trên giường của cậu, chuyện này thật khó giải thích. Cậu ngồi chờ ra một lúc thì Yến mở mắt, cô âu yếm nhìn Duy rồi hỏi: “anh sao vậy ? có chuyện gì à ?”

Duy lại một lần nữa giật mình, Yến vừa gọi cậu là “anh”, điều này không đúng một chút nào, cậu kém cô ấy một tuổi, hai người cũng đâu có quan hệ yêu đương gì, làm sao có thể ?. Yến tỏ ra hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lại không để ý nữa, chỉ ngồi dậy hôn nhẹ lên má Duy rồi chạy ra khỏi giường.

Một lúc sau, bữa sáng sẵn sàng. Duy ngồi ăn với Yến mà không nói một câu nào, trong khi Yến thì cứ thao thao bất tuyệt kể chuyện trên trời dưới đất. Rồi đột nhiên cô nắm tay Duy kéo đi. Duy chỉ im lặng mà bước theo chân Yến ra ngoài. Hai người tản bộ trên đường, ngắm khoảnh khắc bình yên vắng vẻ hiếm hoi của Hà Nội. Chậm chậm bước đi, Yến dựa sát vào người Duy, ôm chặt lấy tay cậu. Duy vẫn cảm thấy có gì đó vô lý, nhưng rồi những cử chỉ thân mật âu yếm của Yến khiến cho cậu dần quên đi những khúc mắc trong lòng để tận hưởng sự ngọt ngào của tình yêu hằng mong ước.

Vắng vắng đâu đó tiếng một người ra bán muối ngày đầu xuân, và thì thoảng mới thấy vài bóng xe máy của một vài người bận rộn đến mức phải đi làm cả vào những ngày tết cổ truyền dân tộc hay những người đi chúc nhau một cái tết vui vẻ sớm. Không gian vắng lặng đầy gió khiến ọi người cảm thấy lạnh buốt nhưng điều đó có vẻ như cũng không làm cho Duy và Yến thấy bớt đi chút ấm áp nào. Hai người đi trên đường, thì thoảng người này nhìn vào mắt người kia, tình cảm dâng trào, cả hai đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự say đắm. Trong một khoảnh khắc mà thời gian như đứng yên, Duy nhìn thẳng vào mắt Yến, sau đó nhắm mắt lại rồi chậm chậm ghé môi mình vào môi cô ấy, hai người đã gần nhau đến mức Duy có thể cảm thấy hơi thở ngọt ngào thơm tho của Yến đang mơn man trên mặt mình. Lúc này Yến cũng đã nhắm mắt lại, chờ đợi một nụ hôn ngọt ngào.

Nhưng khi mà hai đôi môi đã chuẩn bị chạm vào nhau, chợt Duy nghe thấy ai đó “hừm” một tiếng khá lớn làm cả cậu và Yến đều giật mình mở choàng mắt. Một người mặc áo choàng có mũ trùm xuất hiện, tay người đó cầm một cây gậy gỗ xù xì nhưng nhìn vô cùng cứng cáp, đó chính là kẻ đã đưa cho Duy tấm bản đồ thần kì. Lúc này người đó đột nhiên xuất hiện làm Duy thấy ngạc nhiên, cậu chợt nghĩ hay người đó đến đòi lại tấm bản đồ ? Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng đâu cần phải xuất hiện vào đúng lúc này. Cậu liền lên tiếng: “lại là bà hả ?”

Nhưng người kia không trả lời mà lại vung gậy lên đánh mạnh xuống, Duy giật mình định nhảy tránh nhưng đột nhiên thấy chân mình mềm nhũn, cơ thể không cách nào cử động để lách sang, trong lúc hãi hùng, cậu liền giơ tay lên đỡ lấy cây gậy, nhưng cánh tay vừa nâng lên thì cậu thấy đau nhói ở khớp vai giống như bị

trật khớp. Hoảng hồn, cậu giơ cánh tay còn lại lên, nhưng liền nhìn thấy bàn tay bị xoay ngược về phía sau, khớp vai cũng đau đớn vô cùng. Đến lúc định mở miệng nhưng cũng không thể nói được gì, cậu quay đầu về phía Yến, hướng về cô một ánh mắt tuyệt vọng buồn bã, kèm theo sự tiếc nuối. Nhưng Yến chợt xa dần, cô như bị trượt về phía sau rồi dần chìm vào trong một làn khói đen kịt.

Đầu Duy đau nhói, có lẽ là cây gậy đã đập vào đầu, lập tức choáng váng, mắt cậu hoa lên, mắt một lúc cậu mới nhìn được lại bình thường. Lúc này cậu chợt thấy trước mắt là một vùng tối om, không có một chút ánh sáng nào cả. Một nỗi thất vọng tràn trề hiện lên trong đầu Duy, hóa ra mọi chuyện vừa rồi chỉ là do cậu tự tưởng tượng ra, những hình ảnh hạnh phúc đó xuất hiện trong đầu khi cậu đang hôn mê, đến khi tỉnh lại thì cậu mới quay về với hiện thực tàn khốc. Nhưng thật ra mà nói, những hình ảnh xuất hiện trong ảo giác của Duy chính là những điều cậu mong muốn nhất, một cuộc sống bình yên bên người cậu yêu là Yến, cậu mong muốn được rời khỏi chốn này, trở về với hiện thực. Nhưng rồi cậu lại nghĩ mình quá tham lam, cậu muốn thoát khỏi đây, trở về cuộc sống bình yên, và lại muốn được ở bên Yến nữa, bởi vì trong suy nghĩ của Duy thì cô ấy không bao giờ có thể thuộc về cậu, cậu đã luôn nghĩ rằng mình không xứng đáng với cô ấy, và nhất là giờ đây cô ấy đã có người để nhớ thương. Những dòng suy nghĩ cứ đến rồi đi liên tục, cuối cùng thì Duy lại chỉ còn mong muốn Yến được bình an trở về, còn mình thì ra sao cũng được.

Nghĩ đến Yến, Duy liền với tay sang bên cạnh để nắm chặt lấy bàn tay bên cạnh. Lúc này khi rơi xuống, cậu đã nắm chặt lấy bàn tay ấy, không hề rời ra, bây giờ trong bóng tối cậu lại tìm kiếm nó, để tự tăng lòng tin ỉnh, rằng cậu còn có Yến ở bên trong lúc này, cậu không hề đơn độc.

Bàn tay ở bên cạnh lạnh toát làm Duy giật mình, cậu rất sợ Yến bị lạnh, nghĩ vậy cậu liền đưa bàn tay lên áp vào má mình, mong cô ấy cảm nhận được một chút hơi ấm. Nhưng khi Duy vừa kéo bàn tay thì cậu lập tức kinh hoàng, bàn tay ấy không hề được nối liền với một thân thể nào, nó bị rời ra ngoài. Hoảng sợ, Duy ôm chặt lấy bàn tay ấy, lần mò tìm kiếm trong bóng tối. Cậu cố gắng đứng dậy nhưng cả cơ thể đều rã rời, không còn mấy sức lực, nhưng không vì thế mà Duy bỏ cuộc, cậu lết từng bước trong bóng tối, mong sao tìm được Yến.

Lết được vài bước, Duy chợt vấp phải một thứ gì đó mềm mềm nằm dưới đất làm cậu ngã nhào, giật mình kinh hãi, cậu liền mò mẫm chỗ vừa rồi. Bàn tay cậu sờ thấy một thân hình giống giống với thân người, nhưng lại không hề có tay chân và đầu, chỉ là một cái thân trơn trượt nằm trên mặt đất. Một ý nghĩ kinh dị lướt qua đầu Duy làm cậu thấy lạnh người, gạt bỏ ngay ý nghĩ tiêu cực ấy, cậu cố gắng tìm kiếm những phần còn lại của thi thể này để mong có thể xác định được người đã chết là ai. Vừa cố gắng tìm kiếm, Duy vừa lẩm bầm “không phải, không phải”. Duy đang cố gắng tự an ủi mình rằng người kia chắc chắn không phải Yến, nhưng cậu đã tìm được đủ tay chân và thân người của người ấy, mà người này đang mặc một cái áo choàng dài trên người, khi sờ vào thì rất giống chất liệu của chiếc áo khoác mà Duy lấy được lúc trước, cũng có nghĩa là rất giống với chiếc áo choàng dài mà Yến đang mặc. Cả thân người và tay chân người này đều nhỏ nhắn, chắc chắn là của một người phụ nữ. Duy càng tìm càng điên cuồng, cậu mò mẫm khắp nơi dưới đất, rồi dùng tay không đào bới xung quanh để tìm cái đầu bị mất. Cố gắng nỗ lực nhưng cậu không thể tìm được cái đầu ở đâu. Tuyệt vọng, cậu đặt mấy phần cơ thể lại cạnh nhau rồi ngồi bệt xuống đất mà khóc. Nước mắt cậu lăn dài trên má, cậu cố gắng không khóc lên thành tiếng nhưng điều đó thật khó khăn, bao nhiêu nỗi đau khổ trong lòng bây giờ trút hết ra. Trái tim cậu đau nhói, cổ họng nghẹn lại, nấc lên từng hồi. Từ bé đến giờ, đây mới là lần thứ hai cậu khóc trong đau khổ như thế này, lần đầu là khi mẹ cậu qua đời, lần này là mất đi Yến, người mà cậu vô cùng thương yêu, điều này thực sự là quá sức chịu đựng.

Khóc lóc một hồi, Duy lại lẩm bầm: “không! Chắc là không phải đâu, chỉ bị rơi thì làm sao thân xác lại bị thể được? chắc chắn là nhầm rồi, không thể được?”. Vừa lẩm bầm cậu lại vừa mò mẫm bước đi, nhưng vì quá tối nên cứ đi được vài bước thì cậu lại vấp ngã. Cứ như thế, đi rồi lại ngã, ngã rồi đứng dậy, đứng dậy rồi lại đi, Duy bước từng bước thất thủ trong không gian tối om mà ánh sáng không tới được, trông cậu lúc này thật vô cùng đáng thương, cứ chốc chốc lại tự lẩm bầm một mình như kẻ điên. Bàn tay trái bị trật khớp, mỗi lần ngã xuống rồi đứng dậy, bàn tay ấy chạm xuống đất thì đáng ra cậu phải cảm thấy rất đau, nhưng lúc này cậu không còn cảm giác đau đớn trên da thịt nữa, sự cuồng loạn đã xâm chiếm đầu óc khiến cho cậu không còn cảm thấy, nhìn thấy hay nghe thấy những gì ở xung quanh.

Đi được một lúc, cậu lại nghĩ ra một lý do khác để khẳng định việc Yến còn sống, rồi lại lẩm bầm một mình như để tự trấn an rằng Yến vẫn bình yên, mấy mảnh xác chết kia là của một ai đó kém may mắn, chứ nếu Yến chỉ rơi từ trên xuống thì không thể nào thân xác lại thành mấy mảnh như vậy.

Qua một lúc nữa, đầu óc cậu dần tỉnh táo lại, nỗi đau mất đi người thân thiết vẫn còn nguyên đó, nhưng cậu đã không còn điên điên dại dại như ban nãy, từng bước đi đã không còn loạng choạng mà vững chắc hơn, hai bàn tay vừa đi vừa dò đường như người mù, nhưng vì quá tối nên rốt cuộc cậu vẫn ngã chổng vó. Lần này thì cậu đã có thể nhận biết rõ về cảm giác đau đớn. Một suy nghĩ tiêu cực thoáng qua trong đầu, cậu tự nhủ: “mình chưa chắc đã thoát ra được khỏi đây, cũng chị Yến cũng đã chết rồi, còn một mình, sớm muộn gì cũng bị giết, hay là tìm cách phá một trận đã rồi chết?”. Ý nghĩ vừa thoáng qua nhưng nó lại trở thành hành động, đó rõ ràng là một suy nghĩ về hành động bột phát, không được tính kỹ thiệt hơn, không có mấy may hy vọng nào, nhưng trong lúc này thì Duy cũng không suy đi tính lại nhiều, nghĩ được gì thì làm nấy thôi. Nghĩ vậy, cậu liền đứng dậy, nhưng khi chống tay xuống đất thì bàn tay liền đau đớn vô cùng, lúc này cậu mới biết là mình bị trật khớp, mắt tuy không nhìn thấy gì nhưng dùng tay sờ mồm thì cậu có thể phát hiện được chỗ bị trật, cắn răng chịu đau, Duy dùng bàn tay không bị thương nắm chặt tay còn lại, bẻ một nhát dứt khoát đưa khớp về chỗ cũ. Quả thực là đau thấu trời xanh, lúc trước đây cậu đã nhiều lần trật khớp và cũng có vài lần nắn khớp, nhưng đây là lần đầu cậu tự tay nắn khớp của chính mình, cảm giác đau đớn hơn lúc được người khác nắn khớp nhiều lần. Vốn dĩ là vậy, khi nắn khớp phải bất ngờ, dứt khoát, cốt sao để người kia chưa kịp hiểu chuyện xảy ra thế nào đã thấy nhói một chút và khớp trở về chỗ cũ, nhưng tự nắn khớp của mình thì lại khác, chính mắt mình trông thấy quá trình nắn nên cảm giác đáng sợ hơn rất nhiều.

Đau đớn một hồi, Duy vẫn cắn răng chịu đựng, cậu chợt thấy một ánh sáng yếu ớt ở gần đấy, chính là ánh sáng phát ra từ tấm bản đồ của cậu. Duy thở dài một tiếng nhấc tấm bản đồ lên rồi mở ra xem. Tấm bản đồ lúc này chỉ phát ra ánh sáng mờ mờ, nhưng không hề vẽ một đường đi nào, lại thêm một nỗi tuyệt vọng nữa đến với cậu. Nhưng rồi, cách cái tên cậu hiện trên bản đồ một khoảng, cậu chợt thấy một cái tên khác đang di chuyển, đó là Yến.

Vui mừng không để đâu cho hết, Duy lập tức đuổi theo Yến, Yến vẫn sống, cô ấy chưa chết, cái xác kia không phải là của cô ấy, những nỗi tuyệt vọng lớn rồi giờ đây lại là những niềm vui không đong đếm được, cậu quên hết cả đau đớn, dùng tấm bản đồ soi sáng, nhắm hướng Yến mà đi tới.

Nhưng Duy di chuyển thì Yến cũng di chuyển, mà cô ấy lại di chuyển rất nhanh nữa, Duy nghĩ rằng cô ấy không có bản đồ, không biết rằng cậu còn sống hay đã chết thì hẳn là rất lo lắng, có lẽ lúc này cô ấy đang tìm cậu.

Cố gắng di chuyển thật nhanh để đuổi kịp Yến, chợt Duy thấy phía trước có ánh lửa, có lẽ đây lại là một khu vực của các linh hồn. Một linh cảm chẳng lành thoáng qua trong đầu khiến cậu trở nên thận trọng, nhưng bước đi dần chậm lại, cậu chăm chú nhìn bản đồ, mong rằng nó vẫn có thể hiện lên những mối nguy hiểm. Càng tiến gần hơn, những điểm màu đỏ hiện ra càng dày đặc, Duy đã biết rằng nơi đây tràn ngập những mối nguy hiểm, nhưng cậu cũng không ngờ rằng nó lại nhiều đến như vậy, thực sự là ngoài sức tưởng tượng.

Nếu như bình thường chắc chắn Duy sẽ tìm đường chạy thoát, cậu không phải là kẻ ngu tối mức biết rõ nguy hiểm mà vẫn xông vào, nhưng lần này thì khác, Yến đang ở trong kia, giữa những kẻ khát máu ấy thì cậu không thể trốn chạy, nhưng cũng không cho phép cậu chủ quan. Di chuyển tránh những ánh lửa, Duy muốn biết những mối nguy hiểm ở đây mang hình hài đáng sợ đến mức nào. Trùm tấm áo choàng địa ngục lên, cậu bước vào địa phận có ánh lửa.

Nơi đây được thấp rất nhiều những ngọn đuốc, lửa cháy hừng hực, thi thoảng lại phát ra vài tiếng nổ lách tách. Duy lẳng lặng tiếp cận những ánh lửa, cách một khoảng nữa là cậu sẽ có thể nhìn thấy những cư dân ở đây, nhưng khi nhìn thấy những vật thể sống chuyển động đằng xa thì cậu liền giật mình, ở đây hoàn toàn không có người, những kẻ đang sống ở đây toàn là những con thú mặc quần áo người, đi đứng bằng hai chân và có một thứ ngôn ngữ riêng để nói chuyện với nhau. Duy thẩm kinh hãi, cậu không ngờ được một thế giới toàn thú vật lại có thật, nhưng những con thú ở đây hoàn toàn không có vẻ gì là dễ thương như những con thú ở thế giới thú vật được miêu tả lại trong các cậu truyện của trẻ thơ.

Duy từng bước đặt chân vào nơi có ánh sáng, cậu vẫn bước từng bước thận trọng, cố gắng không để cho những con thú này phát hiện ra. Một con trâu chợt xuất hiện ngay trước mặt cậu, tay nó lăm lăm một cây giáo ba mũi, cơ thể nó to lớn, những bắp thịt cuộn cuộn, hơi thở phì phò. Nó đứng đây, ngay trước mặt Duy, cây giáo chìa về phía cậu, ánh mắt nó toát lên sự nguy hiểm, và rồi, nó bước xuyên qua người cậu.

Yến vô cùng sợ hãi, cô đã bị ngất đi, khi tỉnh lại thì thấy rằng mình đang ở một nơi vô cùng tối tăm, không hề có một chút dấu hiệu nào của ánh sáng, Duy cũng không thấy đâu. Từ khi đến đây, những điều lạ lùng cứ liên tiếp xảy ra, lần này cô biết mình và Duy đã bị rơi từ trên cao xuống, khoảng cách bao nhiêu thì cô không rõ, nhưng điều lạ lùng ở đây là cô không hề bị thương, cho dù chỉ là vết xây xước nhỏ.

Mò tay vào ba lô để xem có thứ gì dùng được không, nhưng cô hoàn toàn thất vọng, đồ đạc trong ba lô nát bét hết cả, đồng hồ điện thoại gì cũng không còn nhìn ra hình dáng, mấy chiếc bánh để ở trong thì lòi hết cả nhân ra ngoài, trông chẳng còn ngon lành nữa. Chẳng có thứ gì chiếu sáng, ở đây cũng không có những chiếc đèn mờ mờ treo trên không như ở chỗ lúc nãy, Yến ngồi dựa lưng vào một vách đá cứng nghỉ ngơi và suy nghĩ. Cô không cho rằng Duy đã gặp phải điều gì bất trắc, cô chỉ nghĩ rằng trong lúc rơi thì hai người đã bị lạc nhau, bây giờ tám bản đồ không có ở đây thì cô không thể biết được Duy đang ở đâu, cô nghĩ bụng hay là cứ ngồi Yến một chỗ, như vậy có khi Duy lại dễ dàng nhờ vào tám bản đồ mà tìm được mình, chỉ cần không để bị mấy thứ nguy hiểm bắt được là cơ hội gặp được Duy sẽ cao hơn. Nhưng khi nghĩ đến những mối nguy hiểm, những kẻ truy đuổi thì Yến lại sợ rằng nếu Duy bị bọn chúng bắt được thì sao? Tự nhủ rằng mình chỉ lo hão, Duy là người có bản lĩnh, cậu ấy nhất định sẽ không sao, trước đây Duy đánh nhau nhiều như cơm bữa, cũng nhiều lần bày trò nghịch dại bị đuổi đánh mà cậu vẫn chạy được đấy thôi, nghĩ vậy Yến chỉ ngồi yên lặng, chờ đợi trong sự khắc khoải lo lắng. Cô cũng không dám đi tìm cậu, cô chỉ sợ rằng nếu mình di chuyển thì cậu sẽ càng khó tìm được mình hơn.

Cảm giác lo sợ mà không dám hành động, chờ đợi mà không biết phải chờ đến bao giờ, cũng không dám suy nghĩ nhiều, tất cả thật khó chịu. Nó làm Yến thấy thật nặng nề, không khí xung quanh gần như bị đông cứng lại, hít thở cũng trở nên nặng nhọc khó khăn.

Ngồi một lúc, bụng chợt sôi lên, Yến mới chợt nhớ ra rằng mình chưa ăn gì khá lâu rồi, chắc cũng phải đến mười mấy tiếng. Từng mẩu bánh nát cho vào miệng, cô vừa ăn vừa khóc, nước mắt chảy ra khiến cho chiếc bánh ngọt ngọt lại có thêm vị mặn và đắng. Trước đây cô chưa từng biết rằng nước mắt lại đắng đến vậy.

Cố gắng mãi mới nuốt trôi được hết cái bánh, Yến cũng chẳng thể ăn thêm cái nào nữa, vẫn ngồi yên lặng, cô cố gắng nghe ngóng tất cả những tiếng động xung quanh, mong rằng sẽ nghe được một tiếng chân quen thuộc. Nhưng đáp lại niềm hy vọng của Yến chỉ là một sự im lặng đến đáng sợ. Nơi đây đến tiếng gió còn không có chứ đừng nói đến tiếng chân người. Lúc này cô mới để ý rằng xung quanh đây không phải là một không gian rộng lớn như ở thành phố của các linh hồn lúc nãy mà chỉ là một không gian hẹp và u tối, nó giống một cái hang có nhiều góc ngách đường đi hơn là một thành phố hay cái gì tương tự. Nhưng nếu là một cái hang thì nó lại quá lớn, lớn đến mức Duy cầm trong tay tám bản đồ mà mãi vẫn chưa thể tìm được cô.

Suy nghĩ mông lung một hồi Yến không hề nhận ra rằng có một thứ gì đó đang tiến đến rất gần cô, những bước đi của nó có phần chậm chạp nhưng lại vô cùng mạnh mẽ, thiết tưởng đây chắc chắn là một thứ gì đấy cực kỳ to lớn. Khi nó đã đến rất gần thì Yến mới bắt đầu nhận ra điều đó, ban đầu là một hy vọng chợt đến, cô reo lên: “Duy!”. Nhưng ngay sau đó thì cô nhận ra đó không phải là Duy mà là một thứ gì đó to lớn, mà tất cả mọi thứ ở đây đều là những mối nguy hiểm nên những kẻ càng to lớn thì chắc chắn là vô cùng đáng sợ. Hoảng hốt, Yến vội vã nhìn tứ phía, cố gắng tìm một hướng đến chạy thoát thân. Nhưng xung quanh tất cả đều tối đen như mực, không thấy đâu là đường đâu vách đá, từ nãy đến giờ cô có thể xác định được không gian xung quanh toàn là nhờ dùng tay sờ soạng như người mù, nhưng lúc này thì có vẻ như tìm kiếm phương hướng kiểu đó sẽ không kịp.

Vốn dĩ nơi đó được tạo thành đá đen, ánh sáng lại không lọt vào được bên trong, mà kể cả có ánh sáng cũng khó xác định được đường đi, bởi loại đá đen ở đó có một màu đen thuần khiết, không bị lẫn bất cứ một màu sắc nào khác. Màu đen vốn đã không thể nhìn thấy, việc người ta có thể phân biệt được màu đen chỉ là vì nó ở cạnh những màu có khả năng phản xạ ánh sáng khác, vì vậy nên bất cứ kẻ nào bước vào trong này cũng đều trở thành người mù hết. Đây là còn chưa kể đến việc màu đen tuyệt đối có ảnh hưởng rất lớn đến thần kinh con người, rất dễ gây ra sự điên loạn nếu ở trong một không gian đen tuyệt đối trong một thời gian nhất định, thường thì sẽ chỉ mất vài tiếng đồng hồ là có thể khiến ột người bình thường hóa điên.

Yến đã ở trong tình trạng bị bao phủ bởi màu đen tuyệt đối này gần một tiếng đồng hồ, tuy thời gian ấy chưa thể khiến người ta điên loạn nhưng cũng khiến con người bắt đầu bị những tác động xấu đến hệ thần

kinh, khả năng phán đoán và suy nghĩ giảm sút, khả năng xử lý tình huống cũng tụt xuống rất thấp, khả năng giữ bình tĩnh lại càng kém hơn nữa. Việc cảm thấy nguy hiểm đến gần đã khiến sự sợ hãi trong cô bị đẩy lên cao, càng như vậy cô càng luống cuống, càng không thể tìm thấy đường chạy.

Khoảng cách của tiếng động càng gần thì nhịp tim của Yến càng tăng cao, càng lúc tiếng tim đập càng dồn dập, cô bắt đầu không thở được do quá sợ hãi. Tay chân càng lúc càng luống cuống, bàn tay cứ vung vờ ra trước mặt mong sờ thấy một khoảng không chứ không phải là một vách đá cứng. Lúc này đối với Yến một giây dài như một thế kỷ vậy, chưa bao giờ cảm giác sợ hãi lại mạnh như lúc này, thậm chí còn đáng sợ hơn cả lúc nhìn thấy con tiểu quỷ ăn tim người lúc này.

Đang cố gắng tìm kiếm trong sự hoảng loạn, bỗng chốc hai bàn tay Yến sờ vào khoảng không, điều này khiến cho cô bị hẫng và ngã một cú đau, nhưng bây giờ thì một chút đau đớn ấy chẳng là gì cả so với việc tìm được đường thoát khỏi mối đe dọa đang đến kia. Không suy nghĩ gì nhiều, cô nhắm hướng khoảng không đó mà chạy thẳng.

Chạy trong tình trạng không nhìn thấy gì là một điều khá ngu xuẩn, nhưng trong lúc này nó lại là cứu cánh duy nhất của Yến, cô cứ chạy mãi mà cũng không biết mình chạy nhanh hay chậm, đã chạy được bao xa, liệu cái thứ kia có đang đuổi theo cô không. Yến chạy mà không cả có thể quay đầu lại nhìn xem có bị đuổi theo không vì lúc này có quay lại cũng không nhìn thấy gì. Bỗng một tiếng “bốp” khô khốc vang lên, Yến va phải một mặt đá cứng, ngã nhào. Một thứ chất lỏng sánh đặc từ trán Yến chảy xuống, đó là máu, cú va đập khiến đầu cô bị thương, máu chảy ra thành một dòng nhỏ. Nhưng sự sợ hãi hoảng loạn khiến cho Yến không cảm thấy đau đớn gì, cô gần như đứng dậy ngay sau cú ngã, hai bàn tay tiếp tục quờ quạng tìm đường trong bóng tối.

Yến cứ liên tục ngã rồi đứng dậy, chạy được vài bước lại rồi lại ngã, sau đó tiếp tục đứng dậy. Cô không biết mình đã chạy qua hướng nào, không biết mình đã rẽ ở đâu. Bóng tối đã lấy đi của cô gái khả năng xác định phương hướng. Cũng không rõ có còn bị tiếng bước chân nặng nề kia theo sau hay không, nhưng Yến vẫn cứ chạy trốn bằng tất cả sức lực của mình, cho đến khi cô nhìn thấy ánh lửa phía xa.

Một ánh lửa chập chờn ẩn hiện, nó trở nên nổi bật giữa không gian đen tuyệt đối. Một niềm hy vọng được thắp lên trong Yến, ánh sáng. Ánh sáng ấy mang đến cho Yến một niềm hy vọng, sự bình tĩnh quay trở lại, các giác quan của cô cũng dần trở lại bình thường, tình trạng hoảng loạn theo đó mà giảm bớt, hệ thần kinh của cô không còn bị ức chế nữa. Bình tâm lại, cố lắng tai nghe, không còn một tiếng động nào của kẻ truy đuổi nữa, nhưng phía trước cũng không có một tiếng động gì vọng tới. Không gian bỗng chốc trở nên im lặng một cách đáng sợ, chỉ còn lại tiếng tim đập và tiếng thở dốc của cô gái. Một cách chậm rãi, cô bước đến gần nơi ánh sáng của ngọn lửa được phát ra. Trong đầu cô hiện lên bao nhiêu suy nghĩ trái chiều nhau. Một phần hy vọng rằng đây sẽ là cứu cánh trong lúc tuyệt vọng, một phần cô lại lo sợ rằng nơi đó lại có một mối nguy hiểm khác ghê rợn hơn nhiều.

Vẫn bước từng bước về phía ánh lửa, Yến cố gắng gạt bỏ hết mọi suy nghĩ trong đầu, tiến lên. Bỗng nhiên bàn chân cô đạp xuống mặt đất nghe một tiếng “cách” nhỏ vang lên, giật mình, cô chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy rằng cả cơ thể mình bị một lực mạnh kéo thẳng lên trời. Ngay sau đó là một tấm lưới chụp đến, tóm gọn cô gái ở trong.

Cảm giác sợ hãi lại ập đến, cô gái cố gắng vùng vẫy trong tuyệt vọng, nhưng cô giãy dụa càng mạnh thì tấm lưới càng cuốn vào chặt hơn, thành ra càng cố gắng thoát ra thì lại càng bị giữ chặt vào. Bàn tay bầu chặt vào tấm lưới kim loại của Yến rách chằng chịt, máu từ đó chảy ra từng giọt, rơi thẳng xuống mặt đất. Trong không gian yên tĩnh gần như tuyệt đối ấy, những giọt máu rơi xuống cũng tạo nên những tiếng động khe khe khiến cho tai người có thể nghe được, những tiếng động ấy lại càng làm tăng sự đáng sợ của nơi này.

Vùng vẫy một hồi, Yến biết rằng mình không thể thoát khỏi tấm lưới này, một ý nghĩ tuyệt vọng chợt đến, nó nhanh chóng lan ra khắp người cô, khiến cho các cơ bắp trở nên rệu rã, hơi thở nặng nề, ánh mắt không còn nhìn về một nơi nào cụ thể mà chỉ chăm chăm vào một điểm bất định trong không gian. Dường như ý chí sinh tồn trong cô gái đã tắt ngấm.

Qua một lúc nữa, không gian im lặng bị phá vỡ bởi vài tiếng chân và một số tiếng xì xầm không phải của con người. Chỉ trong chốc lát, Yến đã bị bao vây bởi ba con quỷ đầu trâu dữ tợn, bọn chúng lăm lăm cầm

những con dao lớn, những cái rìu, và cả cung tên, trông chẳng khác nào những thợ săn. Nhìn thấy con mồi nằm yên trong lưới, ba con trâu phát ra một tràng cười dài man rợ.

Còn Yến, lúc này cô dường như đã chấp nhận số phận, hoặc là quá sợ hãi, không thể làm gì được ngoài ngồi im chờ chết. Bị mấy con trâu ấy xách lên vai như xách một món hàng, cô cảm nhận rõ sự bất lực của mình, và cả sự tuyệt vọng.

7. Chương VII: Thịt Người.

Qua một lúc, Yến đã bị vác đến một nơi đầy ánh lửa. Những ngọn lửa bập bùng cháy soi rõ những con thú đang ở nơi này. Ở đây, tất cả những con thú đều ăn mặc đi đứng như con người, điều khác biệt duy nhất có lẽ chỉ là phần đầu, những cái đầu vẫn là những cái đầu mang đầy đủ đặc điểm của loài thú. Chúng nói với nhau bằng một thứ ngôn ngữ mà Yến không thể nào hiểu được, cô chỉ có thể cố gắng đoán xem mình sẽ bị chúng giết như thế nào.

Mấy con trâu mang Yến trên vai, rồi chúng gặp một con lợn, bốn con thú nói với nhau điều gì đó, trong khi ấy, cứ thi thoảng con lợn lại nhìn Yến với một cặp mắt hau háu, rồi lại gật gật ra chiều đắc ý, lúc ấy đôi mắt vốn nhỏ xíu của nó lại càng bé lại, trông chỉ còn như hai đường kẻ chỉ. Chúng xi xầm mắt một lúc sau đó ba con trâu giao Yến cho con lợn rồi bỏ đi, con lợn tỏ vẻ rất hài lòng, dường như đối với nó thì Yến là một món hàng tốt, một con mồi có giá trị.

Yến nằm trong lưới không hiểu chúng nói gì với nhau, nhưng cô cảm thấy ghê rợn với cái ánh mắt của con lợn kia, cô chỉ lơ mơ hiểu được là kết cục của mình sẽ không mấy tốt đẹp khi rơi vào tay bọn thú này.

Con lợn lại vác cái lưới đi, nó mở một cánh cửa gần đấy, đi vào trong. Bên trong chỉ có lơ mơ ánh đèn nhưng cũng không rõ nguồn sáng từ đâu ra, còn lại thì tối om, những âm thanh cất, chặt, xay, những tiếng va đập của kim loại cứ vang lên đều đều. Tất cả làm Yến liên tưởng đến một nhà máy được xây toàn bằng kim loại. Mỗi bước chân của con lợn khi nện xuống nền sắt đều trở nên vang vọng. Nó vác Yến qua mấy hành lang liền, cuối cùng thì nó mang cô đến một phòng lớn có thấp nhiều bóng đèn dây tóc với ánh sáng đỏ chói mắt. Nó đặt cô xuống sàn rồi đi mất.

Đảo mắt nhìn quanh, ánh sáng của những bóng đèn được thấp sáng ở đây cho phép cô Yến có thể nhìn được rõ mọi thứ xung quanh mình. Nơi cô bị đặt xuống là một mặt sàn bằng sắt lạnh buốt, trơn trơn. Có một thứ chất lỏng màu sẫm nhầy nhầy, sánh sánh vương vãi ở trên sàn. Một mùi tanh tươi nồng nặc xộc đến làm Yến cảm thấy buồn nôn.

Với tay ra sờ vào thứ chất lỏng ấy rồi đưa ra nơi có đủ ánh sáng để nhìn, Yến kinh hoàng khi nhận ra đó là máu. Chỗ máu này còn chưa kịp khô. Hơi hoảng, Yến bò lùi lại mấy bước khiến lưng cô va mạnh vào một chiếc bàn ở đằng sau. Một chuỗi tiếng động loảng xoảng vang lên liên hồi. Cô thấy hơi hãi vì những thứ rơi xuống toàn là dao với móc, những con dao bầu to tướng, và cả những cái móc vĩ đại, tất cả chúng đều dính đầy máu tươi, tanh lôm.

Mất vài giây lấy lại bình tĩnh, Yến ngẩng mặt lên nhìn kĩ xung quanh mình. Những thứ hiện ra trước mặt làm cô thấy ghê khiếp vô cùng, bụng sôi lên, cảm giác dạ dày như bị lộn ngược, tất cả những gì trong bụng trào ngược ra ngoài, nôn thốc tháo ra, nôn hết những gì đã ăn lúc này mà vẫn chưa hết, nôn đến cả dịch chua, cảm tưởng như Yến có thể nôn cả ruột mình ra ngoài. Tại đó, cô nhìn thấy rất nhiều xác người. Những xác người lỏa lồ, cả đàn ông lẫn đàn bà, bị treo lên bằng móc sắt, khuôn bụng bị mổ phanh ra, không còn nội tạng.

Yến sợ hãi, cô lắp bắp: “không lẽ mình sẽ chết như thế này ? Không, mình không muốn chết như thế này, mình muốn sống!”. Sự sợ hãi lại khơi dậy khát vọng muốn sống trong Yến, cô muốn thoát khỏi chỗ này, không muốn bị mổ bụng rồi treo lên như thế kia.

Cố gắng thoát ra khỏi tấm lưới, bàn tay cô gái vô tình nắm phải lưới một con dao bầu, nó làm cô chảy máu, nhưng một tia hy vọng lại vụt sáng, cô nắm lấy chuỗi con dao, từng bước cứa vào những sợi cước chắc chắn của thứ đang trói buộc mình. Con dao không thực sự sắc nên việc cứa cái lưới ra cũng không phải chuyện dễ dàng. Mất một lúc, có vài tiếng “phụt, phụt” phát ra thì cái lưới mới bắt đầu bị rách, nhưng từ đó mọi

việc cũng trở nên dễ dàng hơn. Cô cửa thêm nhiều mắt lưới nữa, cho đến khi tấm lưới rách một khoảng lớn, đủ cho cô có thể chui qua nó.

Thoát ra khỏi tấm lưới, Yến không dám nhìn vào những xác chết bị treo kia thêm một lần nào nữa, cô vơ lấy một con dao nhỏ hơn trong số dao ở đây, dắt vào người để có thể dùng làm vũ khí khi cần thiết. Không nán lại thêm một phút nào, cô chạy thẳng về phía lúc này con lợn mang cô đến đây.

Khẩn trương, cô chỉ muốn thoát khỏi nơi này, nhưng khi đặt tay lên cánh cửa thì cô chợt nghe thấy một tiếng chân nặng nề đang tiến về phía này, hoảng hốt, cô quay người lại, cố gắng tìm kiếm một đường thoát thân khác. Trong khi ấy, tiếng bước chân kia mỗi lúc một gần hơn, rồi tay nắm cửa bắt đầu xoay nhẹ, một kẻ nào đó sắp đến. Bước lùi, lưng cô va phải một cánh cửa khác, nó ở vùng tối hơn nên lúc này cô đã không để ý, không suy nghĩ gì cả, cô mở nhanh cánh cửa rồi chạy vào đó, đúng lúc cánh cửa kia mở toang. Co giò chạy thật nhanh, cô không dám ngoảnh lại, đằng sau cô chỉ còn vọng lại một tiếng rú đầy tức giận.

Bước qua nhiều hành lang tối bằng kim loại, Yến lại thấy ánh sáng. Thận trọng, cô tiến đến gần nơi có ánh sáng kia, nhưng cứ mỗi bước tiến gần đến thì trong cô lại dâng lên một cảm giác lo lắng, có vài tiếng động giống như những tiếng gào thét trong đau đớn phát ra từ nơi ấy. Càng tiến gần đến nơi có ánh sáng hắt ra, những tiếng kéo gào ấy lại càng rõ rệt hơn, rồi một mùi tanh nồng tởm lởm lại xộc đến, là mùi máu, rất nhiều máu. Yến không đủ can đảm để tiến đến gần nơi ấy, cô lẩn mò sang một lối khác để đi tiếp, cố gắng tránh xa nơi phát ra những tiếng hét thảm thiết ấy.

Máu, những con dao bầu, những cái móc, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là một cái lò mổ, nhưng nó không phải là một cái lò mổ lợn mổ bò thông thường, mà nó là một cái lò mổ người. Đây là một sự thật khó chấp nhận, trong trí tưởng tượng của Yến, cô không bao giờ có thể nghĩ rằng lại có một nơi như thế này, một nơi mà những con lợn cầm dao lên mổ bụng chọc tiết người, còn người thì lại bị treo lên xe thịt.

Chạy thêm một đoạn nữa thì hết đường, trong bóng tối, Yến cố gắng tìm kiếm một cánh cửa, cũng mất một lúc lẩn mò, cô mới chạm được tay vào một tay nắm cửa. Lấy hết sức vịn, đẩy, nhưng cánh cửa này rất nặng, với sức của cô khó mà di chuyển được nó. Nhưng không vì thế mà cô bỏ cuộc, dù sao thì đây cũng là con đường duy nhất rồi, ngoài ra thì chẳng còn đường nào nữa ngoại trừ việc quay lại và đi qua chỗ có ánh đèn và những tiếng hét lúc này. Cô đặt tay lên cánh cửa lần nữa, bàn chân ấn mạnh xuống đất, dùng lực đẩy mạnh. Một cách nặng nề, cánh cửa kêu lên vài tiếng “két, két” rồi từ từ hé ra. Khe hở ban đầu còn rất nhỏ, nhưng dưới lực tác động của Yến, nó lớn dần, cuối cùng thì đủ chỗ cho cô lách vào.

Một luồng khí lạnh buốt xộc đến làm cô gãi toàn thân run rẩy, nhưng không hề chần chừ, cô lách sang bên kia cánh cửa. Lại là những cảnh hãi hùng hiện ra trước mặt cô, đây là một cái kho lạnh, nó được chiếu sáng mờ mờ, nhưng đủ để cô có thể nhận ra những thứ gì đang được để trong kho này. Trong kho chứa toàn thịt đông lạnh, mà thịt ở đây chắc chắn là thịt người chứ không phải thịt lợn hay thịt bò, thịt dê. Những thớ thịt được phân loại rõ ràng, tay ở một chỗ, đầu một chỗ, thân người lại chỗ khác. Những cái đầu người ở đây vẫn còn nguyên nét biểu cảm trên khuôn mặt, tất cả đều là sự đau đớn tột cùng.

Nhìn những thứ như vậy, Yến càng thêm sợ hãi, chưa bao giờ cô cần Duy như lúc này, cô biết nếu cậu ở đây thì cậu sẽ bịt mắt mình lại, cậu không bao giờ muốn cô phải chứng kiến những cảnh rừng rợn như thế này. Không dám nhìn thêm, Yến cầm đầu chạy thẳng về phía trước, mong sao có thể thoát khỏi nơi này càng sớm càng tốt, cô muốn trở về bên Duy.

Cái kho này khá lớn, nhưng thật may mắn vì nó có hai cánh cửa, một cánh cửa nữa đang ở ngay trước mặt Yến, cô cũng do dự không biết có nên mở nó ra hay không, nhưng xét cho cùng, vào hoàn cảnh này thì cô cũng không thể làm khác đi được. Cánh cửa lớn được hé ra, bên kia lại là một hành lang dài và tối, nhưng nó lại hoàn toàn im lặng và sạch sẽ, không hề có những tiếng la hét, cũng không hề có mùi máu tanh tưởi, chỉ đơn giản là một hành lang dài bằng kim loại.

Bước những bước thật nhẹ nhàng, Yến không muốn gây ra một tiếng động lớn nào, cô rất sợ rằng mình sẽ chạm mặt với một con thú nào đấy ở nơi này. Nhưng với điều kiện thiếu ánh sáng như thế này, việc di chuyển là vô cùng khó khăn, cho dù đã rất cẩn thận, chân cô vẫn va phải một vật bằng kim loại khiến nó đổ xuống, sự va chạm của vật kim loại với sàn đã tạo nên những tiếng động vang vọng kéo dài.

Tiếng vang vọng từng hồi, nhưng sau đó mọi thứ lại trở về trạng thái yên lặng vốn có của nó, Yến sợ đến mức không dám thở, cô chờ đợi và cầu mong mọi chuyện sẽ ổn. Không có động tĩnh gì từ các phía, Yến

thở dài lẩm bẩm: “không sao đâu, không sao đâu mà, mình sẽ ổn thôi, mình còn phải đi tìm Duy, mình sẽ không chết ở đây đâu!”. Tự lên tinh thần lại ình xong, cô bước lên mấy bước, mò mẫm dưới đất xem thứ mình vừa va phải là cái gì. Bàn tay cô chạm vào một vật là lạ mà cô chắc chắn mình chưa bao giờ sờ thấy. Nó hơi tròn tròn, hình trụ, đó là tất cả những gì cô có thể cảm nhận được, mò mẫm quanh vật đó, cô chợt thấy một cái núm xoay, tò mò, cô xoay thử. Một ánh sáng mạnh phát ra khiến cô chói mắt, ánh sáng này đáng ra cũng không quá mạnh, nhưng với một người ở lâu trong điều kiện thiếu sáng lâu như cô thì đây quả là một nguồn sáng quá lớn. Đó là một cái đèn bão cầm tay kiểu cổ, Yến chắc chắn rằng cô mới chỉ thấy vật này trên những bộ phim được dựng trên bối cảnh của những năm giữa thế kỷ hai mươi mà trong phim các nhân vật thường cầm nó đi soi đường vào ban đêm. Cái núm xoay chính là công tắc điều chỉnh độ sáng của chiếc đèn.

Vặn nhỏ độ sáng của chiếc đèn lại, Yến đưa nó lên soi đường đi phía trước, thật hạnh phúc khi cô tìm được một vật để soi sáng trong tình trạng tối tăm này, cô soi xuống đất xem liệu còn có thể tìm được một thứ gì đó có ích nữa hay không, nhưng ở đây chỉ có vài chiếc đèn cũ được xếp cùng nhau, ngoài ra chẳng có gì khác, hơi thất vọng một chút, nhưng Yến lại tự nhủ rằng không nên tham lam, có được chiếc đèn này đã là cả một sự may mắn rồi, không nên đòi hỏi thêm làm gì.

Có chiếc đèn soi sáng, Yến di chuyển dễ dàng hơn nhiều, cô nhanh chóng đi qua nhiều hành lang. Cố gắng hết sức tránh những nơi có ánh sáng khác. Những hành lang bằng thép được hiện lên rõ mồn một dưới ánh đèn, màu thép bóng, không hề được sơn mạ gì. Chiếc đèn sang hai bên, Yến trông thấy rõ những cỗ máy lớn ở đây, nó cứ xoay liên tục không ngừng nghỉ, trên mỗi tấm thép đều có vương ít nhiều máu. Hơi lạnh sống lưng, cô không dám nhìn tiếp về phía những cỗ máy ấy nữa mà tập trung tìm kiếm đường thoát khỏi đây.

Đi thêm một đoạn, Yến bước xuống một chiếc cầu thang, cô không chắc đây sẽ là lối ra, nhưng vào lúc này thì đây lại là con đường duy nhất xuất hiện trước mặt cô. Nhẹ nhàng bước từng bước, cô tự cảm thấy mình như đang đi bộ xuống nơi sâu nhất của âm phủ, nơi có những ngục tối đáng sợ mà cô được nghe qua truyền thuyết các phương trên thế giới.

Trước đây cô chưa từng thử tưởng tượng xem địa ngục là nơi như thế nào, bởi cô có một cuộc sống khá đầy đủ, chưa bao giờ phải nghĩ đến cái chết, mà cô cũng không thích nghĩ về những thứ không tươi đẹp như cõi chết. Nhưng trong lúc này thì những suy nghĩ mông lung, những tưởng tượng về thế giới của người chết lại cứ lớn vồn trong đầu cô gái. Cô cố gắng nghĩ xem liệu phía trước còn những chuyện ghê rợn gì, hay liệu mình và Duy có khả năng thoát khỏi nơi này không, và điều đáng sợ nhất lúc này là Duy đã chết. Gạt bỏ ngay suy nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, cô lẩm bẩm: “Duy đâu có dễ chết đến thế, mình vẫn bình an thì Duy sẽ không sao cả, nếu như gặp phải bọn thú này thì Duy vẫn có thể chạy trốn mà, Duy rất giỏi sinh tồn mà!”. Ngừng một lúc, cô lại nói một mình: “nhưng... nhớ đâu...nếu như chẳng may...”. Những câu cụt lủn, những ý nghĩ mà cô không dám nói ra, những ý nghĩ vừa xuất hiện đã bị cô gạt đi ngay lập tức, nhưng nó lại cứ lớn vồn trong đầu cô gái, khiến cô càng lúc càng hoang mang.

Đang chìm trong những suy nghĩ đối nghịch nhau, chợt có một tiếng chân vang tới, phá tan sự tĩnh lặng này giờ của nơi đây. Tiếng chân nặng nề báo hiệu kẻ tới là một kẻ to lớn, nguy hiểm, và Yến chắc chắn một điều, đó không phải là một con người.

Yến tắt chiếc đèn đi, gần như nín thở, cô không có hy vọng gì thứ sắp đến kia sẽ mang đến sự giúp đỡ gì, cô biết rõ rằng tất cả mọi thứ ở đây chỉ mang đến sự đe dọa mà thôi. Cảm giác vô cùng căng thẳng, máu trong người Yến chảy nhanh hơn, kéo theo nhịp tim càng lúc càng đập nhanh, mồ hôi cứ vã ra như tắm. Hồi hộp, Yến không dám nhìn về phía tiếng chân ấy, cô cứ lùi dần về phía sau, cho đến khi lưng cô chạm phải tường thì cô mới biết rằng mình đã lùi vào trong một cái ngách nhỏ, cụt đường. Không biết làm gì hơn, Yến chỉ biết cầu trời khẩn phật, mong sao mình có thể thoát nạn, gặp lại Duy, như vậy cũng đủ mãn nguyện rồi.

Tiếng chân càng lúc càng gần, rồi một thân hình to lớn chậm chậm bước qua trước mặt Yến, nó có khuôn mặt của loài lợn rừng, với hai chiếc răng nanh sắc nhọn chìa ra bên ngoài khuôn miệng, cái mõm dài cứ hít hít ngửi ngửi không khí, giống như đang cố gắng tìm kiếm một mùi hương nào đó. Con lợn này dễ phải cao đến hai mét, cánh tay không lồ của nó cầm một chiếc đèn rất giống với chiếc mà Yến đang cầm.

Nhìn vào chiếc đèn ấy, Yến mới giật mình, cô nghĩ bụng: “vậy hóa ra mình đang cầm đèn của nó, nếu nó tìm ra mình thì mình chết chắc!” ý nghĩ vừa đến, cô càng cẩn thận hơn, cố gắng để giống một bức tượng.

Con lợn hết hít ngửi lung tung rồi đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng nó dừng lại ở chính cái ngách mà Yến đang trốn, một cách chậm rãi, giống như đã chắc chắn con mồi đã nằm trong tầm tay, nó soi đèn vào trong ngách.

Yến sợ hãi, cô nghĩ đời mình đến đây là xong, không còn cơ hội gặp lại Duy và những người thân yêu nữa, nhưng đau đớn nhất là rồi đây cô sẽ bị mổ xẻ, rồi trở thành mấy miếng thịt cho bọn thú đem ra chợ buôn bán, sau đó... Cô không dám nghĩ nữa, chỉ nhắm tịt mắt lại, chờ chết.

Con lợn cầm đèn nhìn thấy Yến, nó liền dùng cánh tay to lớn, vói về phía cô, tóm gọn, xách lên vai, sau đó mang cô đi.

Yến không biết qua bao nhiêu thời gian, cô bị vác trên vai mà đi, cho đến một lúc, cô cảm thấy con Lợn này dừng lại, sau đó thân thể cô chợt bị nhấc bổng lên một lần nữa, rồi được đặt xuống đất. Cho đến khi hai chân chạm đất, cô vẫn không dám mở mắt, không dám tin là đôi bàn chân mình đang đặt trên mặt đất chứ không còn bị vác qua vác lại nữa. Mắt vẫn nhắm tịt lại, Yến đang trong tâm trạng chờ cái chết đến với mình. Nhưng rồi, qua một lúc, vẫn không có chuyện gì xảy ra, cô từ từ mở mắt. Con lợn vẫn đứng đó, nhưng chỉ có một mình nó, không có một con vật đáng sợ nào ở quanh đó nữa. Con lợn cầm đèn cứ khịt khịt rồi vung tay chỉ về một phía, nó kiên nhẫn đợi cho đến khi Yến nhìn nó, rồi sau đó lấy một cánh tay khác đẩy đẩy phía sau cô gái, miệng tiếp tục khịt khịt, còn tay kia tiếp tục chỉ về một phía.

Yến ngạc nhiên, cô lên tiếng như gió thoảng: “mày...đang giúp tao hả ?”

Con lợn cầm đèn như không hiểu câu nói của Yến, nó vẫn cứ chỉ tay khu loạn lên về phía kia, mà rõ ràng đó chỉ là một hành lang tối đen.

Yến ra hiệu chỉ tay về phía mình, xong lại chỉ tay về hướng mà con lợn cầm đèn đang chỉ với vẻ nghi hoặc. Tức thì con lợn gật gật ra chiều đúng, sau đó nó đưa chiếc đèn của mình cho cô gái, rồi lại thúc cô đi. Một vẻ thoảng lững lự hiện lên trên khuôn mặt Yến, cô không hiểu được chuyện này là thế nào, nhưng rồi lại một hy vọng xuất hiện trong tâm trí cô, cô muốn đặt cược mạng sống của mình, cô thấy tin tưởng con lợn trắng này.

Hướng ánh mắt về phía hành lang, cô nheo mắt nhìn thật kỹ rồi quay đầu lại , cô muốn nói lời cảm ơn trước khi rời đi, nhưng lúc này con lợn trắng đã biến đi đâu mất, không còn tăm tích, chỉ còn lại chiếc đèn của nó ở dưới sàn. Không muốn suy nghĩ nhiều nữa, Yến bật đèn lên, soi về phía trước và bước đi.

Cuối cùng, cô lại rẽ vào một ngõ cụt. Soi đèn lên, không thấy có cửa ra, Yến chắc rằng mình đã đi lạc đường, hướng này không hề có đường ra. Đang định quay ngược lại, chợt một ngọn gió thổi đến khiến cô lạnh buốt, vài tiếng lạch cạch vang lên. Soi đèn về hướng đó, Yến nhìn thấy một cái cửa sổ, cánh cửa không được chốt chắc chắn, gió thổi khiến cho hai cánh cửa va đập lung tung, phát ra những tiếng kêu vang vọng.

Tiến đến gần cửa sổ, Yến giữ chặt cánh cửa lại, thò đầu ra ngoài. Bên ngoài là một không gian khác, rộng lớn hơn cái lò mổ đáng sợ này, nhưng cũng không hề có ánh sáng, sương mù phủ dày đặc. Nhưng cho dù ở không gian bên ngoài kia có tiềm tàng những nguy cơ đáng sợ thì Yến vẫn nghĩ rằng nó hơn ở trong cái lò mổ này, với lại, đâu đó bên ngoài kia sẽ có Duy, chỉ cần tìm được Duy thì thế nào cũng được, chỉ cần được ở bên Duy thì mọi chuyện cũng không còn quá đáng sợ với cô nữa.

Cấp chiếc đèn lên, cô bước lên cửa sổ rồi nhảy ra ngoài.

Xung quanh vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng gió rít lên từng hồi, lạnh buốt. Yến hơi run lên vì rét, những vết thương chưa liền miệng bị gió lạnh thổi vào xót vô cùng. Lúc này cô chẳng có bông băng để có thể sơ cứu vết thương vì ba lô đã mất rồi. Quần áo cũng rách nhăm nhở một số chỗ, cũng may mắn vì nó vẫn còn đủ ấm để giúp cô không bị chết rét ở nơi này. Nhưng bây giờ thì mong muốn của cô chỉ là tìm được Duy, mong muốn ấy trở nên vô cùng lớn, nó choán hết tất cả những cảm giác khác, cái lạnh, sự đau đớn và cả những mối đe dọa khủng khiếp giờ đây dường như không còn đáng sợ bằng việc không có Duy ở bên. Nhưng nếu như cô ở yên chỗ này để đợi cậu thì lại sợ rằng cậu ấy cũng gặp phải những con thú ăn thịt người kia, cô sợ Duy sẽ gặp nguy hiểm bởi những thứ ở đây. Yến chỉ đành tìm đường một cách hú họa, mong sao sẽ được gặp lại Duy sớm.

Duy hơi sững lại khi thấy con trâu hùng hổ đi tới rồi lại lao xuyên qua người cậu, nhưng rồi cậu lại nhớ ra rằng những kẻ ở đây không thể chạm vào hoặc nhìn thấy cậu, ngoại trừ một số thứ ghê ghê rợn rợn khác. Nghĩ vậy cậu thấy hơi yên tâm một chút, nhưng chợt nghĩ đến Yến khiến cho cậu lại thêm phần lo lắng. Nghĩ đến đây, cậu không chần chừ thêm một chút nào nữa mà nhìn theo bản đồ lao thẳng về hướng có Yến.

Duy đi xuyên qua tất cả những con thú ở trước mặt, chỉ có cậu thấy chúng chứ chúng thì không thể thấy cậu, không bị cản trở cậu càng đi nhanh hơn, cũng chẳng thèm nhìn xem xung quanh mình xảy ra những chuyện gì, hay có những cảnh tượng ghê rợn nào. Ý nghĩ duy nhất bây giờ là tìm Yến, rồi sau đó cùng cô rời khỏi đây, những chuyện khác cậu không quan tâm.

Lần theo cái tên hiện trên bản đồ, Duy tìm đến một khu rất giống chợ ở cái nơi toàn thú là thú này. Lúc này thì Yến đã cách đó không xa. Cậu dừng lại, cẩn thận xem xét mọi thứ xung quanh, cậu muốn chắc chắn rằng cô ấy không bị kẹt ở đâu đó trong cái khu chợ quỷ quái này. Khu chợ bị gọi là quỷ quái vì nó toàn là thú, những con thú nhưng lại bán thịt người. Điều này không khiến ột đứa to gan như Duy ghê tởm đến mức nôn mửa nhưng nó cũng khiến cậu thấy rợn tóc gáy. Nhìn những miếng thịt người được treo bán, cậu lại thêm lo lắng, cậu sợ rằng Yến bị bọn thú man rợ này bắt được. Cứ nghĩ đến chuyện việc đó là cậu lại thêm phần lo lắng hơn.

Bỏ qua những thứ trước mắt, Duy di chuyển nhanh hơn, vừa đi cậu vừa soi vào bản đồ, cái tên của Yến đã ở rất gần, và hình như Yến cũng đang di chuyển chậm lại. Một niềm phấn khích dâng trào trong Duy.

Chợt, ở một ngõ hẻm, Duy thấy Yến, hay chính xác hơn thì cậu nhìn thấy bóng lưng của cô, cô ấy đang chạy khá nhanh, giống như đang chạy trốn một thứ gì đó. Không chần chừ một phút giây nào, Duy đuổi theo ngay lập tức. Rẽ nhanh vào con hẻm, Duy tăng tốc, cậu lướt đi trên mặt đường cứng bằng tất cả tốc độ và sức lực còn lại của mình, tuy rằng đã khá mệt mỏi, nhưng niềm vui gặp lại Yến đã cho cậu thêm sức mạnh. Duy cứ đuổi mãi, cậu chạy nhanh hết mức có thể nhưng tuyệt nhiên vẫn không thể bắt kịp Yến, lúc nào cũng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng của cô khi cô gái vừa có một bước rẽ ngoặt. Ngạc nhiên, nhưng Duy không hề bỏ cuộc, cậu vẫn cứ tiếp tục bám theo bóng lưng ấy.

Chạy đuổi liên tục, Duy dần cảm thấy có điều gì không đúng ở đây, cậu biết rõ thể lực của Yến, cô không thể nào chạy lâu như vậy, chưa nói đến việc một cô gái bình thường thì khó có thể nhanh hơn cậu, mà trong trường hợp này, cứ mỗi khi đến một khúc rẽ thì Duy mới thấy bóng lưng kia, bất kể quãng đường ngắn hay dài, cậu luôn luôn chỉ nhìn thấy bóng lưng của người đằng trước. Vừa chạy vừa nghĩ, cuối cùng Duy mở mắt nhìn ra, cậu hơi kinh ngạc khi thấy cái tên của Yến vẫn đang loay quanh ở khu vực lúc này, còn mình thì đã di chuyển khá xa với cô ấy. Lúc này thì chẳng còn thời gian mà nghĩ, nhưng cậu không biết nên tin vào đôi mắt của mình hay tấm bản đồ trong tay nữa.

Duy hơi chần chừ, cậu không quyết định được là nên đi về hướng nào, tiếp tục đuổi theo hay là quay lại. Bước chân chậm dần, trong khoảnh khắc, Duy quyết định tin vào tấm bản đồ, cậu quay lại.

Nhưng liền khi ấy, Duy bị một thứ gì đó rất nhanh lướt qua người khiến cậu ngã nhào. Nhanh chóng đứng dậy, cậu lại thấy bóng lưng của Yến ở ngay trước mặt mình, nhưng lần này bóng hình đó đứng yên, không chạy như lúc này. Duy hơi sững người, nhưng một cảm giác lạ lùng ngăn không cho cậu chạy đến ôm lấy bóng lưng ở trước mặt, trong cậu xuất hiện một sự thận trọng không ngờ, cậu từ từ tiến lại.

Khoảng cách dần được thu hẹp, cho đến khi hai người chỉ còn cách nhau chừng một cánh tay, Duy lên gối tay đặt lên vai người trước mặt, lập tức, cảm giác lạnh thấu xương luồn vào sâu trong xương tủy cậu. Đau đớn, cậu nhanh chóng rút tay về, nhưng không kịp, kẻ phía trước đã quay đầu lại, tóm chặt lấy cổ tay cậu, bóp mạnh.

Trước mắt Duy lúc này không phải là Yến mà là một khuôn mặt không có mắt mũi, chỉ có độc cái miệng đỏ lôm dềm răng. Nó phả vào mặt cậu mùi hôi thối nồng nặc của những cái xác đang bị phân hủy.

Cảm giác ghê tởm cùng cực, Duy không ngại ngần gì mà tổng luôn một cú đá trúng cằm cái thứ đang ở trước mặt. Khoảng cách cực gần, cú đá lại cao nên lực rất mạnh, cái thứ đang ở trước mặt Duy ngay lập tức bị bật ngửa đầu về phía sau, gây luôn xương cổ, nhưng cánh tay nó tóm lấy Duy vẫn không hề buông lỏng mà ngược lại, nó càng nắm chặt hơn. Rất bình tĩnh, Duy đập mạnh vào khớp tay kia để cho nó gập lại, sau đó tiếp tục đập mạnh vào cổ tay, buộc nó phải buông cánh tay cậu ra.

Sau vài nỗ lực, cuối cùng Duy cũng vùng ra được, cậu nghĩ rằng cái thứ kia ắt hẳn chẳng thể sống nổi với cái cổ bị gãy ấy, đứng thêm một lúc rồi cái thứ ấy cũng ngã hẳn xuống, nằm im, một cách chậm rãi, Duy tiến lại gần nó, xem thử xem nó là cái thứ gì.

Lúc này Duy mới có thời gian mà nhìn kỹ cái khuôn mặt không có mắt mũi ấy, cậu chột kinh hãi, thứ này là thứ mà cậu đã nhìn thấy nó chui ra từ cái bọc lúc đi kiếm áo choàng, thật không ngờ nó lại đuổi đến tận đây. Lúc này thì cậu cảm thấy rằng dường như mình đang trở thành con mồi cho những thứ quái dị nơi đây. Càng nghĩ càng sợ, cậu xoay người chạy thẳng, lúc này cậu chỉ mong gặp lại Yến sớm để có thể cùng nhau thoát khỏi cái nơi kinh dị này.

Nhưng ngay lúc đấy, một cảm giác về sự đe dọa lại ập đến từ phía sau, Duy bắt đầu cảm thấy thực sự hoảng sợ, mất bình tĩnh, cậu tổng luôn một cú đá hậu về phía sau trong khi còn chưa xác định được mục tiêu có thực sự xuất hiện ở phía sau hay không. Cú đá được tống ra, trúng vào khoảng không, cùng lúc thì Duy cũng quay người nhìn lại, không có ai cả, nhưng ở chỗ lúc này, chỗ mà cái thứ quái thai nằm chết lại không hề có gì, tất cả trống trơn.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Duy hít sâu vài hơi rồi lấy tấm bản đồ ra xem, nếu như có một chấm nào màu đỏ ở gần đây nghĩa là cái thứ đó vẫn chưa từ bỏ con mồi, nó vẫn sẽ tiếp tục săn đuổi cậu. Tấm bản đồ được lật mở, không có một chấm tròn màu đỏ nào ở gần cậu cả, mặc dù trên những con đường hiện lên trên bản đồ thì lại có rất nhiều những chấm tròn đe dọa. Duy thấy yên tâm một chút, lúc này thì việc cậu cần làm chỉ là tìm thấy Yến mà thôi. Nhưng khi lướt tìm cái tên của Yến, cậu chột nhìn thấy một chấm tròn màu đỏ đang di chuyển rất nhanh, mà hướng nó đi tới là hướng mà cái tên của Yến đang hiện lên. Hoảng sợ, Duy co giò chạy thẳng về phía Yến, cậu hiểu rằng cái chấm tròn kia phải đến tám chín phần là cái thứ quái thai săn đuổi cậu, và bây giờ nó đổi mục tiêu sang Yến, cô ấy đang gặp nguy hiểm, cậu không được phép chậm chân, chậm bằng với chết.

8. Chương VIII: Trốn Chạy.

Yến chột cảm thấy sợ hãi, nỗi sợ hãi không rõ ràng mà rất mơ hồ, nhưng linh cảm về một điều không mấy yên lành sắp ập đến cứ lớn vồn trong suy nghĩ của cô gái. Một cách thận trọng, cô di chuyển chậm lại, luôn chú ý đến xung quanh. Đi qua trước mắt cô lúc này chỉ là vài con thú đi bằng hai chân, tất nhiên chúng đối với cô cũng là một mối đe dọa lớn, nhưng không hiểu sao linh cảm của cô lại nói với cô rằng bọn chúng không quá nguy hiểm bằng thứ sắp xuất hiện.

Cố gắng gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, cô cần đi tìm Duy, nhưng lúc này cô đã tiến sát khu chợ của bọn quái thú, băng qua đây thì thật là quá nguy hiểm, nếu như để bọn chúng bắt được thì không có gì đảm bảo là cô lại gặp may mắn một lần nữa.

Yến tự nhủ với lòng mình :“hay là trốn vào một chỗ, chờ Duy tới ?”. nhưng suy nghĩ vừa thoáng qua thì lại chính cô gạt điều đó đi, ở yên một chỗ thì khả năng chết sẽ cao hơn di chuyển là cái chắc, nhưng nếu di chuyển thì Duy sẽ gặp khó khăn trong lúc đi tìm. Yến dường như bị lạc trong dòng suy nghĩ của chính mình, cô không thể quyết định được xem mình nên di chuyển liên tục hay ở yên một chỗ chờ Duy đến.

Đang mãi chìm trong luồng suy nghĩ kia thì Yến đột nhiên nghe thấy mấy tiếng thò phì phò gớm ghiếc, chẳng cần mắt công đoán, Yến chắc chắn rằng lại có vài con quái thú đang tiến đến gần đây, không dám chần chờ lâu, cô liền tìm đường chuồn thẳng. Lách mình trong mấy cái ngách bé tí tẹo, cô dám chắc là với thể hình to lớn của mấy con quái thú này thì không thể nào rượt theo mình. Nhưng không hiểu vì sao cô vẫn có cảm giác bị săn đuổi. Bất chợt quay lại phía sau, cô chỉ thấy những con đường tối om mà mình vừa đi qua, không hề có một thứ gì khác.

Tiếp tục chạy, nhưng cảm giác bị ai đó đi theo vẫn cứ bám riết lấy cô gái không buông. Mồ hôi vã ra như tắm không làm cô thấy nóng mà ngược lại nó càng làm cô thấy rét buốt hơn. Bất chợt quay lại một lần nữa, vẫn không có gì, vẫn chỉ là một khoảng không yên lặng gần như tuyệt đối. Cô tự nhủ: “có lẽ tại mình quá sợ thôi, không có gì đâu, làm gì có con quái thú nào len được vào cái hẻm này cơ chứ!”

Cái hẻm đó cũng không biết dùng để làm gì, nhưng mà nó rất nhỏ, chỉ vừa ột người đi, mà cũng không cho phép người đó hoạt động thoải mái gì, nó có thể là một chỗ trốn an toàn với những kẻ đe dọa to lớn, nhưng

sẽ trở thành một con đường chết nếu kẻ đi săn có đáng nhỏ con hơn.

Yến dừng lại nghỉ lấy hơi, nhưng lần này thì thực sự cô nghe thấy tiếng bước chân lướt đi, nó đang đến rất gần, trong không gian yên lặng, cô còn nghe thấy cả tiếng thở dốc của kẻ đang đến. Cảm giác sợ hãi lại ập đến, nhưng cô không cảm thấy sợ hãi vì tiếng bước chân đang đến gần kia, mà cái khiến cô sợ hãi dường như lại là thứ theo sau tiếng chân ấy.

Bất ngờ, đằng sau cô có người nhảy vọt xuống từ trên cao, tóm lấy tay cô và nói: “chạy nhanh!”

Giọng nói quen thuộc làm Yến mừng rỡ, cô lên tiếng: “Duy?”

Duy gấp gáp: “không còn thời gian đâu, mọi chuyện em sẽ nói với chị sau, chúng ta đang bị săn đuổi, không nhanh là chết, phải tìm đường thoát khỏi cái chỗ quỷ quái này!”

Yến không nói thêm câu nào nữa mà chỉ guồng chân chạy theo Duy, bây giờ thì cô đã biết tại sao mình lại không hề cảm thấy sợ hãi với tiếng chân đang tới, vì đó là Duy, nhưng thứ khiến cô sợ lại chính là kẻ đi săn mà Duy đang nhắc đến kia. Trong bóng tối, cô không nhìn được rõ biểu hiện trên khuôn mặt Duy, nhưng cô biết cậu đang rất lo lắng, kẻ đi săn kia chắc chắn không phải là những con quái thú ở ngoài kia, nó ắt hẳn là một thứ gì đó kinh khủng hơn nhiều.

Qua khỏi cái hẻm nhỏ, Duy và Yến chạy thêm một đoạn, hai người đang dần rời xa khỏi những nơi có nhà cửa của bọn quái thú, quay lại không gian đen tuyệt đối.

Dừng hẳn lại, Duy mở tấm bản đồ ra xem rồi tựa hẳn vào thành hang thở hổn hển nói: “có lẽ là thoát rồi, không thấy chấm màu đỏ nào ở gần hay di chuyển nhanh về hướng này!” ngừng một lát, cậu nói tiếp: “chị có bị thương không?”

Yến thở không ra hơi, nói: “chỉ bị xây xát vài chỗ thôi, nhưng không đau tí nào cả!”

Duy thở dài, dường như cậu định nói điều gì đó nhưng lại thôi, chỉ im lặng ngồi phịch xuống đất nghỉ, cậu đã phải di chuyển liên tục quá lâu rồi, sức lực dường như sắp rời bỏ cậu mà đi. Việc chạy đua với con quái vật không mất mũi khiến Duy thực sự mệt, cậu đã phải chạy rất nhanh trong cả một quãng đường dài, nhưng lúc ấy thì sự lo lắng đã át đi cái mệt, còn bây giờ thì cậu đã thấm mệt.

Yến đột nhiên nhớ ra chiếc đèn của con lợn ỉnh, nó vẫn còn hoạt động tốt, cô liền bật sáng, soi lên và cười với Duy. Cô nói: “chúng ta không cần phải sợ bóng tối nữa rồi, cái đèn này sáng lắm!”

Duy nhìn thấy nụ cười của Yến thì cũng nở nụ cười, nói: “suýt nữa thì em tưởng là đã không được gặp lại chị rồi!”

Yến không muốn Duy lo lắng thêm nữa nên cô không kể gì về chuyện bị tóm đến cái lò mổ ghê tởm kia, cô nói: “chị không sao mà, chỉ là bị lạc thôi, nhưng tại sao mà Duy phải chạy học tốc như vậy?”

Duy kể sơ qua về những chuyện đã xảy ra, nhưng khi nhớ lại ảo giác lúc mới bị rơi xuống hang tối thì chợt im lặng, khuôn mặt đỏ dần đều, người đơ ra như bị trúng tà.

Yến nhìn Duy thì tưởng rằng cậu đang lo lắng vì nhớ lại những chuyện nguy hiểm vừa qua, một cách dịu dàng, cô vòng tay qua cổ cậu, ôm nhẹ, thì thầm: “chị thực sự đã rất sợ khi không thấy Duy ở bên cạnh, thật may vì Duy đã ở đây rồi!”

Duy hơi giật mình vì hành động của Yến, mặt cậu càng lúc càng đỏ gay gắt, tim đập thành thịch, một cách vô thức, cậu cũng ôm lấy tấm lưng nhỏ của Yến. Im lặng không nói gì.

Khoảng cách giữa hai người lúc này bằng không, Yến cảm nhận rõ nhịp tim đập loạn trong lồng ngực Duy, mà chính nhịp tim của cô cũng đang đập loạn lên vì sự tiếp xúc gần gũi với Duy. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: “mình bây giờ không biết lúc nào sẽ chết, chẳng biết được có thoát khỏi đây được không, hay là...mình nói thật tình cảm của mình với Duy nhỉ? lúc đó thì không còn gì nuối tiếc nữa!”. Nghĩ vậy, nhưng ngay sau đó cô lại tự phản bác suy nghĩ của mình: “mình không nên làm Duy khó xử, Duy phải lo lắng ỉnh đủ rồi, không thể để Duy suy nghĩ nhiều thêm nữa!...Nhưng nếu không nói ra tình cảm đó, sợ rằng mình sẽ hối hận!”

Những dòng suy nghĩ cứ chạy qua trong đầu Yến làm cho cô vô cùng bối rối, cũng may mà Duy không thấy vẻ mặt lúc đó của Yến.

Nhưng không chỉ Yến có những suy nghĩ dằn vặt đó, Duy cũng vậy, cậu muốn giữ mãi cô gái nhỏ bé này bên mình, cậu thầm nguyện rửa cái thằng tốt số đã cướp đi trái tim của Yến mà không biết rằng đó chính là mình. Duy nghĩ: “nếu bây giờ mình nói với chị ấy tình cảm của mình thì sẽ ra sao ? Liệu chị ấy có ghét mình không ? Liệu rằng...”

Một tiếng động cắt ngang dòng suy nghĩ của Duy, ngay lập tức cậu rời vòng tay của Yến, mở mắt bản đồ ra xem. Một chấm tròn màu đỏ đang tiến lại gần đây, tuy không nhanh nhưng nó đã đi đúng đường, nếu như cậu và Yến không nhanh chóng thoát khỏi nơi này thì chẳng mấy chốc cả hai sẽ trở thành miếng mồi cho nó. Duy nắm lấy tay Yến, nói vội vã: “chạy!”

Hai người vội vàng rời đi, nhưng trong hang tối đó thì cho dù họ có đèn cũng không dễ gì mà di chuyển, bởi vì chẳng có thứ gì phản xạ lại ánh sáng cho họ nhìn, tất cả chỉ có một màu đen tuyền đối.

Nhiều lần Duy và Yến suýt nữa đâm đầu vào vách hang, may mắn thay là tốc độ di chuyển của họ không nhanh nên Duy luôn kịp thời dừng lại và tìm được lối rẽ, lúc này thì thực sự cậu hiểu được nỗi khổ của những người mù.

Nhưng điều may mắn nhất của hai người là những tiếng động vang lên lúc này không hề gần lại, dường như nó càng ngày càng xa hơn so với họ. Có lẽ con quái ấy cũng không dễ dàng gì khi di chuyển ở nơi này.

Nhưng đột nhiên chấm tròn màu đỏ trên bản đồ di chuyển rất nhanh, trong thời gian ngắn nó thu hẹp khoảng cách với hai người một cách không ngờ tới. Cứ mỗi lần khoảng cách bị thu hẹp là Duy lại cảm thấy lo sợ hơn một phần. Và rồi, trong ánh sáng của chiếc đèn chiếu ra, cậu và Yến đã thấy bóng dáng trắng trắng không mất mũi của con quái vật.

Nó chậm dần lại, dường như nó đã cảm thấy hai con mồi đang ở trước mặt, nhưng nó lại không hề vồ đến ngay, mặc dù lúc này nó chỉ còn cách hai người chưa đến năm mét. Rõ ràng là con quái này không hề nhìn thấy gì, nó chỉ dựa vào cảm giác để có thể tìm ra con mồi. Nó không phản ứng lại với ánh sáng hay bóng tối. Điều đó cũng có nghĩa là hang tối này thực sự không làm khó được nó.

Lo lắng, bất an, Duy chú ý mọi chuyển động dù là nhỏ nhất của con quái vật, mọi động tĩnh đều làm cậu lo lắng. Mọi thứ chìm trong yên lặng, tiếng thở của hai người được kìm lại nhỏ nhất có thể. Mọi thứ đều bất động. Con quái dường như cũng cảm thấy điều gì đó ở đây, nó rất chậm rãi, hướng khuôn mặt dị dạng ra xung quanh, kêu lên vài tiếng “oe...oe” như tiếng trẻ con khóc.

Duy và Yến vẫn tuyệt nhiên không phát ra một tiếng động nào, hai người gần như nín thở lại, chờ đợi, căng thẳng. Trong khi đó, con quái bắt đầu lấy móng tay cào cào vào vách hang. Những tiếng lạo xạo bắt đầu phá vỡ sự im lặng này giờ. Ban đầu chỉ một chút, nhưng sau đó, càng ngày càng nhiều những viên đá nhỏ bị vỡ ra từ vách hang, lăn xuống dưới. Nhưng con quái vẫn hiển nhiên không tiến thêm một bước, cũng chẳng hề lùi lại. Nó chỉ đứng một chỗ và lấy tay cào đá.

Những viên đá cứ lăn dài trong không gian tối tăm, ban đầu Duy không hiểu những gì con quái làm, nhưng rồi cậu chợt hiểu ra, nó đang tìm đường. Ở trong không gian đen tối này, cảm giác của con quái không còn được chính xác nữa nên nó buộc phải dựa theo những viên đá lăn để tìm ra con đường đi inh.

Những tiếng lộp cộp vang lên đều đều, bỗng có một viên đá nhỏ lăn đến phía chân Duy, nó va nhẹ vào chân cậu, một tiếng “bộp” rất khẽ phát ra. Con quái ngay lập tức ngừng việc cào đá, nó hướng đầu về phía Duy, kêu lên vài tiếng “oe...oe” nhưng vẫn chưa tiến lại gần.

Duy chết sững, mồ hôi vã ra như tắm, cậu nghĩ: “không lẽ chỉ một tiếng động nhỏ như thế mà nó cũng phát hiện ra sao, nếu như vậy chắc chắn nó đã phát hiện ra nhịp tim của mình rồi chứ!”

Lúc đó, con quái bắt đầu di chuyển, nó chậm chậm bước. Duy cũng bắt đầu thủ thế, chờ đợi, nhưng trong thâm tâm vẫn cầu mong một phép màu gì đó xảy ra khiến con quái kia không thể thấy được hai người.

Con quái bước đến rất gần Duy và Yến, nó bắt đầu phát ra vài tiếng rít ghê tởm, tiếng rít không lớn nhưng cực kỳ khó chịu.

Nín thở, Duy nắm chặt tay lại, chờ đợi.

Càng lúc càng gần hơn, mỗi bước chân của con quái vật không mất mũi lại tăng thêm một phần lo sợ trong lòng hai con người đang chết lặng ở đây. Và rồi, nó bước qua hai người.

Khi con quái vật đã đi qua, Duy và Yến vẫn hiển nhiên không động đậy, chờ một lúc sau, Duy mới bắt đầu ngó nghiêng về phía con quái vừa đi, nó đã biến mất trong khoảng không tăm tối. Cậu thở hắt ra, nhẹ nhõm nói: “không sao, nó đi rồi!”

Duy ngồi phịch xuống đất, hít từng hơi sâu như để bù lại cho quãng thời gian nín thở lúc nãy, cậu nói với Yến: “lúc này nguy hiểm thật, nếu như chúng ta chỉ gây ra một tiếng động nhỏ thôi chắc cũng chết toi rồi!”

Yến gật đầu đồng ý, cô vẫn chưa hết kinh hãi, khoảnh khắc mà con quái vật kia bước qua mặt hai người khiến cô có cảm giác như muốn vỡ tan lồng ngực vì căng thẳng. Cô nói với Duy: “bây giờ tính sao ? có nên đi tiếp theo sau con quái đó không ? Hình như con đường duy nhất để đến với điểm màu vàng trên bản đồ là con đường mà con quái đó đã đi!”

Duy đáp nhanh: “tất nhiên là phải đi chứ, không đi về phía đó thì đi đâu ? Chúng ta làm gì có đường khác, nếu không đi tiếp về phía đó thì sớm muộn gì cũng bỏ xác ở trong cái hang tối hù này!”

Yến rụt rè: “nhưng...nhờ đâu...chúng ta gặp lại con quái vật đó...”

Duy cầm tấm bản đồ lên và nói với vẻ tự tin: “chúng ta có thứ này mà!”

Yến vẫn không khỏi lo lắng: “nhưng...”

Không để cho Yến nói hết câu, Duy liền đứng dậy khoác vai cô, nói: “kiểu gì thì chúng ta cũng sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm và những chuyện kinh dị, nên phải liều thôi!” nói xong, cậu nở một nụ cười trấn an cô gái.

Yến bị Duy thuyết phục. Cô cũng bật ra một tiếng cười khê khi nghe Duy nói.

Người ta vẫn bảo rằng chỉ cần có hy vọng là có thể làm được mọi thứ. Vào lúc này, một niềm hy vọng đang tràn vào trong tâm trí cô gái. Cho dù không biết trước những nguy hiểm gì còn chờ đợi hai người ở phía trước, nhưng ít nhất cho đến lúc này, cô cảm thấy thêm nhiều phần an tâm khi có Duy ở bên.

Nghỉ ngơi một lúc, Duy và Yến lại tiếp tục mò mẫm trong hang tối để tìm được lối ra. Họ không thể di chuyển nhanh mặc dù có cây đèn trong tay. Mất khá lâu, Duy mới có thể nhìn thấy một lỗ hổng lơ mờ xuất hiện, có một ánh sáng mờ đục xuất hiện nơi đó giúp cậu có thể khẳng định rằng đó là lối ra.

Tiến đến gần lỗ hổng kia, Duy ngược lên nhìn, bên ngoài cũng tối, nhưng ít ra nó không phải là một màu đen tuyệt đối như trong cái hang này, ở ngoài đó chắc chắn sẽ có đường thoát khỏi cái nơi gọi là địa ngục này.

Khoảng cách từ chỗ của Duy đến cửa hang cũng phải đến năm bảy mét là ít, không dễ dàng gì cho việc leo ra, nhưng cho dù khó cậu vẫn phải thử. Bàn tay bám chặt vào vách đá cứng, cậu bắt đầu leo lên.

Vách đá trơn và nhọn quả là một vật cản lớn đối với Duy lúc này, nhưng cậu đời nào chịu thua, với cậu, chỉ cần có chỗ để bám tay thì sẽ leo được.

Leo được vài bước, bỗng cậu nhớ ra điều gì đó và lại nhảy xuống. Rất nhanh chóng, Duy cởi ba lô, khoác cho Yến, sau đó lấy đai ba lô buộc chặt vào hông mình, điều này khiến cho Yến không khỏi ngạc nhiên và ngượng ngùng vì sự tiếp xúc cơ thể.

Cô nói: “Duy làm gì vậy? tự nhiên buộc chặt lấy chị!”

Duy nói: “em biết có thể chị không thích, nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để cả hai có thể leo được lên trên!”

Yến thắc mắc: “duy nhất ?”

Duy nói luôn: “chị nghĩ là chị có thể leo được lên không ? Chúng ta lại chẳng có dây nên em không thể kéo chị lên đâu!”

Yến không biết nói gì hơn, cô hiểu những gì Duy nói là đúng, nhưng cô lại lo lắng rằng mình quá nặng để Duy có thể mang theo như vậy, cô nói: “nhưng Duy làm sao có thể vừa công chị vừa leo lên được ? Quá nặng!”

Duy kiên quyết: “chị chỉ cần ôm chặt lấy em thôi, còn lại không cần lo, em leo được!”

Yến ngập ngừng: “nhưng...”

Duy quả quyết: “không nhưng nhị gì cả, chị ôm cho chặt vào!”

Nói rồi cậu siết mạnh sợi đai, để cả người Yến ép chặt vào lưng mình rồi bắt đầu leo những bước đầu tiên. Việc công một người trên lưng và leo vách đá quả thực không phải việc dễ dàng. Lúc này, từng bước của Duy nặng thêm rất nhiều. Cứ mỗi khi tay có thể bám được vào một gờ đá thì thân thể cứ trĩu xuống, nặng đến đáng sợ.

Yến ở trên lưng Duy, ôm lấy cậu, chẳng dám thở mạnh, cô biết cậu đang phải chịu một áp lực rất lớn, việc công một người trên lưng mà leo vách đá thực sự là một việc gần như không thể thực hiện.

Cánh tay rắn chắc của Duy gồng lên cứng ngắc, cậu bám mạnh đầu ngón tay vào từng gờ đá. Có vài gờ đá nhọn hoắt chìa ra, nhưng lúc đó cậu cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác, bàn tay tóm mạnh vào nó, bật máu. Sức nặng của hai người khiến Duy trĩu xuống, bàn tay rách toác miết mạnh vào vách đá cứng, những thớ thịt nơi lòng bàn tay gần như bị nghiền nát, sâu vào tận xương. Nhưng bất chấp đau đớn, Duy không kêu lấy một tiếng, cậu vẫn kiên trì. Bàn chân kê lên một gờ đá phía dưới, dùng sức đẩy kết hợp với bàn tay nâng cơ thể lên, bám vào một gờ đá khác.

Bất chợt, khi bàn chân cậu đặt lên một gờ đá, một cảm giác không chắc chắn ập tới, rồi “sạt sạt” mấy tiếng, gờ đá vỡ, vài âm thanh lộp cộp vang lên do những viên đá vụn bị vỡ rơi xuống. Mất đi điểm tựa của bàn chân một cách bất ngờ khiến cho Duy bị hẫng, suýt rơi, may mắn thay là đôi bàn tay vẫn phản ứng kịp, bám chặt, giữ lại thân người cậu trong tư thế treo lơ lửng.

Ôm chặt Duy từ phía sau, Yến biết hết những đau đớn mà Duy phải chịu, cô sợ hãi, nhưng không phải vì cú hẫng, mà vì nhìn thấy bàn tay Duy, nó gần như nát bét. Yến phải tự lấy tay bịt miệng mình lại để không phát ra tiếng khóc nức.

Nhưng rồi cô cũng không kìm được lòng mình, sự xót xa khiến cô cũng cảm thấy đau đớn. Tiếng khóc nức không nén được lại, bật ra. Duy nghe thấy tiếng khóc của Yến thì cậu liền quát lên: “không được khóc, có gì mà phải khóc, chúng ta chưa chết được đâu!”

Yến nức lên: “nhưng tay Duy...”

Duy lại một lần nữa quát lên: “tay em không sao hết, chị cứ giữ im lặng đi, đừng có khóc!”

Yến vừa định nói thêm điều gì đó thì Duy nói to: “im lặng!”

Duy không cho Yến khóc vì cậu sợ rằng nghe thấy tiếng khóc ấy thì cậu sẽ không thể quên được sự đau đớn của mình, tiếng khóc của cô có thể khiến cậu bị trả về với thực tế là cậu đang đau. Cậu muốn mình có thể tập trung vào phía trước để có thể quên đi nỗi đau nên mới bảo Yến phải im lặng.

Hít một hơi sâu, cậu lại đặt chân lên một gờ đá khác, leo tiếp. Cấn chặt răng, Duy tiếp tục dùng bàn tay đập nát bám chặt vào từng gờ đá, leo từng bước, trong đầu thì không ngừng lẩm bẩm: “một bước nữa, một bước nữa!”

Miệng lỗ dần dần gần lại, Duy cảm thấy hy vọng càng lúc càng lớn, lúc chỉ còn cách miệng lỗ vài bước, cậu hét lên theo từng bước: “một lần nữa, một lần nữa thôi!”

Cuối cùng, sự cố gắng của Duy cũng được đền đáp, bàn tay cậu đã chạm được đến mặt đất. Rồi sau đó là cả thân người. Cậu đã đưa được cả bản thân và Yến thoát khỏi cái hang đáng sợ ấy.

Nằm sấp trên mặt đất, thở không ra hơi, cậu đưa bàn tay đập nát run run cởi cái nút đai buộc ngang hông, để Yến rời khỏi tấm lưng mình.

Vừa thoát khỏi sự trói buộc chật hẹp của cái đai ba lô, Yến lập tức nhào đến trước mặt Duy, khóc lóc: “Duy đau lắm đúng không?”. Rồi cô cũng không đợi Duy trả lời, lấy luôn bông băng trong túi ra, định băng lại.

Duy cũng không nói gì, chính xác hơn là cậu không còn sức lực để mà nói, đau đớn, mệt mỏi choán lấy cậu. Nhưng ý chí của cậu vẫn kiên cường tới cùng, những giọt mồ hôi ướt đẫm được pha loãng ra nhỏ xuống vết thương đau buốt, nhưng cậu vẫn hiên nhiên không rên lên một tiếng nào, cắn răng chịu đựng.

Yến vừa băng vừa sợ, cô biết là Duy đau, cô cũng không chắc là cách làm của mình đúng cho những vết thương sâu như thế này, tuy không thể nói là nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu không cẩn thận thì việc Duy mất đi đôi bàn tay là điều rất dễ xảy đến.

Cô vẫn không thể ngừng khóc, nước mắt cứ thế trào ra, nói với Duy nhưng lại như thể là muốn nói với chính mình: “Duy sẽ không sao đâu, đôi bàn tay này rồi sẽ lành cả thôi, sẽ không có chuyện gì đâu, đừng lo!”

Lúc này sự đau đớn đã giảm bớt, Duy cảm nhận từng vòng băng được Yến cuốn rất nhẹ nhàng, cậu liền lên tiếng: “chị băng chặt vào, nếu không sẽ tuột ra đấy, em không sao, chưa đau đến mức không chịu được!”

Yến lắp bắp: “nhưng...Duy sẽ đau lắm đấy!”

Duy kiên quyết: “em không sao, nếu chị cứ băng lỏng lẻo thì mới thành vấn đề đấy!”

Những vòng băng rồi cũng được Yến cuốn chặt hơn, Duy có hơi đau, nhưng nếu so với lúc này thì chút đau này chẳng là gì, cũng chỉ tương đương với bị rách da một chút.

Băng bó xong, cả Duy và Yến đều không có ý định đi tiếp vội, họ đã quá mệt mỏi, họ cần phải nghỉ ngơi.

Ngồi bệt trên mặt đất, Duy nói: “liệu có phải chúng ta đã trở về cái thành phố bị cháy lúc trước khi đến chỗ toàn thú ấy không nhỉ?”

Yến đáp: “mở bản đồ ra là biết ngay, cũng có thể đây đã là một nơi khác rồi!”

Duy gật đầu đồng ý, cậu run run cầm tấm bản đồ lên, nhưng đúng lúc đó thì Yến chợt lấy đi tấm bản đồ trong tay cậu, nói: “để chị, tay Duy bị thương, sẽ khó khăn lắm đấy!”

Nói rồi cô mở bản đồ ra, xem xét rồi nói: “nơi đây cách xa thành phố ban nãy rồi, nhưng mà chúng ta cũng cách xa cái điểm màu vàng trên bản đồ thêm!”

Nghe vậy, Duy liền đưa mắt nhìn cảnh vật xung quanh, những thứ mà nãy giờ cậu không hề để ý rồi nói: “cánh rừng này không biết liệu còn có những cái gì ở bên trong, em nghĩ chúng ta nên đi thôi, vào trong thành phố ấy còn an toàn hơn là cứ lang thang ở đây!”

Yến hơi ngập ngừng: “nhưng...”

Duy ngắt lời: “em không sao, vẫn còn sức, với lại cứ đi chậm chậm thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả!”

Yến biết không thể bảo Duy hãy ngồi lại nghỉ ngơi trong lúc này được, mà chính cô cũng đang sợ hãi nơi đây, một khu rừng không bao giờ là an toàn ột nhóm hai người cả. Cô nhanh chóng bước theo Duy, cầu mong điểm màu vàng kia sẽ là lối thoát cho cả hai.

9. Chương IX: Lạc

Duy và Yến chậm chậm bước đi trong rừng, hướng thẳng về phía thành phố, họ đang vội vàng để có thể tiếp cận điểm màu vàng trên bản đồ.

Không gian tĩnh lặng, không có một âm thanh gì khác ngoài tiếng gió. Cả Duy và Yến cũng đều im lặng, họ không biết nên nói gì vào lúc này, những lời động viên nhau dường như hơi sáo rỗng, hy vọng của họ càng ngày càng ít đi khi mà sức lực họ đang dần kiệt quệ, mà quãng đường thì không biết liệu còn xa bao nhiêu.

Bỗng nhiên gió thổi mạnh, không khí lạnh dần. Duy giật mình kinh hãi, kêu lên: “bọn ma trắng!” rồi kéo tay Yến chạy thục mạng.

Yến cũng rất sợ bọn ma trắng này, cô vừa chạy vừa mở bản đồ ra xem, quả nhiên có những chấm đỏ lớn xuất hiện, bọn chúng tạo thành một vòng vây xung quanh hai người, nhưng không giống như đang truy đuổi mà dường như là đang tìm kiếm. Cô nói với Duy: “bọn chúng ở khắp nơi, không có đường nào chạy đâu!”

Duy nghe vậy thì giật mình, cậu ngó vào tấm bản đồ trong tay Yến. Quả thực, việc chạy trốn là điều không tưởng khi mà xung quanh hai người là một mật độ dày đặc những chấm màu đỏ nguy hiểm. Buông xuôi, Duy ngồi bệt xuống đất, thở hắt ra, không nói câu nào.

Yến cũng không còn hy vọng gì, cô ngồi xuống bên cạnh Duy, chờ chết.

Bỗng nhiên Duy hỏi Yến: “chị...còn nhiều điều nuối tiếc trong cuộc sống không?”

Yến gật đầu: “còn nhiều lắm, chị muốn trở thành một nhà báo, chị muốn mua quà sinh nhật cho bố mẹ, chị muốn...nhiều thứ nữa! Còn Duy?”

Duy cười đau khổ: “những điều chưa làm được thì ai chẳng có, nhưng em lại chẳng nuối tiếc tương lai, có lẽ vì em cũng chưa nghĩ nhiều đến nó!”

Yến thắc mắc: “vậy trong quá khứ Duy nuối tiếc điều gì nhất? Là đã từ bỏ Taekwondo hả?”

Duy lắc đầu: “không phải, việc em từ bỏ Taekwondo là điều không thể tránh khỏi!”

Yến tiếp tục hỏi: “vậy điều khiến Duy nuối tiếc nhất trong quá khứ là gì?”

Duy ngập ngừng: “là...” cậu đang định nói “là chị đó” thì bỗng nhiên bỏ lửng câu nói rồi chỉ tay về phía sau Yến, thốt lên: “có một căn nhà, nếu may mắn thì chúng ta có thể trốn tạm vào đó, đợi bọn ma trắng đi rồi chúng ta ra!”

Yến ngoái đầu lại nhìn theo hướng tay Duy chỉ, cô cũng lơ mớ nhìn thấy ngôi nhà đó hiện lên mờ mờ trong bóng tối, mà không thể gọi đó là một căn nhà, phải gọi đó là một lâu đài, nó to lớn, và bí ẩn, nhưng cô lại thắc mắc: “tại sao lúc này chúng ta không nhìn thấy nó?”

Duy vội vã: “không có thời gian suy nghĩ cho chuyện đây đâu, đằng nào cũng thế, đánh liều xem, ít ra còn có thêm một chút gọi là hy vọng!”

Cả hai người lúc này đứng là đã không còn con đường nào khác để đi, họ chẳng khác nào người bị rơi xuống vực rồi nhìn thấy một sợi dây, cho dù không biết sợi dây ấy có đủ chắc chắn hay không thì vẫn cứ bám vào mà leo. Tòa lâu đài kia chính là sợi dây mà họ đang cố gắng bám lấy, tuy rằng không biết liệu trong đó còn có những chuyện gì sẽ xảy đến.

Yến rất sợ, cô sợ rằng trong căn nhà kia lại có những thứ ghê rợn kinh khủng còn hơn cả trong cái lò mổ ở thành phố trong lòng hang tối, đến lúc đó thì có lẽ bị chết còng ở đây còn dễ chịu hơn. Nhưng Duy thì không nghĩ nhiều đến vậy, cậu chỉ cần thoát khỏi sự truy đuổi thôi, còn chuyện sau này thế nào thì đến lúc đó hẵng hay.

Duy ngược nhìn cánh cửa cao lớn, trong đời cậu chưa bao giờ thấy một cánh cửa nào cao đến như vậy. Cánh cửa được làm hoàn toàn bằng những khung thép được uốn nắn tỉ mỉ, tạo thành những hoa văn kỳ quái vô cùng thu hút. Nhưng Duy cũng không bỏ thời gian ra mà ngắm nghía cảnh cửa, cậu đang cố gắng tìm một lối vào, với tình trạng bây giờ thì việc trèo vào là điều gần như không thể, vậy nên cậu mới cố gắng tìm một khe hở nào đó để có thể lách người vào trong.

Những khe hở giữa các song sắt quá nhỏ để một người có thể chui lọt, Duy bắt đầu lo lắng, cậu đi xung quanh xem xét, nếu như không lọt được vào bên trong thì hy vọng của cậu và Yến coi như hết, nhưng con ma trắng sắp tìm kiếm đến khu vực này rồi. Nhưng trong lúc này, Yến có vẻ bình chân như vại, cô vẫn đứng lặng lẽ ngược nhìn vào bên trong tòa lâu đài, giống như hoàn toàn không có ý định vào bên trong. Thấy vậy, Duy nói: “chị còn đứng đây làm gì? sao không đi tìm một lối có thể vào trong đi!”

Yến run run đáp: “chúng ta... có thể không vào bên trong được không? chị...sợ!”

Duy không cảm thấy điều gì khủng khiếp đang ở bên trong tòa lâu đài đó, thứ mà cậu sợ bây giờ chỉ là lũ ma trắng thôi, cậu không muốn bị chết rết. Cậu liền nói: “không có gì đáng sợ hết, mà kể cả có, thì có em ở đây rồi, chị không cần phải sợ, được không? mau tìm đường vào bên trong, em hứa chỉ cần lũ ma trắng đi thì chúng ta sẽ không nấn ná trong đó!”

Yến nhìn Duy trân trân, cuối cùng cô cũng gật đầu, khẽ nói: “Duy hứa nhé!”

Duy gạt đầu đầy chắc chắn: “em hứa!”

Nói rồi cậu lại tiếp tục tìm kiếm. Được một lúc, chợt Yến gọi khẽ: “có một lỗ hổng ở đây này!”

Duy liền chạy lại, nơi đó bức tường bị thủng một lỗ nhỏ, có vẻ như chỉ bằng cái lỗ chó, lại bị che khuất bởi rất nhiều cỏ dại nên không dễ để nhìn thấy, nhưng Duy hơi thất vọng một chút, cậu lắc đầu nói: “nó quá nhỏ cho chúng ta!”

Yến lại nói: “chúng ta có thể làm cho nó lớn hơn!”

Duy hơi ngạc nhiên: “ý chị là...đập cho nó to ra?”

Yến gạt đầu, cùng lúc cầm một hòn đá lên đập mạnh vào lỗ hổng, một mảng gạch vỡ ra, rơi xuống, tường ở đây khá mỏng nên việc phá nó không khó, với sức của Yến cũng có thể làm điều đó một cách dễ dàng. Chỉ trong chốc lát, lỗ hổng đã rộng ra nhiều, đủ cho từng người chui lọt qua, lúc đó Duy thực sự vui mừng, cậu nhanh chóng cùng Yến chui vào trong, mong rằng có thể thoát khỏi bọn ma trắng.

Nhanh chóng băng qua khoảng sân rộng, Duy không ngần ngại gì mà đẩy cánh cửa không khóa để lọt vào bên trong tòa lâu đài ấy.

Bên trong tối om, im lặng tuyệt đối, chỉ có những tiếng thở của Duy và Yến, hai người lúc này không thể nhìn thấy nhau mà chỉ có thể cảm nhận thấy. Như sợ sẽ lạc mất Yến, Duy nắm chặt lấy bàn tay cô, không nói gì cả.

Yến cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay Duy, cô không muốn phải rời xa nó. Loay hoay một lúc, cuối cùng Yến cũng bật được cái đèn mà con lợn trắng cho. Ánh sáng lan tỏa khắp căn phòng, cô cười nói với Duy: “có ánh sáng rồi!”

Duy cũng cười, gạt đầu, lần đầu tiên cậu cảm thấy một chút ánh sáng lại quý giá và ấm áp đến vậy.

Hai người ngồi yên lặng, không nói với nhau câu nào, vì sợ bọn ma trắng rình rập bên ngoài, vì có nhiều chuyện không biết phải nói với nhau như thế nào. Bỗng Duy thấy trên tấm bản đồ, những chấm tròn màu đỏ kia đã loang dần, chúng đang dời đi. Cậu liền nói: “bọn chúng có lẽ tìm không thấy nên đang đi tới điểm khác rồi, em nghĩ chúng ta chỉ cần chờ thêm chút nữa thì có thể ra khỏi đây!”

Yến gạt đầu không nói gì, cô chỉ mong bọn ma trắng ấy rời đi thật nhanh để có thể ra khỏi tòa lâu đài này, không khí ở đây khiến cô cảm thấy bị đe dọa rất nhiều, rõ ràng nơi đây không phải chỉ là một tòa lâu đài như vẻ bên ngoài của nó. Cô đã tự đặt ra rất nhiều câu hỏi kiểu như: “tại sao tòa lâu đài này lại ở đó trong khi lúc trước hai người lại không nhìn thấy nó ? chủ nhân của tòa lâu đài này là ai ? tại sao cánh cổng của tòa lâu đài không khóa nhưng lại không thể mở ? tại sao lại có một cái lỗ chó ở tường thành ?...” còn rất nhiều câu hỏi khác mà Yến không thể tự trả lời, cô chỉ cảm thấy rằng hai người đang bị tòa lâu đài này đe dọa.

Mặc cho Yến mông lung với những dòng suy nghĩ sợ hãi, Duy chỉ chăm chăm chú ý vào tấm bản đồ, những chấm đỏ xung quanh đã đi xa, vậy là có thể yên tâm, cậu khe gọi Yến: “chị Yến, chúng ta đi thôi, bọn chúng đi hết rồi, điểm màu vàng trên bản đồ cách chúng ta không gần đâu, em nghĩ chúng ta phải đi nhanh!”

Yến gạt đầu, cô đứng dậy, đẩy cánh cửa lớn, toan bước ra ngoài. Nhưng đột nhiên cô giật mình đóng chặt cửa lại, mất vài giây, cô lại tiếp tục đẩy cánh cửa lớn, mất bình tĩnh, cô lại đóng sập cánh cửa.

Duy đứng sau Yến thấy lạ liền hỏi: “sao chị lại cứ mở cửa ra rồi đóng vào thế ? chị không muốn ra khỏi đây à ?”

Yến lắp bắp: “sau cánh cửa là...là...một căn phòng khác!”

Duy nói: “chị đừng đùa, lúc này chúng ta chỉ bước qua một cánh cửa, bên ngoài kia phải là khoảng sân chứ, sao lại là một căn phòng khác được!”

Yến run run nhìn Duy không nói.

Duy thấy vậy thì bắt đầu hơi mất bình tĩnh, cậu gạt Yến sang một bên, mở cánh cửa ra. Quả thật, bên kia cánh cửa là một căn phòng khác, rộng lớn, kiến trúc cổ của châu Âu, được thấp nền từ mù. Tưởng mình bị hoa mắt, Duy đưa tay lên dụi mắt mấy lần, tiếp đến lại tự vả vào mặt mình. Đây là điều không thể, một

cánh cửa mà đang ra phải dẫn họ ra vườn lại đưa họ đến một căn phòng khác. Cậu đóng cánh cửa lại, nói với Yến: “tìm đường khác thôi, chắc bóng tối đã làm chúng ta lạc đường, có lẽ cửa ra ở một chỗ khác!”

Yến liền soi đèn khắp phòng rồi cuống cuống chạy quanh, mở tất cả các cánh cửa mà cô nhìn thấy, nhưng chẳng có cánh cửa nào dẫn ra ngoài sân cả, tất cả đều đưa sang một căn phòng khác.

Duy biết là có cố gắng tìm kiếm thêm nữa thì cũng sẽ không thay đổi được gì, cậu liền nói: “hay là chúng ta cứ bước qua căn phòng kia đi, cho dù thế nào thì nếu chúng ta đi qua các căn phòng ấy thì kiểu gì chẳng có đường ra!”

Yến cũng không biết điều đó có nên không nhưng cũng còn hơn là ngồi đây.

Hai người mạnh dạn bước qua căn phòng bên kia cánh cửa. Một không gian rộng lớn và cổ kính hiện ra, với kiến trúc nội thất của các tòa lâu đài ở Pháp, căn phòng này đẹp một cách huyền bí khi mà ánh nến lung linh được thấp lên.

Nhưng Duy và Yến đều không có tâm trạng ngắm nhìn thưởng thức cái cảnh đẹp ấy, họ nhanh chóng bước qua một cánh cửa khác. Vẫn là một căn phòng, không thấy khoảnh sân đâu. Cứ như vậy, họ vượt qua liên mấy cánh cửa và chẳng có cánh cửa nào dẫn ra sân cả. Một hôm, Duy nói: “quay lại thôi, có đi tiếp cũng chẳng được gì đâu!”

Yến lúc này chẳng suy nghĩ được gì nữa, Duy nói gì thì cô nghe vậy. Nhưng khi hai người quay trở lại cánh cửa đã đi qua thì lại gặp một căn phòng khác, không giống với căn phòng cũ. Cả hai người đều không tin vào mắt mình, họ chắc chắn là mình đi đúng đường, không thể sai được, vậy mà bây giờ họ còn không thể quay lại căn phòng ban đầu.

Duy chậm chậm tiến về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài, cậu thấy khoảnh sân, nhưng nó lại ở rất thấp, còn cậu thì ở rất cao, giống như là cậu đã leo lên tầng cao của tòa lâu đài và nhìn xuống vậy. Chỉ có điều, cậu chắc chắn là mình chưa hề lên một bậc cầu thang nào cả.

Lo lắng, Yến vừa cố gắng tìm kiếm một lối thoát vừa lẩm bẩm: “phải làm sao đây ? Làm sao bây giờ ?”. Được một lúc thì cô như nhớ ra một điều gì đó rồi quay sang hỏi Duy: “Duy ơi, tấm bản đồ...”

Duy không cần phải để cho Yến nói hết câu đã hiểu ý cô, nhưng cậu chán nản lắc đầu và nói: “tấm bản đồ không chỉ đường ở trong này, từ này đến giờ cái tên của chúng ta chỉ di chuyển một khoảng rất nhỏ trên bản đồ thôi!”

Không biết phải làm sao, Yến ngồi phịch xuống, bất lực.

Duy cảm thấy có lỗi rất nhiều, chính cậu là người đưa ra ý kiến trốn vào đây, rõ ràng là Yến đã sợ hãi điều gì đó nhưng cậu vẫn cố chấp. Cậu lắp bắp nói: “chị Yến, em xin lỗi, tại em...”

Yến lắc đầu nói: “không phải tại Duy đâu, Duy đâu thể ngờ là mọi chuyện lại thế này!”.

Yến không giận, nhưng chính điều đó lại làm Duy nặng lòng, chẳng thà lúc này Yến tức giận quát lên thì có khi cậu lại cảm thấy nhẹ bớt. Tức giận với chính mình, cậu đâm mạnh vào cánh cửa liên hồi.

Yến không cần Duy, cô chỉ ngồi im lặng, cô rất hiểu Duy, tính cách cậu vẫn chẳng có gì thay đổi so mới mấy năm trước, luôn tự cảm thấy có lỗi khi có chuyện không hay xảy đến. Bỗng, có một tiếng động lạ vọng tới, giống với tiếng bước chân, nhưng nghe cục mịch hơn nhiều, nó giống với tiếng chân của một người què chống gậy, Yến liền ra hiệu với Duy hãy im lặng rồi kéo cậu rời khỏi đó.

Cũng chẳng hiểu vì sao, cho dù trong lòng hai người đã không còn hy vọng sống sót, nhưng họ vẫn cố gắng chạy trốn những hiểm nguy, dường như suy nghĩ ngồi chờ chết đã không còn như lúc bị bọn ma trắng bao vây. Cho dù cả hai chẳng ai tin vào điều kỳ diệu cả, nhưng ý niệm muốn sống vẫn mạnh mẽ. Cho dù ở một nơi mà mọi khái niệm về không gian đã bị phủ định hoàn toàn, khiến ọi thứ đảo lộn.

Hai người cứ chạy từ phòng này qua phòng khác, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng động kỳ lạ kia nữa thì dừng lại. Duy thở hắt ra một hơi, nhìn xung quanh, họ đã tới một căn phòng rộng lớn, với những chùm đèn pha lê sang trọng treo trên cao, một chiếc bàn ăn dài được bày sẵn mấy chục bộ chén đĩa trên đó, ánh nến được thấp sáng lung linh.

Duy bỗng thấy mình như đang được dự một bữa tối sang trọng trong một tòa lâu đài, cậu nói với Yến: “bây giờ chỉ thiếu mấy tay phục vụ bưng đồ ăn ra nữa là có một bữa rồi, không hiểu liệu có tên nào như vậy không nữa!”

Yến dường như không nghe thấy lời nói của Duy, cô chỉ chăm chú nhìn vào một con đường tối, cô chỉ tay về phía đó và nói: “hình như có thứ gì đang đi đến từ phía đó!”

Duy lấy làm ngạc nhiên, cậu không nghe thấy gì cả, nhưng thận trọng vẫn hơn, cậu tập trung chú ý, nâng cao cảnh giác. Vài phút sau, chợt có một bóng người nhỏ bé bước đến từ trong con đường tối om kia, một thằng hề.

10. Chương X: Không Lối Thoát

Khuôn mặt trắng bệch do bôi phấn, đôi môi đỏ chót, một bên mắt xăm hình ngôi sao, cộng thêm cái mũi cũng mang hình ngôi sao, một chân bị mất, thay vào đó là một cái cọc gỗ, tên hề đột nhiên xuất hiện một cách bí ẩn. Hắn bưng trên tay hai chiếc đĩa lớn được đẩy vung cẩn thận, nhẹ nhàng đặt xuống bàn ăn rồi lại đi vào trong. Một lát sau, hắn lại đi ra với hai chiếc đĩa khác. Hành động ấy cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, cho đến khi cả chiếc bàn ăn lớn đã được bày đủ các đĩa được đẩy vung kín. Tên hề cứ làm việc của mình, hắn dường như không hề để ý đến Duy và Yến đang đứng chết lặng ở một góc căn phòng.

Bỗng nhiên, tên hề quay về phía Duy và Yến, cười ma quái.

Duy liền đề phòng ngay lập tức, cậu tự nhủ rằng với vóc dáng nhỏ bé này của tên hề thì có lẽ hắn sẽ không thể gây nguy hiểm gì cho hai người, cậu tin chắc mình có thể đá bay hắn chỉ với một cú.

Nhưng tên hề không có ý định tiếp cận hai người, hắn chỉ đứng đó, cười như thằng điên, ban đầu tiếng cười chỉ là những tiếng “hí hí!” nhỏ, nhưng càng về sau, tiếng cười của hắn dần biến thành những tiếng rít rợn người, âm thanh như những mũi kim chọc thẳng vào màng nhĩ mỏng manh của cả Duy và Yến, họ đau đớn, bịt chặt tai mà vẫn không làm giảm bớt âm thanh sắc nhọn ấy. Duy muốn lao ra đánh nhau với tên hề, nhưng cậu không thể cử động nữa, âm thanh khiến cậu choáng váng, tê liệt hoàn toàn.

Rồi bỗng nhiên mọi thứ im bặt.

Duy định thần lại, nhìn lên, cậu không thấy tên hề ở đó nữa.

Duy tự hỏi: “rốt cuộc thì hắn có ý gì?”

Yến không nghe thấy câu tự vấn của Duy, cô cảm thấy rất tò mò về những cái đĩa được bày trên bàn, cứ nhìn nó chăm chú, nhưng lại không dám mở ra.

Duy nhìn Yến, cậu biết cô đang tò mò, chính cậu cũng vậy, cậu không rõ mấy cái đĩa này có phải chứa đồ ăn không, mà nếu nó chứa đồ ăn thì liệu là để dành cho ai? Không chần chừ, cậu tiến đến bên chiếc bàn, mở hai cái vung gần nhất.

Bên trong hai chiếc đĩa gần Duy nhất, cậu thấy một con cá chết và một đồng đĩa. Rùng mình, cậu đi mở tiếp mấy cái đĩa nữa thì thấy bên trong toàn là thịt sống với côn trùng sống.

Duy không cảm thấy sợ hãi mấy thứ đấy, cậu chỉ cảm thấy kỳ quái, nhưng thắc mắc còn chưa được giải thích thì bỗng cậu thấy Yến có vẻ đang tìm kiếm một thứ gì đó, cậu liền hỏi: “chị tìm gì đấy?”

Yến nói: “thìa, thìa!”

Duy nhìn Yến kinh ngạc, nói: “chị định ăn cái đồng kia à?”

Yến thản nhiên gật đầu: “ở đây chẳng có ai, đồ ăn thì bày ra kia, có chết thì cũng phải làm con ma no chứ, chịu đói làm gì!”

Duy càng kinh ngạc hơn: “chị không bị điên đấy chứ, nguyên cái đồng lõa ngổm kia mà chị định ăn à? em chỉ sợ chưa nuốt được thì đã chết vì tởm rồi!”

Yến nhìn Duy ngạc nhiên: “tởm? Duy đùa à? Toàn đồ ăn ngon, có gì mà tởm, trông con cá rán kia, chắc chắn nó ngon lắm!”

Không con kinh ngạc nữa, Duy dần cảm thấy kinh dị, Yến đang chỉ vào con cá chết chưa được chế biến gì và nói là cá rán, cậu tóm chặt vai Yến, lo lắng: “chị nhìn kỹ lại đi, đó là một con cá chết, chứ không phải là một con cá rán, không ăn được đâu!”

Yến thấy lạ, cô nói: “Duy mới là người phải nhìn lại, đó rõ ràng là con cá rán, đĩa bên cạnh thì có thịt xào, rồi rau trộn, bao nhiêu món ngon!”

Duy liền lấy trong ba lô ra mấy cái bánh, cậu nói: “đây, nếu chị đói thì ăn cái này đi!”

Yến nói: “trước mặt bao nhiêu đồ ăn ngon, sao phải ăn mấy cái bánh nát này? Duy, nghe chị đi, không tìm được đường ra thì đằng nào cũng chết,thôi thì ăn no rồi chết cũng được!”

Duy thực sự cảm thấy sợ hãi, cậu hất đổ tất cả những thứ ở trên bàn rồi cầm tay Yến lôi đi, cậu không suy nghĩ nhiều, mở luôn cánh cửa gần nhất, bước qua, cốt làm sao để không nhìn thấy cái phòng ăn này nữa. Nhưng sự kỳ quái của tòa lâu đài này vẫn tiếp tục, hai người sau khi bước qua cánh cửa thì lại vẫn trở về phòng ăn ban nãy, hơn nữa, những thức ăn đã bị Duy hất đổ lại đang nằm yên lặng ở trên bàn như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Duy thốt lên: “cái quái gì vậy ?”.

Yến cũng sửng sốt, chăm chăm nhìn vào mấy đĩa đồ ăn trên bàn, nó vẫn đây vung vãi cẩn thận. Cô tiến đến và mở nắp vung ra, vẫn là những món ăn ngon lành lúc nãy, không hề có dấu hiệu nào của sự phá hoại.

Duy tưởng Yến vẫn có ý định ăn mấy thứ ở trên bàn, cậu nói: “nếu chị muốn chết thì hãy ăn mấy cái thứ đó!”

Yến lắc đầu: “không, chị không dám đâu, chắc chắn có gì đó kỳ quái ở đây!”

Duy thở phào, thật may là Yến đã từ bỏ cái ý định điên rồ chết no. Nhưng lo lắng thì vẫn còn, bây giờ cả hai người đều không ra được khỏi căn phòng này, dường như điều này còn đáng sợ hơn việc đi lòng vòng mà không ra khỏi căn nhà.

Một lần nữa, Duy mở cánh cửa, nhưng lần này cậu mở rất từ từ. Nhìn qua bên kia cánh cửa, cậu thấy một phòng ăn, nhưng điều đáng sợ hơn là cậu lại nhìn thấy chính bóng lưng của mình và Yến đang mở một cánh cửa. Giật mình sợ hãi, cậu quay phắt lại, nhìn về phía sau. Ở đó có một cánh cửa, nhưng vẫn được đóng im lìm. Toát mồ hôi, Duy đóng sập cánh cửa, tựa lưng vào nó, thở hổn hển.

Yến biết cảm giác của Duy lúc này, những gì Duy nhìn thấy thì cô cũng thấy. Sự tuyệt vọng đang dần xâm chiếm cả hai, dường như là ý chí sinh tồn đã bị đốn ngã.

Ngồi im một lúc, chợt Duy đứng dậy, tìm kiếm.

Yến hỏi: “Duy làm gì vậy ?”

Duy trả lời: “tìm đường ra, em không muốn chết kiểu này!”

Duy tìm kiếm trong sự tức giận, dường như cậu không kiềm chế nổi bản thân mình nữa, cậu bắt đầu đập phá những thứ xung quanh. Cậu cầm cái ghế lên, đập mạnh vào cửa sổ, mong có thể phá cửa mà tìm đường ra, nhưng không tác dụng, chỉ có lớp kính của cái cửa sổ vỡ ra, nhưng vẫn còn đó những cái song sắt chắc chắn đến mức mà chiếc ghế phang vào mấy lần cũng không hề hấn gì, mà ngược lại còn khiến cho bàn tay bị thương của Duy bật máu.

Yến nhìn Duy thương hại, cô chẳng biết phải làm gì hơn, lúc này Duy đang rất kích động. Cô đành hét lên: “Duy, không giải quyết được gì đâu, đừng như thế nữa, Duy có thể bị thương nặng hơn đấy!”

Duy cũng hét: “phải thử, em không muốn chết như thế này!”

Yến chạy lại, ôm chầm lấy Duy, nức nở: “nhưng...chị không muốn thấy Duy thế này, chị không muốn thấy Duy bị thương!”

Duy nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Yến, im lặng không nói mà chỉ thầm nghĩ: “còn em thì không muốn thấy chị khóc, càng không muốn thấy chị bỏ mạng nơi này!”

Im lặng hồi lâu, Duy mới nói: “được rồi, em sẽ không đập phá nữa, chị đừng khóc nữa !”

Yến quệt nước mắt, cố vẽ ra một nụ cười trên môi, gật đầu.

Mọi thứ lại trở nên im lặng, hai người đều từ bỏ hy vọng tìm được đường ra, họ tựa lưng vào nhau, ngồi chờ trong tuyệt vọng.

Một lúc sau đó, Duy lên tiếng, phá vỡ sự im lặng: “không biết...cảm giác lúc chết sẽ thế nào nhỉ ?”

Yến thở dài: “có thể nó cũng giống như lúc ta ngủ thôi, đơn giản là nhắm mắt lại, sau đó không còn cảm nhận được gì nữa, thời gian, không gian, tất cả đều biến mất!”

Duy thở dài nãy nê: “nhưng nếu một trong hai chúng ta chết trước mà phải nhìn người kia da thịt dần thối rữa thì sẽ kinh khủng lắm, nếu phải vậy thì em không muốn là kẻ chết sau đâu!”

Yến nói: “nếu thế thì tốt nhất bọn mình nên chết cùng nhau, dù sao thì...được chết cùng người mình yêu thương cũng đã là một niềm hạnh phúc!”

Duy giật mình, cậu nghĩ mình vừa nghe nhầm, Yến vừa nói được chết cùng người mình yêu thương, ở đây chẳng có ai ngoài hai người, chỉ có hai người chết cùng nhau, vậy chẳng có kẻ nào khác là người yêu thương của Yến ngoại trừ Duy.

Cậu lắp bắp: “chị có thể...nhắc lại câu vừa rồi được không ?”

Mặt Yến đỏ lựng, cả người nóng ran, tim đập thình thịch, cô không ngờ rằng mình lại nói ra những lời ấy, không suy nghĩ. Trước đó cô đã đắn đo suy nghĩ rất nhiều nhưng không tài nào nói ra, vậy mà bây giờ, chỉ một thoáng trong vô thức, cô đã nói ra điều mà mình chôn giấu bấy lâu nay.

Duy thấy Yến im lặng thì liền quay người lại, nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của Yến, nói: “chị hãy nói lại em nghe được không ? em nghe nhầm đúng không ?”

Yến nhìn Duy ngạc nhiên, nhưng ánh mắt tha thiết của cậu càng khiến cho khuôn mặt cô đỏ hơn, dường như không biết phải nói gì, cô rướn người lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Duy.

Cảm giác như điện xẹt qua Duy khi đôi môi ngọt của Yến chạm lên môi cậu. Trái tim cậu đập loạn lên, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Rời khỏi đôi môi của Duy, Yến quay mặt đi, ngượng ngùng, cô nói: “thế...đã đủ cho câu trả lời chưa ?”

Duy dường như vẫn chưa tin nổi vào những gì đang diễn ra, cậu lắp bắp: “nhưng còn người mà chị đang chờ ? Cái người rất hay bị thương!”

Yến nói: “chẳng lẽ Duy vẫn không nhận ra sao ?”

Lúc này Duy mới chợt nhận ra rằng mình cũng rất hay bị thương, trong quá khứ, mỗi lần bị thương là lại có bàn tay của Yến băng bó cho. Nhưng điều này vẫn thật khó tin, cậu cứ dờ người ra, lắp bắp nói: “nhưng em...nhưng...em đã nghĩ rằng...chỉ một mình em...”

Nhìn thấy Duy dường như vẫn chưa tin, Yến ngắt lời cậu, dồn hết can đảm, gần như hét lên: “em yêu anh, ngốc ạ!”. Cậu nói vừa ra khỏi miệng, Yến liền cảm thấy cả người nóng ran, tim đập thình thịch, cô không biết chuyện mình vừa làm có đúng hay không nữa, nhưng lời đã nói ra thì không thể rút lại được nữa, dù sao thì hai người cũng sẽ chết, nếu thực sự có kiếp sau thì họ sẽ quên đi tất cả, như vậy sẽ chẳng ai phải đau khổ nữa.

Yến chậm rãi nói: “em biết, anh không yêu em, nhưng...tình cảm của em...em không thể điều khiển được, từ khi xa nhau, lúc đó chúng ta vẫn chỉ là những đứa trẻ, không ai có thể nghĩ rằng lại nảy sinh được những tình cảm ấy, cũng đúng, thực ra...thì lúc đó tình cảm ấy vẫn chỉ dừng lại ở tình cảm gia đình, tình chị em, nhưng càng về sau...khi lớn hơn, em vẫn không quên được những hình ảnh hồi nhỏ bên nhau, em vẫn luôn dõi theo anh, nhìn anh từ xa, đến xem từng trận thi đấu của anh, thỉnh thoảng... lại len đến trường anh mà nhìn, dần dần...em càng không quên nổi, và cũng không biết từ bao giờ em đã yêu anh, chỉ biết rằng nếu như không được trông thấy anh thì em không chịu nổi...”

Duy ngắt lời Yến, ôm chặt lấy cô, nói: “tại sao em lại không nhận ra được chứ, tại sao em lại không thể nhận ra tình cảm của chị khi mà chị quan tâm em đến vậy, tại sao em lại sợ sệt mà không thừa nhận tình

cảm của mình, để đến tận bây giờ...khi đã quá muộn, nếu như...nếu như lúc trước em tìm cách liên lạc với chị, có khi...mọi chuyện đã khác!”

Yến cũng rất ngạc nhiên: “nghĩa là...?”

Duy càng ôm chặt Yến hơn, nói: “đúng, chị Yến, em cũng yêu chị,...à không...Yến, anh yêu em!”

Dường như lúc này hai người đều cảm nhận được rõ nhịp đập trái tim của nhau. Cảm xúc của cả hai lúc này dường như rất lẫn lộn. Hạnh phúc ư? Đáng lẽ là thế, nhưng trong tình cảnh này thì nhắc đến hai chữ đó thì xem chừng hơi bất hợp lý. Họ chỉ đành ôm lấy cơ thể nhau để cảm nhận hơi ấm.

Rời khỏi vòng tay nhau, Yến tựa nhẹ đầu vào vai Duy, dịu dàng nói: “tại sao anh không dám thừa nhận tình cảm của mình với em từ trước?”

Duy không trả lời mà hỏi lại: “vậy tại sao em không đến tìm anh?”

Yến nói: “em hầu như không có thời gian, mà những lúc nhìn thấy anh thì anh đều đang đi cùng bạn bè, cười nói với những cô gái xung quanh!”

Duy hỏi: “em ngại à?”

Yến gật đầu, nói: “ngại chứ, dù sao em cũng là con gái, chưa kể đến hồi đó có một cô gái mà lúc nào em cũng thấy đi theo anh, trong mấy giải thi đấu của anh, cô ấy cũng làm nhiệm vụ băng bó cho anh, đâu đến lượt em!”

Ngưng một lúc, Yến hỏi lại: “vậy sao anh không đến tìm em? anh tìm em sẽ dễ hơn mà!”

Duy trả lời: “tìm em thì dễ, nhưng gặp em đâu có dễ, em suốt ngày bận rộn với những công việc của người nổi tiếng, thời gian đâu mà gặp anh. Còn về cô gái mà em nói thì đừng quan tâm đến cô ấy nữa, đó chỉ là bạn cùng lớp thôi!”

Yến làm vẻ hờn dỗi: “anh nói cứ như kiểu là em kiêu lắm ấy, hồi đó em mong anh tìm đến biết bao!”

Duy im lặng, bây giờ cậu thấy thật tiếc quãng thời gian trong quá khứ, nếu như hồi đó cậu cứ can đảm gọi Yến khi nhìn thấy, không cần ngại ngần những ánh mắt của người ngoài thì có lẽ bây giờ đã khác. Thở dài, Duy nói: “quá khứ đúng là toàn điều khiến ta tiếc nuối thôi, nhưng trong hoàn cảnh này thì bọn mình lại không thể nói về hiện tại đẹp hay là tương lai đang chờ, chẳng hiểu hai đứa mình còn chịu được bao lâu nữa!”

Yến biết Duy đang vô cùng chán chường, cô cũng vậy, nhưng cô cũng không muốn làm cho khoảng khắc đáng ra là vô cùng lãng mạn này biến thành nỗi tuyệt vọng đau đớn hơn nữa, cô cầm miếng bánh lên và nói: “vẫn còn bánh mà, anh ăn vài miếng cho đỡ đói!”

Duy chán nản lắc đầu: “ăn làm gì chứ, chẳng lẽ nào cũng có ra được khỏi chỗ này đâu, có ăn thì cũng chỉ sống thêm được một chút...”

Yến nghe Duy nói vậy thì cũng cảm thấy chán nản theo, cho dù cô rất muốn làm cho không khí trở nên vui vẻ lạc quan hơn một chút, nhưng xem ra điều đó là không thể, cô buông miếng bánh xuống, chẳng muốn ăn nữa.

Duy nhìn Yến mà lòng đau như cắt, cậu chẳng thể nào bảo vệ được người mình yêu thương nhất, trong lúc này, khi mà cô đã trở thành người yêu của cậu mà cậu vẫn chẳng thể làm gì cho cô ấy, chỉ biết ngồi im mà chờ chết. Bất giác, nước mắt Duy chảy ra. Rồi cậu chột ngồi im, nhìn ngắm Yến chăm chú.

Yến thấy Duy cứ nhìn mình như vậy thì không tránh khỏi ngại ngần, cô đỏ mặt nói: “anh mà còn nhìn nữa là mặt em thủng một lỗ ra đấy!”

Duy nói: “anh không muốn quên gương mặt này, anh nghe nói là trước khi luân hồi, chúng ta sẽ quên hết mọi thứ của kiếp trước, nhưng anh không muốn quên gương mặt này chút nào!”

Bỗng nhiên, Duy nhìn thấy gương mặt Yến trắng hơn bình thường, cậu nghĩ rằng mình lại bắt đầu bị ảo giác, nhưng khi nhìn xuống cánh tay Yến, cậu thấy nó thật sự trong suốt đi, như được làm bằng kính vậy.

Kinh hãi, Duy nói: “tay em...trong suốt kìa!”

Yến giật mình giơ tay lên, quả nhiên cánh tay trái của cô đã chuyển sang trong suốt, có thể nhìn xuyên qua. Kinh hãi không nói nổi lời nào, cô hết nhìn cánh tay mình rồi lại nhìn Duy. Ánh mắt hốt hoảng, cầu cứu. Nhưng rồi, khuôn mặt căng thẳng của cô chợt giãn ra, cô nói với một nụ cười nhạt: “dù sao nó cũng không ảnh hưởng lắm, kết quả xấu nhất là chết, mà chúng ta thì chết chắc rồi nên cũng chẳng cần phải tìm hiểu nguyên nhân đâu nhỉ!”

Duy ngỡ ngàng vì lời nói của Yến, nhưng rồi cậu cũng hiểu đó là điều rất thực tế. Im lặng, sau đó cậu định nói gì đó, nhưng bỗng nhiên cậu nhìn thấy một cánh cửa được mở ra, và tên hề bỗng thò mặt vào trong, phát ra những tiếng cười quái đản rợn người. Rồi cũng bất ngờ như lúc ló mặt vào, hắn quay lưng đi ra.

Không để cho cánh cửa đó đóng lại, Duy hốt hoảng nắm lấy tay Yến, vừa kéo đi vừa nói: “nếu may mắn thì chúng ta vẫn tìm được lối ra!”

11. Chương Xi: Đau Thương

Theo sát tên hề khi hắn vừa khuất sau cánh cửa, mặc dù Duy biết tên hề ấy cũng chẳng an lành gì, nhưng cậu nghĩ rằng đây là cơ hội duy nhất để họ thoát khỏi căn phòng không có lối ra.

Vừa bước qua cánh cửa, Duy mừng rơn, trước mắt cậu là một hành lang dài và tối, không còn là căn phòng ban nãy nữa, cho dù không biết liệu hành lang này có thể dẫn đến lối thoát không nhưng Duy lại có thể nuôi thêm được hy vọng.

Nhưng Yến thì không được lạc quan như Duy, cô nheo mắt nhìn vào khoảng tối trước mặt, nó trông không giống như một con đường, mà giống như cái hang tối lúc này cô và Duy đã đi qua, cô không nghĩ rằng nó mang lại hy vọng nhiều hơn cái căn phòng vừa nãy. Cô ngập ngừng nói: “em không nghĩ chúng ta có thêm hy vọng đâu, nhớ đâu...nhớ đâu trên hành lang này còn có những thứ ghê khiếp hơn thì sao?”

Duy nói: “thà chết nhanh chóng do bị con quái gì đó xé ra còn hơn là ngồi đợi cái chết đến từ từ ở trong căn phòng kia, với lại biết đâu đấy, biết đâu chúng ta có thể thoát!”

Yến không nói gì, cô biết rằng Duy không muốn từ bỏ hy vọng vừa mới nắm được. Lặng lặng bật chiếc đèn của mình lên, cô soi vào bóng tối, bắt đầu đi về phía trước.

Duy bước đi bên cạnh Yến, cậu muốn cô ấy có được niềm tin, nhưng dần dần, những bước đi của cậu cũng bắt đầu mất dần niềm tin. Không khí dần trở nên nặng nề, cô đặc lại khiến cho những nhịp thở của cậu dần trở nên khó khăn hơn. Mồ hôi vã ra, cậu bắt đầu lo lắng về cái niềm hy vọng mà mình mới tưởng tượng ra. Cứ chốc một, cậu lại quay sang bên cạnh nhìn Yến, cô ấy cũng có vẻ mệt mỏi, nhưng tuyệt nhiên cả hai vẫn im lặng, không nói lấy một câu.

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi tới, tạo nên vài âm thanh ghê rợn. Duy mừng rơn, cậu nói: “có gió thổi tới nghĩa là có lối ra, chắc là chúng ta sắp tìm được đường ra rồi!”

Yến gật đầu nhẹ nhàng nói: “mong là vậy, nhưng mà chúng ta cũng đã đi rất lâu, một tòa nhà thông thường thì không thể dài đến vậy được, em chỉ sợ...sợ rằng có gió cũng chưa hẳn là lối ra!”

Duy không nói gì thêm, cậu muốn giữ bằng được ỉnh cái hy vọng này.

Hai người vẫn đi về phía trước, nhưng vẫn chưa tìm thấy thứ gì khác ngoài bóng đêm ở đây. Gió vẫn thì thoảng thổi đến nhưng lối ra thì vẫn chưa thấy đâu cả, niềm hy vọng sống của Duy đang giảm dần theo từng bước đi. Bỗng nhiên, Yến vấp ngã, chiếc đèn trong tay cô rơi ra, lặn lổm lổm trên sàn, soi thêm một đoạn phía trước mặt. Vẫn chỉ là bóng đêm.

Duy đỡ Yến dậy, cậu nắm lấy cánh tay cô, nhưng bàn tay cậu là đi xuyên qua bàn tay trái của Yến, chỉ có tay phải là cậu vẫn có thể chạm vào bình thường. Không hiểu chuyện gì xảy ra, Duy đưa tay ra cố gắng chạm vào bàn tay trái của Yến lần nữa nhưng vẫn chỉ đi xuyên qua nó. Sợ hãi, Duy tự hỏi: “chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”

Chán nản, cậu ngồi bệt xuống cạnh Yến, dựa lưng vào tường. Đột nhiên, bức tường phía sau Duy xoay nhẹ làm cậu ngã ngửa, sau đó bức tường cũng tự khắc đóng lại, ngăn không cho cậu nhìn thấy Yến nữa. Chỉ thấy Yến hoảng hốt, định lao vào theo thì bức tường đã đóng sập lại.

Ở bên ngoài, Yến kinh hoàng khi thấy Duy bị ngã vào trong bức tường, cô hét lay rồi đập vào bức tường nhưng nó vẫn tuyệt nhiên không hề xoay chuyển. Tự nhủ rằng mình phải giữ được bình tĩnh, cô nhặt lấy chiếc đèn soi khắp bức tường, cố gắng tìm kiếm một cái chốt nào đó để mở bức tường ra, nhưng mọi cố gắng đều là vô vọng. Bức tường được xây chắc chắn, phẳng lỳ, không hề có một khe nứt hay một nút vặn nào.

Vô vọng, cô ngồi tựa lưng vào đúng chỗ lúc này Duy đã tựa, mong rằng bức tường sẽ lại một lần nữa di chuyển để cô có thể ở bên Duy. Nhưng bức tường vẫn chẳng mảy may suy chuyển, nó cứ im lìm như đang muốn thách thức cô gái yếu đuối, có lẽ căn nhà này muốn hai người phải chết trong sự cô đơn.

Bên kia bức tường, Duy không có đèn, cậu hoàn toàn phải dựa vào ánh sáng mờ mờ của tấm bản đồ để có thể nhìn được những thứ xung quanh. Cậu đưa tay sờ khớp bức tường, nhưng chỉ thấy đây là một mặt phẳng nhẵn thín, chắc chắn vô cùng, hoàn toàn không có cách nào mở ra.

Sau một hồi xem xét bức tường mà không đem lại ích lợi gì, Duy bắt đầu xem xét mọi thứ xung quanh mình. Cậu phát hiện ra đây không phải là một không gian kín, nó rất rộng, nói không chừng sẽ có đường thông ra bên kia. Lúc này thì cậu lại hoàn toàn không có ý nghĩ sẽ tìm đường ra khỏi tòa lâu đài này mà cậu chỉ muốn tìm đường trở lại bên cạnh Yến.

Từ bỏ hy vọng với bức tường đã đưa cậu vào đây, cậu bắt đầu bước đi về phía khoảng trống trống trải đen. Càng bước, Duy càng thấy nhiều ánh sáng hơn, ban đầu chỉ là những tia sáng le lói, nhưng càng tiến về phía trước thì ánh sáng càng lan tỏa rõ rệt. Trong không khí dần lan tỏa mùi thơm dịu của sáp nến đang cháy.

Nhưng ánh sáng dường như không làm cho Duy cảm thấy yên tâm hơn chút nào, ngược lại, nó đem đến cho cậu cảm giác hồi hộp, lo sợ, cậu không biết được chủ nhân của tòa lâu đài quái dị này là kẻ như thế nào, nhưng cậu dám khẳng định đó cũng không phải kẻ tốt lành gì. Từ lúc lạc đến vùng đất ma quỷ này, đối với cậu, chỉ có chính bản thân mình và Yến là có thể tin tưởng, tất cả những kẻ còn lại đều là những mối đe dọa đến sự an toàn của hai người.

Đã trở thành thói quen, mỗi khi chuẩn bị tiến vào một vùng mới, Duy liền mở tấm bản đồ ra xem, nhưng lần này nó lại tiếp tục làm cậu thất vọng. Trên bản đồ vẫn chỉ hiện lên hai cái tên, một là cậu, hai là Yến. Hai cái tên cũng ở rất gần nhau trên bản đồ, cứ như là họ chỉ ở hai phòng khác nhau, nhưng Duy thì lại cảm thấy khoảng cách ấy lớn vô cùng.

Tấm bản đồ có lẽ chỉ còn lại công dụng là phát ra ánh sáng mờ đục để nhìn trong bóng tối, nhưng bây giờ thì đến cả công dụng chiếu sáng đó cũng đã không cần đến nữa.

“kiểu gì cũng phải tìm lại được Yến!” Duy tự nhủ với mình như vậy rồi mạnh dạn bước vào vùng ánh sáng chiếu rõ. Đi thêm một đoạn nữa, cậu bị chặn lại, đường cụt. Bên trái, một cánh cửa rất đẹp hiện ra trước mắt Duy mặc dù lúc trước cậu hoàn toàn không thấy nó. Đánh bạo bước tới, cậu đặt cảm lấy tay nắm cửa, định vặn. Nhưng một dòng suy nghĩ thoáng qua về mối nguy hiểm có thể tới gần cậu. Lùi lại hai bước, Duy toát mồ hôi, một cảm giác nặng nề xâm chiếm cậu, không biết bên kia cánh cửa là gì, nhưng cậu cảm thấy không khí xung quanh như đang đè nặng lên ngực mình, cản trở từng nhịp hô hấp.

Định quay đầu bỏ chạy nhưng Duy chợt thấy cái tên của Yến hiện lên ngay sát với cậu, ở ngay đối diện. Tức là cô đang ở bên kia cánh cửa. Gạt bỏ sự lo sợ, cậu một lần nữa tiến sát cánh cửa, nắm vào tay nắm cửa, xoay nhẹ. Nhưng lần này cũng như lần trước, khi vừa chạm vào tay nắm cửa, cậu đã có cảm giác ngực như bị đè bởi một vật rất nặng khiến cậu nghẹt thở, vẫn cố gắng chịu đựng, cậu xoay nhẹ tay nắm, nhưng lần này thì dữ dội hơn nhiều, cậu cảm thấy không khí xung quanh như bị rút cạn, khiến cậu không thở nổi.

Buông tay ra khỏi cánh cửa, Duy gần như bật ngược người về phía sau, thở dốc. Cảm giác nặng nề ấy không chỉ khiến cậu không thở nổi mà cũng khiến cậu thấy đầu óc như nổ tung ra. Mồ hôi vã ra như tắm, Duy hết nhìn vào tấm bản đồ rồi lại nhìn vào cánh cửa. Cánh cửa đó khiến cậu cảm thấy bị đe dọa, nhưng theo như bản đồ thì cái tên của Yến thì hiện lên ngay bên kia cánh cửa.

Cậu sợ cảm giác đó, nhưng cậu lại càng muốn tìm thấy Yến hơn. Chần chừ không biết phải làm sao, bỗng nhiên cậu nhìn thấy cái tên của Yến trên bản đồ bắt đầu di chuyển, cô ấy đang dần rời xa cậu.

Vào lúc này, Duy cuống cuống lao đến chỗ cánh cửa, quên hết những cảm giác nặng nề mà nó đã gây ra lúc này, trong đầu chỉ có suy nghĩ muốn đuổi theo Yến. Khi vừa chạm vào cánh cửa, cảm giác nặng nề lại ập đến, nhưng lần này Duy cực kỳ dứt khoát, xoay mạnh tay nắm cửa, ấn vào.

Bước qua khỏi cánh cửa, cảm giác lồng ngực bị đè nặng lập tức biến mất, thay vào đó là một cảm giác ôn hòa, dễ chịu.

Bên này của cánh cửa toàn là khói, khói trắng phủ toàn bộ không gian, nhưng nó không làm Duy thấy cay mắt mà cậu chỉ cảm thấy man mát, dễ chịu. Cứ bước đi về phía trước, thì thoảng cậu lại dùng tay quạt quạt mấy cái cho đám khói loãng bớt, nhưng những cái khoát tay đó chỉ làm cho làn khói bay loạn lên chứ không thể khiến nó loãng đi chút nào.

Duy đi mãi nhưng vẫn không thấy tầm hơi của Yến đâu, cậu nghĩ rằng mình đã bắt đầu bị lạc trong đám khói dày đặc này. Lại mở bản đồ lên, cậu muốn biết rằng mình còn cách Yến bao xa. Yến vẫn ở ngay sát cậu, phía đối diện. Ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, không một dấu vết nào của bóng người, chỉ có những làn khói dày đặc và ánh nền mờ mờ. Nghĩ đến những ánh nền, Duy mới sực nhớ ra rằng lúc vào đây mình cũng nhìn thấy ánh sáng lập lờ của nền ở phía trước con đường, nhưng đi mãi mà ánh nền ấy cũng chỉ ở phía trước. Bắt đầu có vài suy nghĩ sợ hãi, cậu chạy thật nhanh về phía trước, vừa chạy vừa nhìn bản đồ. Cái tên của cậu vẫn đứng nguyên đó, không hề di chuyển.

Cảm thấy sợ hãi, thất vọng, Duy ngồi bệt xuống đất, vô vọng. Bỗng nhiên, có một ánh sáng khác chiếu đến từ một hướng khác với ánh nền lập lờ, Duy ngoái đầu nhìn, đó là ánh sáng mặt trời, chắc chắn đó là ánh sáng mặt trời. Niềm hy vọng lại trỗi dậy, cậu đứng dậy, chạy thục mạng về hướng có ánh sáng mặt trời, quên cả cầm cả tấm bản đồ đang ở dưới đất.

Càng chạy về phía trước, ánh sáng càng mạnh mẽ hơn. Rồi bỗng nhiên Duy thấy mình đang đứng ở một khu phố rất đỗi quen thuộc. Những cảnh vật tưởng chừng như đã đi vào dĩ vãng nay lại hiển hiện ngay trước mắt Duy khiến cậu không tin nổi vào đôi mắt mình. Đây chính là khu nhà cũ của cậu, nơi cậu và Yến đã lớn lên cùng nhau, trước khi chuyển đi.

Từng bước chân như đem Duy về với quá khứ thân thương, cậu bước chậm lại, không chạy thục mạng nữa. Hít một hơi thật sâu, cậu cố gắng bình tĩnh lại, cảm nhận. Cảm giác thật thân quen. Duy nhìn quanh, cậu thấy rằng mình nhớ rất rõ về nơi này, từng con đường, từng nhánh cây, ngọn cỏ ở đây dường như không hề thay đổi sau mấy năm cậu đi khỏi. Đường như quên mất Yến, cậu thông thả bước trên con đường thân quen, tận hưởng vùng đất ký ức.

Mọi thứ đều im lặng, chỉ có tiếng gió thổi, thì thoảng chêm thêm vào tiếng kêu khó chịu của một con chim nào đấy. Bỗng nhiên có tiếng một đứa trẻ con vọng đến, tiếng đứa bé mới thật hồn nhiên làm sao. Duy quay hẳn người về phía đứa bé, cậu thấy một thằng nhóc chừng năm sáu tuổi đang lon ton chạy trên đường, lưng đeo một chiếc cặp to bự, cười tươi gọi “mẹ ơi”.

Tiếng “mẹ” làm Duy cảm thấy hồi hộp, đó là một từ mà đã lâu lắm rồi cậu không được gọi, nhiều lần trong mơ cậu cũng muốn tiếp tục gọi mẹ, nhưng mọi chuyện đã là không thể, mẹ cậu đã rời xa cậu từ lâu lắm rồi, từ lúc cậu cũng chỉ chập tuổi thằng nhóc này thôi.

Cười cay đắng, môi mấp máy hai tiếng “mẹ ơi!” Duy chút nữa là bật khóc. Cậu hướng ánh mắt theo thằng bé, thấy nó chạy đến bên một người phụ nữ, tíu tít gọi mẹ. Thằng nhóc đang khoe với mẹ nó cái gì đấy có vẻ rất vui, nhưng tại Duy ù đi, cậu chỉ nghe thấy từ “mẹ”. Khi ánh mắt Duy vừa chạm đến khuôn mặt của người phụ nữ kia, cổ họng cậu dường như tắc nghẹn lại, thốt mãi mới ra được một tiếng “mẹ!”.

Người phụ nữ đó là mẹ của Duy, cậu không thể nhầm được, ảnh của mẹ cậu vẫn để trong ví, ngày mà mẹ mất cũng trong một buổi chiều cậu đi học về năm lớp một.

Tiếng “mẹ!” thốt lên, Duy như vỡ òa ra, bao tình cảm nén chặt trong lòng bấy lâu trào ra, cậu lập tức chạy lại phía đó, vừa chạy vừa gọi mẹ. Tiếng gọi của cậu rất tha thiết, đó là tiếng gọi mà cậu đã kìm nén bao nhiêu năm nay, bấy giờ mới có cơ hội được gọi. Cậu muốn chạy lại ôm mẹ thật chặt, không ẹ rời đi, nhưng, cậu lại chạy xuyên qua người mẹ mình.

Giật mình kinh hãi, cậu giang hai tay để ôm mẹ mình thật chặt, nhưng hai cánh tay cậu vẫn đi xuyên qua. Sững sờ, cậu đứng chặn trước mặt mẹ mình, gọi thật to: “mẹ ơi!...mẹ!”. Nhưng những âm thanh mà cậu phát ra là vô dụng, mẹ cậu không hề nghe được.

Duy không muốn khóc, nhưng hai hàng lệ cứ lăn dài trên má, khóe mắt cay xè. Cậu hướng thấp ánh mắt xuống, nhìn vào thằng bé đi cạnh mẹ mình. Khuôn mặt thằng bé rất đỗi quen thuộc, trông thật giống với

bản thể thu nhỏ của cậu.

Phải, đó chính là cậu, kia chính là mẹ cậu, nhưng họ không thể nhìn thấy cậu. Những ký ức chôn chặt trong lòng ulla về, từng chi tiết nhỏ được tái hiện trong đầu Duy, rõ mồn một, những ký ức từ lúc còn là trẻ con bỗng nhiên trở nên rõ rệt như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua. Nhưng nếu điều đó thật sự xảy ra thì chỉ lát nữa thôi, đau thương sẽ đến.

Đau thương, hai từ này vừa xuất hiện trong đầu Duy thì bỗng nhiên cậu thấy đứa bé, hay đúng hơn là chính mình lúc nhỏ chạy thẳng ra đường, nhặt món đồ chơi bị rơi. Ở đó, ngay chỗ món đồ chơi, có một cái áo choàng trắng bay phấp phới, thò một cánh tay xương xẩu ra, kéo nhẹ món đồ chơi, cho nó lăn đi chứ không dừng lại như nó phải như thế. Thăng bé thích thú đuổi theo món đồ chơi cứ lăn nhẹ mà không hề để ý đến một chiếc ô tô đang lao thẳng đến.

Duy sợ hãi, cậu kêu, hét nhưng không ai nghe thấy hay tỏ ra nghe thấy gì cả, cậu chạy học tốc đến chỗ thăng bé nhưng rồi lại xuyên qua tất cả. Và rồi, chỉ trong một khoảnh khắc, mẹ cậu lao ra đẩy vội thăng bé về phía trước, nhưng rồi trong chính lúc đó, chiếc xe tông thẳng và người mẹ cậu. Thân thể của mẹ cậu như một khối gỗ bị va đập mạnh, bay ra một đoạn xa, cả người đầy máu. Gã tài xế cố gắng ngoái đầu lại xem chuyện gì xảy ra rồi nhấn ga chạy thẳng.

Quỳ gục xuống bên mẹ của mình, cậu muốn ôm bà vào lòng, nhưng lại không thể, cậu cứ xuyên qua bà ấy. Duy cứ quỳ ở đó, nửa tiếng sau thì xe cấp cứu tới. Cùng lúc ấy, bỗng nhiên chiếc áo choàng trắng kia lộ ra khuôn mặt xương xẩu đáng sợ của mình, cười nham hiểm, nó thấy Duy, nó biết Duy ở đó, dường như nó đang diễn lại cảnh đấy cho cậu xem. Giận dữ, cậu định nhảy bổ vào cái áo choàng trắng, nhưng bỗng nhiên một cánh tay níu lấy cánh tay cậu, ngăn lại. Cậu quay lại, thấy tay mẹ đang níu lấy tay áo mình, lắc đầu nhẹ nhẹ, mỉm cười.

Duy sững sờ, nói: “mẹ?”

Mẹ Duy gật đầu, yếu ớt, môi bà mấp máy, dường như muốn nói điều gì đó. Duy liên ghé sát tai vào gần miệng mẹ, cố gắng nghe, nhưng rồi, mẹ cậu chưa kịp nói ra điều gì cả thì bà kiệt sức, tắt thở.

Đau đớn, Duy hét lên, nhưng chẳng có ai nghe được, rồi bỗng nhiên, mọi thứ biến thành một làn khói, tan ra. Duy cố gắng với tay chụp lại những sợi khói đang bay đi theo sự chuyển động của không khí, nhưng không thể, mọi thứ đã biến mất.

Và rồi ánh sáng lại hiện ra, một tòa nhà to lớn đang đứng sừng sững trước mặt Duy, bên trong nó phát ra những tiếng ồn ào huyền ảo, những tiếng hét đầy sinh khí từ những con người nhiệt huyết liên tục vang lên. Khung cảnh đó, chính là một nhà thi đấu, nơi mà Duy đã từng rất quen thuộc.

Bên ngoài cổng nhà thi đấu, một chàng trai trẻ đang vội vàng chạy vào, bộ võ phục trắng cùng chiếc đai đen nhuộm màu thời gian, khuôn mặt đầm mồ hôi, có vẻ như cậu rất vội vã.

Từng cảnh vật đó dần khiến Duy nhớ lại, đây là giải đấu cuối cùng của chàng trai trẻ ấy, cậu ta đã đưa ra quyết định rằng mình sẽ cố gắng thi đấu, cố gắng giành một chức vô địch cuối cùng trước khi hoàn toàn già từ Taekwondo.

Duy vẫn nhớ, trong cái ngày cuối cùng đó, cậu ta đã rất hồi hộp, để rồi ngủ quên và phải chạy bộ đến nhà thi đấu vì không muốn bị muộn. Cậu ta đã kịp giờ, nhưng vẫn không bao giờ có thể tham gia giải đấu đó.

Khi ấy, đồng đội cậu ta vẫn đang đứng chờ trước cửa, hồi hộp chờ quân át chủ bài của đội đến trong tâm trạng nặng nề, người đó chính là niềm hy vọng vô địch, và lúc họ nhìn thấy cậu ta thì dường như tảng đá đè nặng trong lòng họ đã được dỡ đi. Họ vui mừng, vỗ tay rối rít, gọi to tên chàng trai trẻ.

Nhưng, mọi chuyện chẳng hề diễn ra nhưng nó đáng ra phải diễn ra, Duy nhìn thấy rất rõ ràng, một chiếc xe chuyên chở dụng cụ thể thao đang lao tới, nó đang mất lái, và ở ngay trên đường lao đi của chiếc xe, là một cô gái mặc đồ tennis đang đeo tai nghe nhạc thần thơ bước, và chỉ cách đây vài mét, là cậu trai ướt đầm mồ hôi đang chạy.

Khoảnh khắc ấy, mọi thứ như dừng lại, nụ cười trên gương mặt những người đồng đội của chàng trai đột nhiên méo xệch đi, có người cố gắng hét to, nhưng mọi thứ đã quá muộn. Cậu ta là người đầu tiên nhìn thấy sự nguy hiểm trong khi người sẽ rất có thể là nạn nhân thì vẫn không hay biết gì cả, một quyết định

nhANH chóng và dứt khoát, cậu ta bật nhảy một bước xa hết sức có thể, gần như ôm lấy người kia, cố gắng đẩy ra thật xa khỏi tuyến đường nguy hiểm.

Không rõ là có điều kỳ diệu nào xảy ra hay không, nhưng chàng trai trẻ đó đã cứu được cô gái ấy, chỉ có điều, chân trái của cậu có vẻ như không thoát được khỏi đường lao tới của chiếc xe, và nó đã bị gãy, ngay tại ông quyển.

Lúc ấy, những tiếng hét bắt đầu vang lên, những người đồng đội của chàng trai hốt hoảng lao tới, người gọi cứu thương, người sơ cứu, Duy có thể thấy rõ những giọt nước mắt trong khóe mắt họ, có lẽ, họ đã rất sợ hãi.

Cách đó không xa là chiếc xe tải đã đâm vào cây và dừng lại, dù chỉ mờ mờ, nhưng Duy có thể trông thấy một cái bóng áo choàng màu đang đứng bên cạnh người tài xế đã bất tỉnh.

Vẫn là cái áo choàng màu trắng ấy, nó đứng đó, cười nham hiểm vào mặt Duy. Giận dữ, cậu lao thẳng về phía cái áo choàng trắng, nhưng đúng lúc đó thì mọi thứ lại tan biến thành một làn khói.

Một lần nữa, ánh sáng lại xuất hiện, vẫn là khung cảnh trường cấp ba cũ của Duy, nhưng lần này là vào tối muộn, bão tố đầy trời. Một thiếu niên đi bộ đang men theo từng mái hiên bên đường để đi, chiếc áo mưa mỏng duy nhất lúc này lại đang được dùng để bọc chiếc cặp chứ không phải để mặc trên người. Quần xắn đến đầu gối, đôi giày không đi mà lại treo lủng lẳng bên chiếc cặp. Cậu thiếu niên cứ lầm lũi đi, trong cơn bão tố.

Cậu thiếu niên ấy vẫn là Duy, nhưng là năm cuối phổ thông, cậu vẫn còn nhớ rõ cái đêm ấy, cậu đã cứu sống một người.

Cậu thiếu niên cứ bước từng bước trong màn mưa lạnh giá, không sợ hãi, không rên la, không kêu thét, dường như sấm sét hay mưa gió cũng không ảnh hưởng đến cậu. Bỗng, một tiếng “ầm” vang lên. Một cái cây ở ngay đằng sau cậu thiếu niên bị gãy do gió thổi quá mạnh, chỉ đứng cách cái cây có vài mét, những tán cây đổ xuống đập vào người cậu thiếu niên khiến cậu đau đớn, nhưng hiển nhiên vẫn không kêu lấy một tiếng, cậu thiếu niên quay lại phía sau mình, nhận thấy một chiếc ô tô đã bị cái cây đè ngang. Vội vã, cậu thiếu niên chạy tới, lấy hết sức bình sinh, cậu mạnh cửa xe, lôi người tài xế máu me đầm đìa ra ngoài. Bằng một nỗ lực lớn, cậu thiếu niên đã cứu sống người tài xế. Lúc đó, đứng ngay bên cậu thiếu niên, Duy lại nhìn thấy cái áo choàng trắng đứng đấy, mỉm cười nham hiểm.

Không hiểu lắm, Duy tức thì nhìn lại người được cứu, khuôn mặt đó, cậu vừa mới thấy cách đây vài phút, khi ký ức cuối cùng về mẹ hiện ra. Kể đó, chính kẻ đó là người đã đâm xe vào mẹ cậu sau đó bỏ chạy. Nếu hắn ở lại, đưa mẹ cậu đến bệnh viện thì có lẽ cậu đã không mất mẹ, nếu hắn là người có lương tâm thì cậu đã có thể có mẹ như bao đứa trẻ khác.

“Lương tâm?” Duy tự hỏi lại mình về hai chữ này, lúc này cậu thấy mình thật lố bịch, cái lương tâm của cậu lại đặt nhầm chỗ, nếu như trong trận bão đó cậu có thể vứt bỏ cái lương tâm ấy đi thì kẻ hại chết mẹ cậu đã phải chịu hình phạt.

Mọi thứ lại tan ra, hóa hết thành những làn khói trắng. Không có ánh sáng nào xuất hiện cả, nhưng trong đám khói, bỗng nhiên một cái bóng áo choàng trắng hiện lên, rất gần, chỉ có vài mét, nếu nhanh thì cậu có thể lao tới, giết chết kẻ đó. Giận dữ, không suy nghĩ gì, cậu lao thẳng về phía trước, nhưng lại chộp hụt, cái bóng áo trắng kia giống như những làn khói ở đây, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào. Tiếp tục lao vào cái bóng áo trắng ấy như bị cưỡng đại, Duy dần bị bao vây trong đám khói. Rồi bỗng nhiên, rất nhiều rất nhiều bàn tay từ trong không gian thò ra, tóm lấy áo cậu, kéo đi.

Những bàn tay lạnh toát như của người chết nắm chặt vào áo, vào tay Duy, kéo mạnh, giống như những kẻ tham lam đang tranh giành nhau một món hời béo bở, Duy có cảm giác như mình sắp bị xé ra thành từng mảnh nhỏ, cậu gồng người, dùng lực kéo ngược lại, hay đúng hơn chỉ là giữ không cho cơ thể mình bị xé ra. Từng bó cơ của Duy căng lên, chúng như chỉ chực rách toạc ra, đau đớn.

Duy hét lên, cậu mong có ai đó đến cứu mình, cậu mong có thể thoát khỏi những bàn tay lạnh giá ghê rợn này.

Bỗng, làn khói dày bị xuyên thủng, một bàn tay nhỏ nhắn xuất hiện, nắm chặt lấy tay Duy. Bàn tay ấy ấm

áp, mềm mại dễ chịu, khác hẳn với những bàn tay kia. Cảm giác ấm áp thân quen, Duy ngay lập tức nắm lấy bàn tay ấy, và rồi, bàn tay ấy lạnh lẽo. Những bàn tay lạnh giá đang giữ lấy Duy dường như không đủ sức cự lại với bàn tay nhỏ nhắn kia, chúng tuột ra khỏi người Duy. Cậu ngã nhào, làn khói tan biến, nhưng sự sợ hãi vẫn còn, tim đập thình thịch, hai chân tiếp tục vùng vẫy, lúc đó, bên tai cậu vang lên một tiếng nói nhỏ nhẹ: “Duy, em đây, mọi chuyện ổn rồi!”

Duy ngược lên nhìn, trước mặt cậu là người con gái thương yêu-Yến. Cô ấy đã ở đây, đã cứu cậu thoát khỏi những bàn tay đáng sợ kia, cô ấy đã tìm được cậu.

Yến vòng hai tay ôm lấy đầu Duy, để cậu ngã vào vai mình và nói: “khóc đi, em không biết anh đã nhìn thấy gì, nhưng em thấy nước mắt vẫn còn trên mắt anh, nếu đau khổ thì hãy cứ khóc đi, em sẽ ôm anh như thế này!”

Duy khóc, Yến cũng khóc, nước mắt họ cùng rơi. Duy khóc vì những ký ức đau thương được tái hiện, những đau khổ mà cậu chôn chặt trong lòng nay lại bị khơi ra. Yến khóc vì Duy khóc, cô không thể biết Duy đã nhìn thấy những gì, nhưng cô biết rằng cậu hẳn phải rất đau khổ nên mới phải khóc.

Mất một lúc, Duy chợt đẩy Yến ra, quệt những giọt nước mắt còn vương trên khuôn mặt mình rồi lấy tay lau nhẹ những giọt nước mắt trên má Yến, nói: “đi thôi, chúng ta không thể ở đây mãi thế này được!”

Yến không chắc là Duy đã cảm thấy ổn hơn, nhưng cô vẫn đứng lên đi theo Duy. Không quên nhặt tấm bản đồ rơi dưới đất, hai người họ bắt đầu di chuyển. Chợt Duy nắm lấy tay Yến, nói: “anh không muốn lạc em thêm một lần nào nữa đâu!”

12. Chương Xii: Chỉ Một Người Còn Sống.

Hai người cứ lang thang trong hành lang tối om, họ cũng chẳng dám mở một cánh cửa nào, cũng không dám tới gần nơi có ánh sáng, cứ như vậy, cả hai cũng không biết là mình có thực sự đang tìm một con đường không nữa. Họ không nói với nhau một câu nào trong suốt quãng đường kể từ lúc thoát khỏi những làn khói ma quỷ, chỉ lặng lẽ nắm chặt tay nhau, bước từng bước chậm chạp, nặng nề.

Bỗng nhiên Duy lên tiếng, phá vỡ sự im lặng này giờ: “lúc này...sao em tìm được anh ?”

Yến lắc đầu nói: “em cũng không biết nữa, em cứ đi, theo cảm giác, em có một cảm giác là sẽ gặp anh ở hướng đây!”

Duy thở dài: “cảm giác sao ? tại sao anh không có thử gọi là cảm giác đó nhỉ ? anh chưa bao giờ cảm nhận được em ở đâu!”

Yến nói: “không phải cảm nhận đâu, mà là linh cảm, em chỉ linh cảm rồi sau đó đi theo, những lúc bế tắc thì em vẫn luôn tin vào linh cảm!”

Giọng Duy buồn buồn: “anh...chưa bao giờ tin vào linh cảm của mình!”

Yến bỗng dừng lại, cô xoay người, đối diện với Duy, đưa bàn tay trái lên định vuốt nhẹ lên má cậu, nhưng bàn tay lại đi xuyên qua, thấy như vậy, cô đã định nói gì, nhưng rồi lại thôi.

Duy không rõ mọi chuyện này là sao, nhưng cậu cũng thấy bàn tay phải của Yến lạnh dần, không còn ấm áp như lúc trước. Cũng định nói gì đó, nhưng đột nhiên cậu nhìn thấy bóng dáng tên hề ở phía trước, tức thì, cậu kéo tay Yến đi, nói nhanh: “đuổi theo thằng hề đó!”

Hai người chạy rất nhanh, nhưng tuyệt nhiên vẫn không thể bắt kịp tên hề què, mãi vẫn chỉ thấy bóng dáng hắt ở phía trước. Rồi bỗng nhiên, hắt biến mất.

Duy thở hồng hộc, mệt mỏi. Trong vô thức, cậu chống tay vào phía trước, những tường cậu phải ngã nhà vì mất đà, nhưng không, tay cậu chống vào một bức tường rắn chắc, xù xì. Duy thở dài, nói: “đường cụt rồi, chắc ở đây có cánh cửa bí mật nào đó, hoặc là tên hề có thể đi xuyên tường!”

Vừa nói, bàn tay cậu vừa miết trên bề mặt xù xì, dần dần, cậu nhận ra rằng bức tường này không hề xù xì, mà kia là những họa tiết được khắc trên nó, nhưng không theo một quy luật nào cả. Tò mò, cậu bảo Yến: “em soi đèn lên bức tường này đi!”

Yến thắc mắc không hiểu nhưng vẫn làm theo. Ánh sáng từ cây đèn tỏa ra, khiến hai người có thể nhìn rõ những thứ được khắc trên tường. Ở đó dày đặc toàn những hình người, có người đứng, người nằm, người ngồi, trông rất sinh động.

Yến kinh ngạc, thốt lên: “những thứ này là...”

Duy lắc đầu: “không biết nữa, nhưng nó không phải tự nhiên mà có đâu, chắc ai đó cũng bị lạc ở đây khắc lại nó!”

Nhìn thật kỹ vào bức nét khắc, Duy thấy được một câu chuyện tuyệt vọng, có một ai đó cũng đã bị lạc vào tòa lâu đài này như hai người, anh ta đi khắp nơi, gặp một bàn ăn với các loại thức ăn kinh khủng, rồi một thằng hề xuất hiện, dẫn anh ta đi đến một nơi khác rồi lại biến mất, anh ta vượt qua cả nơi có những làn khói ký ức, và tìm được dấu vết của nhiều người khác nữa, nhưng cuối cùng thì anh ta cũng dừng lại, tuyệt vọng ở đây, ngay bên cạnh bức tường này, để rồi khắc lại một câu chuyện trong lúc chờ chết.

Đứng yên ngược nhìn lên bức tường, Duy chỉ biết than thở mà không nghĩ được cách nào để vượt qua nó, bức tường qua cao và vững chắc, cũng chẳng có bóng dáng một lối đi nào khác ở đây. Một hồi, Duy đã hiểu cảm giác tuyệt vọng của người đã khắc nên câu chuyện trên bức tường đá. Ngồi bệt xuống, dựa lưng vào tường, cậu nói: “chúng ta cũng chỉ có thể đi đến đây thôi, hết đường rồi, không ai vượt qua được nơi này nữa đâu!”

Yến quỳ xuống bên cạnh Duy, khóc nức nở: “thực sự...sau bao nhiêu...cố gắng, chúng ta...cũng ...phải dừng tại đây sao?”

Duy lặng im, không nói gì hết, cậu cũng không lau nước mắt cho người yêu, cậu muốn để cô ấy khóc cho thoải mái, dấu sao đây cũng là lần cuối rồi. Để Yến khóc một hồi, bỗng Duy lên tiếng: “cảm giác chờ chết đáng sợ lắm, chỉ bằng chúng ta chết luôn cho nhanh gọn, như vậy có khi sẽ dễ chịu hơn, và ít nhất thì hai đứa cũng được chết cùng lúc, không phải chịu cảnh người này nhìn người kia chết trước mình!”

Yến giương đôi mắt đăm lệ nhìn Duy, vẫn chưa thôi nức nở: “nhưng...làm thế nào?”

Duy chỉ tay về hướng cái cửa sổ ở đằng trước, sau khi thấy nó chỉ đơn giản là một cái cửa kính, không hề có chấn song chắc chắn, cậu quả quyết: “chúng ta sẽ nhảy, lúc này anh đã nhìn ra ngoài rồi, ở đây rất cao, nhảy xuống thì chết chắc, như vậy cũng rất nhanh gọn, chúng ta sẽ không đau đớn!”

Yến nghĩ rằng đây là một ý tưởng điên rồ, nhưng rồi khi cô tưởng tượng đến cảnh cái chết tới một cách từ từ thì cô lại nghĩ rằng đây có thể là cách tốt nhất cho cả hai. Đến bên cửa sổ, Yến nhìn xuống, cao đến chóng mặt, cô tự nhủ: “đúng, nếu nhảy từ trên này xuống, chắc chắn sẽ chết rất nhanh, sẽ không phải đau đớn gì, vì có khi sẽ chết trước khi thân thể chạm mặt đất, nhưng...mình muốn ở bên Duy lâu hơn một chút, một chút thôi!”

Duy nhìn Yến có vẻ đang suy nghĩ, liền nói: “em không đồng ý à?”

Yến lắc đầu: “không phải, em cũng nghĩ đó là cách tốt nhất rồi, chỉ là...chỉ là em không nỡ rời xa anh lúc này, khi mà chúng ta chỉ vừa mới thành thực với nhau!”

Duy thấy khóe mắt mình cay cay, cậu cố gắng ngăn không cho nước mắt chảy ra, nói: “nếu như địa ngục có thực thì có lẽ kiếp sau cũng có thực, như vậy chúng ta vẫn sẽ có cơ hội gặp lại nhau, chỉ cần chúng ta không quên là được!”

Yến quệt nước mắt, gật đầu.

Duy thực sự cảm thấy rất đau lòng khi không thể bảo vệ được Yến an toàn, nhưng vẫn quyết định nhanh chóng, ôm chặt eo Yến, vừa chạy vừa hét to: “bay nào!”

Cảm giác thời gian như trôi thật chậm, mọi thứ đều đứng im, chỉ có hai người, cùng nhau phá vỡ khung cửa sổ trước mặt, cố gắng tìm lấy cái chết.

Trong một khoảnh khắc, hai người nhắm tịt mắt lại, ôm chặt lấy nhau như sợ sẽ đánh mất người kia. Và rồi, “bộp” một tiếng, đầu vai Duy chạm vào mặt đất cứng, đau điếng.

Từ từ mở mắt, Duy thấy Yến vẫn nằm trong vòng tay mình, còn mình thì đang nằm ngoài sân của tòa lâu đài, vẫn sống, không bị thương tích gì lớn. Ngạc nhiên, cậu lay Yến dậy, giọng điệu không nén nỗi sự vui mừng, nói: “chúng ta thoát được rồi, chúng ta thoát khỏi cái tòa nhà không có lối ra ấy rồi!”

Từ từ mở mắt ra, Yến dường như vẫn chưa tin rằng mình đã an toàn thoát khỏi tòa nhà kia, cô ngơ ngàng, không nói nổi câu nào, chết lặng.

Đỡ Yến dậy, Duy không chần chừ mà kéo Yến đi luôn, cậu thật chẳng muốn nán lại cái nơi này lâu hơn một chút nào nữa.

Lết ra khỏi khoảnh sân rộng của tòa lâu đài, hai người theo đường cũ, tìm cái lỗ hổng trên tường mà chui ra ngoài. Quảng đường đi ra cũng thật dễ dàng, cả hai không gặp phải bất cứ một cản trở nào. Rất nhanh, hai người thoát ra khỏi đó, nhưng cảnh vật nơi này lại khác hẳn với khu rừng mà hai người đã nhìn thấy tòa lâu đài, đây là một bãi đất trống. Quay đầu về phía sau, Duy không nhìn thấy tòa lâu đài đâu nữa, mặc dù chỉ vài giây trước họ mới thoát ra khỏi nó.

Cũng chẳng buồn suy nghĩ, Duy đỡ lấy vai Yến, nói: “đi thôi!”

Như một thói quen, Duy lại mở tấm bản đồ ra, cố gắng xác định vị trí của hai người, và cậu nhìn thấy rằng mình và Yến đã không còn cách xa điểm màu vàng trên bản đồ là bao, mừng rỡ, cậu nói với Yến: “chúng ta sắp đến nơi rồi, điểm màu vàng đó đã ở rất gần, chỉ cần đi thêm một lúc nữa thôi!”

Yến nghe vậy liền ngó vào bản đồ, quả thật, hai người đã cách điểm đến không xa, một niềm hy vọng lại tràn đến, mặc dù cả hai cũng không biết được sau khi đến được cái điểm màu vàng ấy thì liệu có về được nhà hay không nữa.

Đi thêm vài bước, sương mù đột nhiên dày đặc, phủ kín toàn bộ không gian, sương mù dày đến nỗi còn không thể nhìn thấy những thứ ở vài mét trước mặt, một cảm giác rùng rợn lại ập đến với hai con người nhỏ bé đang trốn chạy tử thần, nhưng họ cũng không còn đường lui nữa, đã đến bước này rồi thì bắt buộc phải đi tiếp.

Bước đi trong im lặng, Duy nâng cao cảnh giác, di chuyển từng bước vô cùng thận trọng, cậu không muốn một mối nguy hiểm bất ngờ nào ập đến mà mình không ứng phó nổi. Bỗng, có vài sự chuyển động diễn ra ở xung quanh khiến Duy giật mình, trong đầu cậu lại tưởng tượng đến hình ảnh con quái không mặt mũi phát ra mấy tiếng oe oe như tiếng kêu của trẻ con. Lạnh gáy, cậu nắm chặt lấy tay Yến, tay còn lại đưa lên môi, ra hiệu im lặng.

Yến cũng cảm thấy sợ hãi, nhưng không hiểu sao linh tính của cô lại mách bảo rằng không có gì nguy hiểm ở đây cả, mặc dù vậy, cô vẫn làm theo lời Duy, không phát ra một tiếng động nào cả, kể cả tiếng thở. Nhưng rồi, một thứ gì đó va vào Yến, nó giống như một con người. Yến quay đầu lại, nheo mắt nhìn, quả thật, đó là bóng dáng của một con người, cô lay Duy, nói: “không sao đâu, chắc không có gì nguy hiểm cả, em vừa thấy một người đi qua, anh thử mở bản đồ ra xem thế nào?”

Duy nghe lời Yến, mở tấm bản đồ ra, quả thật, không thấy một chấm màu đỏ nào ở gần đây, và mọi đường đi đều được hiện lên rất rõ, họ đã đứng ngay trước điểm màu vàng.

Hơi sững sờ, Duy tiến thêm vài bước, bất ngờ có một người đàn ông mặc một chiếc áo đen sì đi xuyên qua cậu, có vẻ như ông ta đang vội vã gì đó. Lại như vậy, những con người ở đây không nhìn thấy Duy, họ luôn đi xuyên qua cậu, nhưng với Yến thì khác, họ nhìn thấy cô ấy, đôi khi họ còn va vào cô, chuyện này thật khó giải thích.

Duy hướng ánh mắt theo người đàn ông vừa đi xuyên qua mình, cậu thấy ông ta dừng lại, nói chuyện với một ai đó, trông như là một người soát vé. Bỗng nhiên, một tiếng “tu tu” rền vang, thu hút sự chú ý của Duy. Cậu ngược lên trên thì nhìn thấy đằng sau đám sương mù lơ lờ hiện ra ống khói của một chiếc tàu thủy lớn, loại tàu cổ được dùng ở thế kỷ trước.

Chú ý quan sát, cậu thấy rằng nơi này không chỉ có một con tàu ấy, mà nó có rất nhiều tàu đang đậu, đây chắc chắn là một bến tàu, nhưng bến tàu để đi đâu thì cậu không dám đoán bừa.

Hồi hộp, lo sợ, nhưng vẫn có một chút gì đấy gọi là hy vọng trong Duy, biết đâu một trong những con tàu ở đây sẽ đưa cậu là Yến trở về thế giới sống, kết thúc cơn ác mộng này.

Đang mãi suy nghĩ, bỗng Duy cảm thấy có một thứ gì đó đang níu lấy vạt áo mình, kéo nhẹ. Quay về phía sau, cậu nhìn thấy một bé gái xinh xắn đang ôm một con búp bê kéo áo mình và nhìn với một ánh mắt ngây thơ trong sáng. Con bé thỏ thẻ: “anh ơi, giúp em với!”

Tất cả mọi người ở đây đều không nhìn thấy Duy và luôn đi xuyên qua cậu, nhưng lại có một bé gái chạm được vào cậu, và đang xin sự giúp đỡ. Duy cảm thấy thật khó hiểu, cậu không nói được câu nào, cứ đứng chết lặng. Nhưng đứa bé dường như không quan tâm đến thái độ của Duy, nó nắm lấy bàn tay thô ráp của cậu, kéo đi.

Duy cũng không hiểu tại sao mình lại cứ thế mà bước theo đứa bé, cậu không biết nó cần được giúp gì, nhưng bản thân cứ tự nhiên mà đi theo nó. Đứa bé dẫn cậu dần dần rời xa bến tàu đầy sương mù, đến một nơi hoang vắng.

Duy cứ vô thức bước theo đứa bé gái, cho đến khi trong đầu cậu nghĩ đến Yến. Như bừng tỉnh khỏi cơn mê, cậu đứng lại, cất giọng hỏi đứa bé: “này, em dẫn anh đi đâu vậy ? em cần anh giúp gì ?”

Đứa bé gái làm vẻ nũng nịu, nói: “anh đi giúp em đi mà! Em cần anh giúp lắm!”

Duy hơi ngập ngừng, nhưng rồi cậu lại hỏi tiếp: “thế em cần anh giúp gì?”

Con bé ngập ngừng không trả lời, nó cứ nhìn Duy bằng ánh mắt long lanh như sắp khóc, một ánh mắt dễ làm người khác mềm lòng.

Duy nhìn đứa bé một cách khó hiểu. Một đứa bé ăn mặc khá đẹp, lại ôm một con búp bê không có tay chân được khâu ầu bằng hai hình tròn ghép lại, đính thêm đôi mắt đen, một nhúm chỉ xoắn xoắn làm tóc và một cái miệng cười được khâu bằng chỉ đỏ.

Cố gắng bỏ qua tất cả những suy nghĩ quái dị, Duy tỏ ra thật dịu dàng, hỏi đứa bé: “bây giờ em hãy nói với anh là cần anh giúp gì ? như vậy anh mới có thể giúp, vì bạn gái anh còn đang đứng ở kia, có thể cô ấy sẽ đi tìm anh mất!”

Đứa bé thỏ thẻ: “anh...không thể đi cùng chị ấy mãi được! Người sống...không thể đi cùng người chết!”

Duy ngạc nhiên, cậu càng không hiểu nổi đứa bé này đang nói gì, nó cần gì ở cậu? thực sự rất khó hiểu. Cậu hỏi lại: “em nói gì vậy ? cái gì mà người sống không thể đi cùng người chết chứ? Anh và cô ấy đã ở bên nhau từ đầu cuộc hành trình này rồi!”

Đứa bé ráo hoảnh: “chị ta đã chết từ đầu rồi, chỉ có anh là người sống ở đây thôi, người sống không thể chạm vào người chết!”

Duy cảm thấy kỳ lạ với đứa bé này, cậu nói: “đừng đùa, anh vẫn có thể chạm vào cô ấy bình thường, mà nếu nói như em thì em cũng là người sống hả ? em có thể nhìn thấy và chạm vào anh đây này!”

Đứa bé tiếp tục nói: “ anh và chị ta có thể chạm được vào nhau bất chấp sống chết bởi vì hai người có một mối liên hệ quá chặt chẽ. Còn những kẻ khác ở đây muốn chạm được vào anh thì phải là kẻ có quyền lực!”

Từng chuyện kỳ quái xảy ra từ lúc cậu bước chân ra khỏi chiếc xe khách dần dần hiện lên trong đầu, những chuyện lạ lùng quả đúng như những gì đứa bé này nói, những kẻ nhìn thấy cậu luôn là những kẻ mang một nhiệm vụ nào đó ở trong thế giới linh hồn này, nếu không thì cũng là những thợ săn, hay những con quái vật. Những tưởng tượng kỳ quái cứ xuất hiện trong đầu cậu, những trường hợp xấu nhất được cậu đặt ra, nhưng cậu luôn cố gắng tìm một lý do để phủ định những thứ đó. Nhưng dòng suy nghĩ dài của cậu chợt bị cắt ngang bởi một tiếng thét thất thanh: “Duy, cẩn thận!”

Là giọng của Yến, không thể nhầm được, cậu xoay người lại, cố gắng nhìn cô ấy, nhưng chưa kịp hiểu xem cô định cảnh báo với cậu chuyện gì thì bên vai trái chợt đau nhói, một thứ gì đó đã cắm sâu vào da thịt cậu. Máu bắn tóe ra, lấm trên mặt đứa bé gái và con búp bê của nó, cùng với đó, trên khuôn mặt đứa bé gái xuất hiện một nụ cười kinh dị.

Giật mình kinh hãi, theo phản xạ, Duy co chân đạp mạnh vào đứa bé bên cạnh, bất chấp việc nó là trẻ con và cú đạp có thể giết chết nó, lúc này, ý niệm sinh tồn trong Duy mạnh hơn lòng nhân đạo hay lý trí.

Đứa bé bị đập trúng liền lăn lộn ra phía sau nhiều vòng, ré lên đau đớn, bất quá, sau khi thoát khỏi đà xoay, nó lại ngược mắt lên, nhìn Duy một lần nữa bằng ánh mắt thèm thuồng khát máu.

Về phần Duy, vai trái cậu xuất hiện 5 lỗ nhỏ, vừa khít với những ngón tay nho nhỏ của trẻ con, máu từ đó không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả một bên cánh tay cậu. Sự sợ hãi bao trùm lấy chàng trai, lần đầu tiên cậu mất đi ý chí phản kháng, ôm chặt bên vai bị thương, chạy về phía người yêu.

Nhưng con yêu tinh nhỏ kia đâu có dễ dàng bỏ qua ột miếng mồi ngon lành như thế, nó liếm liếm mấy vết máu vương trên mặt, nhắm hướng Duy đang chạy mà chồm đến như con dã thú điên cuồng.

Chốc lát, con yêu tinh nhỏ đã bắt kịp Duy, tóm lấy cổ chân cậu, dùng sức quật ngã chàng trai.

Bị bất ngờ, Duy ngã bổ nhào, thiếu chút nữa thì cắm mặt xuống nền đất rắn. Xoay người lại, cậu càng nhìn rõ hơn khuôn mặt đáng sợ của con bé yêu tinh, bằng một nỗ lực lớn, Duy lại co chân đập mạnh vào con bé, nhưng xem chừng lần này cậu chẳng thể làm gì nó nữa.

Sau hai cú đập trượt của Duy, con bé yêu tinh đã từ dưới trườn lên, khuôn mặt ghe sát vào Duy, phả vào mặt cậu từng luồng hơi thở tanh lờm mùi máu. Nó nhìn Duy chằm chằm, sau đó lẩm bẩm: “người sống...người sống, miếng mồi ngon!”

Ngay sau đó, con yêu tinh nhỏ há to mồm, lộ ra hàm răng lởm chởm sắc lẹm, không hề giống của con người, nhắm cổ Duy mà cắn tới. Cảm nhận cái chết thực sự đang đến gần, ý chí sinh tồn trong Duy lại một lần nữa trỗi dậy mạnh mẽ, biến thành sự phản kháng mãnh liệt đối với sinh vật đang đe dọa mạng sống của mình. Đúng vào cái lúc mà hàm răng yêu quái sắp ngoạm được một miếng trên cổ Duy thì cậu dùng hết sức lực còn lại, vung tay phải ra, đâm mạnh vào thái dương của con yêu quái.

Cú đâm bất ngờ từ con mồi tưởng chừng như đã buông xuôi chịu chết khiến con yêu quái nhỏ giật nhẹ đầu sang một bên, nhưng hiển nhiên nó vẫn chưa hề bị đánh văng đi. Giận dữ, con yêu quái nhỏ sau khi định thần lại thì gầm lên một tiếng, lấy tay ấn mạnh ngực Duy xuống đất, hung bạo nhắm cổ Duy mà cắn.

Nhưng con mồi này quyết không chịu để con yêu quái toại nguyện, Duy lợi dụng khoảng cách được nói rộng ra giữa mình và con yêu quái, vung cánh tay trái đang đau đớn vì vết thương lên, tóm chặt cổ con yêu quái, dùng lực mà bóp mạnh.

Ba ngón tay tóm chặt cái cổ nhỏ bé khiến cho bất cứ ai cũng đều nghĩ rằng Duy có thể dễ dàng xé toạc cái yết hầu của con yêu quái trước mặt, nhưng mọi việc không hề dễ dàng như vẻ bề ngoài, cái cổ bé tí này lại rắn chắc hơn nhiều so với vẻ ngoài của nó, điều này khiến cho Duy chỉ bất đắc dĩ mà tóm được cái cổ đó trong tay.

Con yêu quái không hẳn là không đau đớn, nó vung loạn cánh tay lên, cũng cố gắng bóp cổ Duy nhưng tay nó quá ngắn, không thể làm được. Bất quá, nó thấy không thể với tới cổ Duy thì liền ra sức cào cấu vào cánh tay đang bóp cổ mình.

Hai bên giằng co dữ dội, cuộc giằng co giữa kẻ săn mồi nhỏ bé và con mồi không chịu khuất phục. Nhưng bất ngờ cuộc giằng co bị gián đoạn bởi kẻ thứ ba. Đang lúc con yêu quái chuẩn bị đem cánh tay Duy mà xé nát thì nó liền nhận được một lực cực lớn đánh thẳng vào mặt. Từ phía xa chạy đến, Yến không do dự gì mà cầm một khúc gỗ rồi phang mạnh, sau đó tổng thẳng một cú đá vòng cầu với toàn bộ sức lực vào cái đầu độc ác bé tí.

Cú đá của Yến làm con yêu quái bé nhỏ choáng váng một chút, cùng với đó là cánh tay đang bóp cổ nó của Duy cũng bị nới lỏng, ngay sau khoảnh khắc ấy, Yến không để cho con yêu quái có cơ hội định thần, cô vừa hạ chân xuống thì ngay lập tức vung chân lên, đá tiếp một cú cực mạnh nữa vào mặt con yêu quái nhỏ khiến nó văng ra vài bước.

Giống như vẫn còn sợ con yêu quái có thể gượng dậy, Yến lao tới nó, vung cây gậy gỗ lên một lần nữa, đập thẳng vào khuôn hamng nguy hiểm đó, làm thân hình bé nhỏ của con yêu quái lại một lần nữa lăn tròn, rồi cô cũng chẳng ngại ngần gì mà cầm một viên đá to tướng lên, đè xuống đầu nó. Sau đó cô mới chạy lại phía Duy, lo lắng đỡ cậu dậy, nói: “đi thôi, chắc con tiểu yêu ấy không gượng dậy được đâu đâu!”

Duy vẫn chưa hết kinh hãi, gật đầu, nhưng rồi cậu lại thầm thấy xấu hổ, dường như Yến không có chút sợ hãi khi đối mặt với sinh vật kia để cứu cậu, còn cậu lại tỏ ra yếu thế, đã gần như không dám chống lại nó.

Hít một hơi dài lấy sức, cố gắng xóa tan không khí ngưng ngừng, Duy nói với Yến: “đã lâu như vậy rồi mà em vẫn đá chuẩn xác nhỉ!”

Yến cũng đang run cầm cập, cô không hiểu mình lấy sức mạnh đâu ra mà chiến đấu, rõ ràng là cô đã rất sợ hãi, cô gần như không thể di chuyển, nhưng mong muốn bảo vệ Duy đã thôi thúc cô lao vào cuộc chiến, dù cho khả năng chiến đấu của cô chỉ là rất thấp, ngập ngừng, cô nói: “à...chuyện này...em cũng chẳng biết mình lấy đâu ra can đảm mà đánh nó nữa, em chỉ nghĩ là anh cần được giúp đỡ thôi, còn về chuyện đá chuẩn xác...thực ra là sau khi chúng ta mỗi người một ngả thì em vẫn theo tập cho đến bây giờ!”

Nghe vậy, Duy thoáng chút trầm mặc, với Yến thì rõ ràng Taekwondo không phải là đam mê, cô ấy theo tập chỉ đơn thuần là hồi bé chị em tập cùng nhau cho vui, vậy mà người bỏ cuộc trước lại là người có niềm đam mê với nó, còn người kia vẫn giữ ỉnh niềm vui thích khi tập luyện. Và từ khi đến đây, cô ấy đã rất sợ hãi, đến nỗi không thể chiến đấu, vậy mà bây giờ, cô đã có thể sử dụng những gì mình luyện tập trong suốt bao nhiêu năm qua để chống lại cái thứ nguy hiểm kia, còn cậu thì lại càng ngày càng trở nên yếu đuối sợ sệt, cho dù cậu đã từng là người được gọi là tài năng.

Thấy thái độ của Duy, Yến cũng có thể lờ mờ đoán ra tâm trạng của cậu, cô liền nói: “em vẫn theo tập vì em chẳng phải chịu một áp lực lớn nào, hơn nữa, Taekwondo với em cũng chỉ là một niềm vui, nó không to lớn như một niềm đam mê nên việc theo tập nó đối với em thật sự là dễ dàng hơn anh mà, đừng có nghĩ quá khi anh đã từ bỏ nó, anh vẫn có thể đi tập lại sau khi chuyện này kết thúc, tập luyện như một niềm vui, đừng đặt áp lực lên mình với những giải thi đấu là được mà!”

Duy gật đầu nhẹ, thở hắt ra: “ừ...sau khi chuyện này kết thúc!”

Cậu định nói thêm điều gì đó nhưng bỗng nhiên, từ phía sau Yến, Duy thấy tảng đá lúc nãy mà cô dùng để đề lên đầu con yêu quái bỗng chốc lay động, sau đó rất nhanh, con yêu quái nhỏ bé bò dậy, hướng ánh mắt khát máu vào hai con người trước mặt. Thấy vậy, Duy liền nói to với Yến: “đằng sau!”

Yến giật mình quay người lại, con yêu quái đã gượng dậy được sau bao nhiêu đòn, cái đầu nó dường như còn cứng hơn cả đá

Lập tức thủ thế, lần này Yến muốn bảo vệ Duy khỏi con yêu quái nhỏ nhắn nhưng đáng sợ kia. Bỗng nhiên, con yêu quái lên tiếng bằng cái giọng khàn khàn: “người sống ngon hơn, linh hồn tránh ra!”

Yến không hiểu lắm ý tứ trong câu nói của con yêu quái, cô quát lên: “biến đi trước khi bọn ta giết người, bọn ta có đến 2 người đấy!”

Con yêu quái dường như không thèm để ý đến lời đe dọa của Yến, nó hướng ánh mắt thèm thuồng vào Duy, liếm liếm chút máu còn sót lại trên môi, tiếp tục nói: “linh hồn tránh ra, ta chưa ăn đến người, hôm nay ta muốn ăn người sống!”

Yến nghe vậy liền cả giận quát lớn: “người làm bầm cái gì mà linh hồn với người sống, bộ ta chết rồi chắc?”

Ngoài dự liệu của Yến, con yêu quái thản nhiên gật đầu, nói: “người chỉ là một kẻ chết rồi, thằng nhóc kia mới là người sống thơm ngon, hôm nay ta ăn được người sống nên tha cho linh hồn người đó, cút đi!”

Lần này đến lượt Duy giận dữ, nhặt một hòn đá to ở dưới đất, nhắm thẳng đầu con yêu quái mà ném đến, đồng thời quát to: “người dám bảo cô ấy là người chết, đã vậy ta đập nát óc người!”

Viên đá bay nhanh về phía con quỷ nhỏ nhưng lại không thể trúng vào nó, trong nháy mắt, cả cơ thể con quỷ đã tan biến, không có một chút dấu tích nào. Thấy vậy, Duy không chần chừ, cậu nắm lấy tay Yến, kéo đi.

Nhưng hai người chợt nhận ra rằng sương mù càng ngày càng dày đặc, đến nỗi cả hai chẳng thể thấy bất cứ thứ gì. Sương mù trở nên dày đến nỗi Duy còn không thể nhìn được bàn tay mình, nếu không phải cậu đang nắm chặt tay Yến, chỉ sợ cậu cũng không biết được Yến đang ở đâu. Siết chặt bàn tay hơn, cậu kéo Yến lại gần sát với người mình để đảm bảo là hai người không thể lạc nhau.

Bỗng nhiên, Duy nghe một tiếng thì thầm đáng sợ: “không thoát được đâu!”

Tiếng thì thầm gần đến nỗi Duy có thể cảm thấy rõ luồng hơi thở hôi hám đang nhè nhẹ phả vào bên tai. Giật mình, Duy vùng mạnh nắm đấm sang ngang, nhưng lại không hề có một va chạm nào xảy ra, dĩ nhiên

là cú đấm đã hụt. Giận dữ, Duy chửi lên vài tiếng, nhưng hiển nhiên là con quỷ nhỏ không hề bị những tiếng chửi thô tục làm cho kích động, nó vẫn đang lẩn trốn trong khối sương mù dày đặc kia, và không có dấu hiệu muốn lộ mặt ra ngoài, nói cách khác, lúc này nó là mèo, còn Duy và Yến là hai con chuột, và con mèo đang vờn hai con chuột đáng thương.

Trái với sự giận dữ của Duy, Yến lại bình tĩnh hơn nhiều, cô cố gắng suy nghĩ cách xác định phương hướng trong đám sương mù này, dù sao thì thoát khỏi đây mới là cách tốt nhất, chứ không phải là ở trong này và đánh nhau với con tiểu quỷ gian ngoan kia. Đang miên man suy nghĩ, bỗng ánh mắt cô sáng lên, quay sang Duy, nói khẽ: “Duy, bản đồ, chúng ta có bản đồ mà!”

Nghe vậy, Duy mới nhớ ra, cậu đã quá hoảng loạn, không còn có thể bình tâm suy nghĩ được nữa, nhanh chóng lấy bản đồ ra, cậu có thể nhìn thấy được một chấm tròn màu đỏ ở rất gần với mình, đó chắc hẳn là con tiểu quỷ.

Vẫn nắm chặt tay Yến, Duy bắt đầu chậm chậm di chuyển về phía điểm màu vàng trên bản đồ, nhưng cũng không lơ là điểm màu đỏ đang ở rất gần, nó có thể gây nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Dường như con yêu quái cũng bắt đầu nhận ra sự thay đổi của Duy và Yến, nó cũng dần di chuyển theo hai người, nhưng nó lại tỏ ra thận trọng hơn lúc này rất nhiều, có một cái gì đó ở hai kẻ này khiến nó cảm thấy lo lắng. Nhưng rồi, trong một khoảnh khắc bất ngờ, nó lao lên.

Nhận ra sự thay đổi nhanh chóng này trên bản đồ, Duy cũng không có thời gian mà xác định chính xác xem con yêu quái lao đến như thế nào, cậu chỉ kịp tung một cú đá mạnh về phía sau, bất chấp việc có trúng mục tiêu hay không. Bỗng “hự” một tiếng, hẳn là Duy đã đá trúng con yêu quái, nhất thời cũng khiến nó đau đớn. Chớp lấy thời cơ, cậu hô nhanh: “chạy!”

Hai người hộc tốc chạy đi, thoáng chốc thì thoát khỏi làn sương mù, lúc này, sương mù tuy vẫn dày nhưng hai người đã có thể nhìn thấy nhau và thấy cả đường đi, không dừng lại, cả hai bắt đầu giục chân, đích đến của họ đang ở ngay trước mặt rồi.

13. Chương Xiii: Cách Về Nhà

Sau đám sương mù, các thân ảnh con người từ từ hiện ra, Duy chợt giảm tốc độ, quay đầu về phía sau, cậu không hề thấy một kẻ nào ở phía sau nữa, dường như con yêu quái kia đã bỏ cuộc. Thở hắt ra một tiếng, cậu nói với Yến: “có lẽ là thoát rồi! bây giờ chúng ta chỉ cần đi đến điểm màu vàng trên bản đồ là được!”

Yến gật đầu, cô nhìn trên bản đồ thì liền thấy rằng nơi mà họ cần đến chính là bến tàu trước mặt này, hơi ngập ngừng, cô hỏi Duy: “chúng ta...có lên tàu không?”

Duy đắm đắm nhìn con tàu trước mặt, cậu suy nghĩ một hồi rồi nói: “phải lên thôi, dù sao cũng không quay lại được!”

Nghe vậy, Yến cũng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng gật đầu, đã đi đến đây rồi, hai người cũng chẳng còn đường lui nữa, chỉ có thể tiến về phía trước rồi cầu mong cho số phận mình được tốt đẹp.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy vết thương trên vai Duy, nó khá sâu, máu vẫn chưa ngừng chảy, cảm thấy thật đau lòng, cô cắn môi, nói: “vết thương đó...phải cầm máu lại đã!”

Nghe vậy, Duy nhìn qua vết thương trên vai mình, quả thật là nó hơi nghiêm trọng, đó là cái giá phải trả cho sự bất cẩn của cậu, hơi cau mày lại, cậu nói: “chúng ta không có thời gian đâu, kệ nó đi, lên tàu trước rồi tính sau!”

Nghe vậy, Yến lại thấy rất lo lắng: “nhưng...”

Nhưng chưa nói hết câu thì cô đã bị Duy ngắt lời: “không có thời gian đâu!”

Lời chưa dứt, cậu đã nắm chặt tay Yến, kéo đi, cậu tự biết rằng vết thương của mình khá sâu, nó rất đau, nhưng trong trường hợp này thì cậu sợ sẽ phải bắt gặp cái thứ yêu quái kia hơn là sự đau đớn.

Chiếc tàu to lớn dần dần trở nên rõ ràng trước mắt Duy, đó là một con tàu làm tuyến bằng kim loại, là kiểu tàu có ba ống khói giống với mấy con tàu cổ lỗ được sử dụng trong thế kỷ hai mươi, dường như tất cả những sự vật ở nơi này đều giống với thế giới bình thường, nhưng là vào những năm xưa cũ của thế kỷ trước.

Hai người cứ thế đi đến cầu tàu, dường như con tàu này chẳng cần phải có vé tàu để lên, tất cả mọi người đều vậy, không một ai cần chìa ra cái gì đó giống như những chiếc vé để được lên tàu cả. Có một chút ngạc nhiên xuất hiện trong đầu hai người, nhưng họ cũng chẳng có thời gian mà suy nghĩ về vấn đề đó, đã đến nơi này rồi thì chuyện gì xảy ra cũng được, miễn sao họ trốn thoát.

Khi Duy và Yến bước qua mặt người bảo vệ, họ liền nhận được một cái nhìn sắc bén của người này, ông ta liếc qua Yến với một ánh mắt đáng sợ, điều đó làm Duy chợt cảm thấy lo lắng, cậu sợ rằng gã bảo vệ kia sẽ nhìn ra điều gì đó từ mình rồi ra tay truy bắt.

Từng bước, từng bước căng thẳng, ánh mắt tên bảo vệ vẫn cứ như dao găm đâm thẳng vào Duy khiến Yến cũng thấy chột dạ, cô không dám tưởng tượng được nếu như gã bảo vệ này đột nhiên rat ay bắt người ở đây thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, họ không thể chạy thoát trong trường hợp này.

Không dám nhìn thẳng vào gã bảo vệ, Yến cố gắng thu mình vào trong tấm áo choàng, bàn tay cô bỗng bóp chặt vào tay Duy, cô đang sợ hãi.

Bỗng nhiên, khi mà hai người chuẩn bị bước qua mặt gã bảo vệ thì liền bị gã giơ tay ra, ngăn lại. Từng dòng suy nghĩ quái đản lướt qua trong bộ não của hai người. Mắt Duy giật giật, nắm tay chặt lại, chuẩn bị sẵn sàng kéo Yến chạy trốn. Còn Yến, các cơ bắp cô đột nhiên cứng lại, hồi hộp, lo lắng. Một cách chậm rãi, cô ngước mắt lên, nhìn gã bảo vệ trước mặt.

Gã bảo vệ cũng nhìn Yến, rồi hần lấy ra một tấm thẻ bài bằng gỗ, có ghi số ở trên đó, sau đó đưa cho Yến. Hành động này làm cả Duy và Yến đều giật mình, họ không hiểu lắm, nhưng khi thấy tên bảo vệ không chú ý gì đến cả hai nữa thì liền nhanh chóng bước qua, vào trong con tàu.

Bước vào đến trong con tàu rồi mà tim Yến vẫn còn đập thành thịch, lúc này đây cô mới mở tấm thẻ bài mà tên bảo vệ đưa cho, ở trên đó ghi số ba trăm bảy mươi ba. Không hiểu lắm, cô hỏi Duy: “anh nghĩ tấm thẻ bài này là thẻ nào?”

Duy lắc đầu, nói: “có thể là một số thứ tự, hoặc đôi khi là số phòng cũng nên, cứ đi vào sâu trong kia thì khắc có đáp án!”

Hành lang dài của con tàu này không hề tối, nhưng nó cũng không quá sáng, chỉ đơn giản là đủ để mọi người có thể nhìn thấy đường đi, có điều, nó làm hoàn toàn bằng kim loại, điều này làm cho người ta có cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Trên hành lang cũng rất đông người, nhưng chẳng có ai chú ý đến người khác, tất cả chỉ đơn giản là bước đi qua lại, không ai nhìn ai cả.

Đang rảo bước trên hành lang dài, bỗng Yến hỏi Duy: “anh...nghĩ sao về mấy lời của con tiểu yêu lúc nãy? Em...em sợ...”

Đang đi mà nghe thấy Yến hỏi vậy, Duy liền dừng lại, gằn giọng: “anh không tin, chẳng có lý do gì để mà anh còn sống mà em lại chết rồi cả!”

Yến ngập ngừng: “nhưng...khi em nghĩ lại thì thấy những lời đó đều có điểm rất đúng!”

Duy chợt nhu hòa: “đừng sợ, chỉ là bất ngờ trùng hợp thôi, không sao đâu, rồi chúng ta sẽ thoát được!”

Nghe vậy, Yến cũng không có mấy cảm giác hy vọng, ngừng một lúc, cô bỗng nói: “nhưng...nếu điều đó là sự thật...thì...em sẽ không thể trở về, đến lúc đó...đến lúc đó...nếu có cơ hội...thì anh phải trở về nhé, đừng lo cho em!”

Duy bỗng ôm chặt lấy Yến, nói: “sẽ không sao đâu, không có chuyện đó đâu, chúng ta sẽ trở về được thôi, cả hai đứa, trở về rồi chúng ta sẽ đi tập taekwondo, anh sẽ ôn thi lại, sẽ theo đuổi ngành báo đến cùng, rồi chúng ta sẽ được làm việc chung, rồi sau đó hai đứa sẽ bên nhau mãi mãi, sẽ là như vậy, mọi chuyện rồi sẽ diễn ra như vậy, sẽ không có gì có thể thay đổi được. Vì thế nên đừng nói những lời tuyệt vọng nữa, hứa với anh nhé!”

Yến thẫn thức, nghe Duy nói về một tương lai như vậy khiến cô không khỏi đau lòng, đó là một tương lai mà cô hằng mơ ước. Cô ngáp ngừng: “em hứa!”

Lời Yến nói ra làm Duy như cởi bỏ được tảng đá trong lòng, cậu cảm thấy thật nhẹ nhõm, ở nơi này chỉ có hai người dựa vào nhau mà vượt qua mọi thứ, điều cậu không mong muốn nhất chính là một trong hai người phải tách ra.

Không nói thêm lời nào nữa, cả hai lầm lũi bước đi trên hành lang dài. Nhưng, bỗng nhiên trong lòng Duy dâng lên một cảm giác nguy hiểm ở phía trước. Cậu liền kéo Yến rẽ qua một ngã khác, cố gắng tránh cảm giác nguy hiểm đang đến gần ấy.

Yến thấy Duy đột nhiên rẽ sang, cô hơi ngạc nhiên, vừa định lên tiếng hỏi thì Duy chợt ngăn lại, cậu ra hiệu im lặng.

Vừa rẽ sang mấy bước, Duy lại cảm thấy sự đe dọa ở phía trước, cậu lại tiếp tục rẽ sang một đường khác, mong rằng sẽ thoát khỏi cảm giác nguy hiểm kia.

Cảm giác nguy hiểm cứ rình rập khiến Duy liên tục đổi hướng, cậu đổi hướng nhiều đến mức không thể trở về con đường ban đầu mà cậu đã đi. Nhưng cho đến khi cậu chợt rẽ vào một hành lang tối om, không có một chút ánh sáng nào thì cảm giác nguy hiểm đột nhiên biến mất. Ngạc nhiên vì điều đó, cậu bước vài bước trên con đường tối, nhờ vào ánh đèn từ cây đèn bão mà Yến có thể soi sáng.

Dãy hành lang này khác hẳn so với những dãy hành lang kia, nó được làm rất đẹp chứ không đơn thuần chỉ là một con đường để di chuyển trong tàu. Hai bên hành lang được khắc rất nhiều hoa văn, mái vòm cao cổ kính. Có lẽ thứ thiếu sót duy nhất ở đây chính là ánh sáng, không có một tia ánh sáng nào được chiếu đến đây khiến cho những hoa văn kia không được trưng ra trước mắt mọi người, tất cả chỉ có thể được cảm nhận bằng tay.

Trong khi Duy còn đang say mê cảm nhận vẻ đẹp cổ kính khi được chiếu sáng dưới ánh đèn thì Yến lại cảm thấy có một chút lo lắng, cô nói: “em nghĩ...chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, em thấy nơi này không bình thường một chút nào!”

Duy đang tập trung nhìn ngắm thì bỗng nhiên giật mình bởi tiếng nói của Yến, nhưng sự tò mò về nơi này của cậu dường như chưa được thỏa mãn, cậu nói: “không sao đâu mà, nơi này chẳng có gì nguy hiểm cả đâu, với lại chúng ta cứ tiến vào sâu trong một tí nữa, biết đâu lại tìm hiểu được điều gì!”

Yến nhú mày ra vẻ không vui, cô nói: “anh còn phải băng bó vết thương nữa, nếu để nó nhiễm trùng thì không hay đâu!”

Duy ngáp ngừng, nhưng rồi cậu lại quả quyết: “không sao đâu, anh chỉ tiến vào một chút nữa thôi, chỉ xem qua thôi, sau đó chúng ta sẽ đi ra và anh sẽ để em băng bó, được chứ?”

Yến lắc đầu, nói: “em không nghĩ đó là điều nên làm đâu, điều cần thiết nhất bây giờ là băng vết thương lại, và chúng ta không thể ngồi ở một hành lang mà làm được, nếu chẳng may có kẻ nào nguy hiểm đi qua thì chạy không kịp đâu, em đề nghị là bây giờ chúng ta nên kiếm một nơi đủ an toàn, xử lý vết thương, nghỉ ngơi, rồi tiếp tục cuộc hành trình sau!”

Duy nhìn Yến cương quyết đến vậy thì cậu cũng đành nín sự tò mò lại mà làm theo lời Yến, cậu chẳng muốn cô ấy giận chút nào. Cậu xoay người về phía ngã rẽ mà mình mới rẽ vào, nói nhẹ như thở: “đi thôi!”

Yến nghe vậy liền cất bước đi theo Duy, nhưng cô còn chưa kịp vui mừng thì bỗng có một tiếng nói già nua vọng tới: “nếu đã đến tận đây rồi thì hãy vào trong uống chén trà, đi làm gì vội!”

Duy giật mình, gầm lên: “ai đấy?”

Lại một lần nữa, âm thanh già nua cất lên, nhưng lần này mang theo một giọng điệu trào phúng: “cậu nhỏ ? cậu sợ hả?”

Duy nhú mày, cậu không biết người kia có ý gì, nhưng cậu nghĩ rằng đề phòng vẫn hơn, trong đầu lướt nhanh qua một vài dòng suy nghĩ, cậu hạ thấp giọng hỏi: “ông đang ở đâu ? Ông định làm gì bọn tôi?”

Âm thanh già nua lại thản nhiên cất lên: “ta đang ở trong căn phòng cuối dãy hành lang này đây, và ta chỉ muốn tìm người uống trà cùng thôi, nhưng nếu cậu sợ thì thôi đi vậy!”

Nghe vậy, Duy hơi ngạc nhiên, cậu nghĩ: “chẳng lẽ thật chỉ có người muốn uống trà với bọn mình ? Không biết có điều gì gian trá ở đây không nữa ?”

Duy đang chìm trong các suy nghĩ thì giọng nói kia lại cất lên: “nếu các cậu chịu vào đây uống tách trà thì có khi lại biết được điều gì cần thiết đây. Ta nói đúng không nào, người sống ?”

Duy nghe vậy thì cảm thấy không biết phải làm sao, cậu liền quay sang nhìn Yến, ra vẻ là muốn để cô quyết định việc này. Thật lòng mà nói thì cậu rất muốn gặp người kia một lần, nhưng cậu lại sợ Yến sẽ thấy nguy hiểm, cô ấy đã luôn gần cậu tiến đến sâu hơn trên hành lang này, cho nên lúc này đây cậu muốn để Yến quyết định việc gặp hay không gặp người kia.

Yến thấy Duy nhìn mình thì cũng biết ý cậu, cô cảm thấy thật khó quyết định, nếu người kia thực sự có thể giải đáp một số thắc mắc của hai người thì đúng là tốt đẹp, nhưng ngộ nhỡ đó lại là kẻ muốn đe dọa họ thì lúc đó cái hành lang này đồng nghĩa với con đường chết, suy nghĩ một hồi rồi lại nhìn gương mặt đợi chờ của Duy, cô liền gật nhẹ đầu, nói: “được rồi, đi thì đi, gặp người kia một lần, dù sao chúng ta cũng phải đánh cược!”

Duy nghe vậy liền thấy vui mừng, cậu nắm chặt tay Yến bước tới cuối hành lang tối.

Cánh cửa thép ở cuối hành lang được mở ra, ở bên trong, có ánh đèn mờ được thắp lên, ánh sáng yếu ớt khiến cho Duy và Yến nhìn thấy một bóng dáng già nua đang ngồi xoay lưng về phía cửa, bên cạnh là một cái bàn tròn nhỏ, trên bàn đã bày sẵn ba tách trà còn nóng.

Ông già bên trong phòng nói nhẹ nhàng: “ngồi đi!”

Một cách thận trọng, Duy và Yến ngồi xuống bên cái bàn. Yến thì cố gắng chú ý từng động tác nhỏ của ông lão đang xoay lưng về phía mình, còn Duy thì lại đảo mắt khắp gian phòng, dường như là đang đánh giá không gian nơi này.

Ba người im lặng một hồi, cuối cùng, Yến là người lên tiếng, phá vỡ không gian trầm mặc trong phòng: “ông là ai ? tại sao ông lại muốn chúng tôi đến đây ?”

Vẫn không quay đầu lại, ông lão trả lời: “ta ư? Đã lâu lắm rồi nên ta cũng chẳng nhớ rõ ta là ai nữa!”

Nghe vậy, Yến không khỏi ngạc nhiên, còn Duy thì tròn tròn mắt nhìn ông già này, cậu không tưởng tượng được lại có người còn không nhớ nổi mình là ai, mà theo như lý do ông ta nói là đã quá lâu, vậy không hiểu lâu ở đây là bao nhiêu ? vài chục năm ? hay cả trăm năm rồi ?

Bỏ qua sự ngạc nhiên, Duy nói: “được rồi, ông là ai cũng được, nhưng tại sao ông cứ quay lưng về phía chúng tôi vậy ?, như thế là bất lịch sự lắm đó!”

Ông già cười nhạt: “ta chỉ sợ hai đứa nhóc các ngươi sợ hãi nên mới quay lưng như vậy, nhưng nếu đã muốn nhìn thì ta cũng cho hai đứa xem!”. Nói rồi ông ta từ từ quay người lại. Một vẻ mặt vô cùng quái đản hiện ra trước mặt Duy và Yến khiến họ không khỏi kinh hãi. Đôi mắt nhỏ xíu như hai sợi chỉ, chiếc mũi to lớn, nhọn và khoằm, trông y hệt một cái mỏ chim cỡ bự, môi mỏng dính, cái đầu thì trọc lóc, và ông ta không có tai.

Hơi giật mình, nhưng Duy trấn tĩnh lại ngay lập tức, cậu hiểu rằng nơi này toàn ma với quỷ nên một người có vẻ bề ngoài quái dị xem ra cũng không phải là điều gì quá đặc biệt. Bên cạnh cậu, Yến mất một lúc mới lấy lại sự bình tĩnh.

Nhìn thấy thái độ của hai người, ông lão cười nhạt, nói: “ta đã nói trước rồi mà, nhưng hai cô cậu vẫn cứ cố chấp đó thôi!”

Duy lạnh nhạt nói: “bỏ đi, vẻ ngoài thế nào cũng không phải vấn đề, dù sao chúng tôi cũng đâu biết được ông là ma hay quỷ! Nhưng rốt cuộc thì ông muốn gì ở chúng tôi ?”

Ông lão không tỏ thái độ gì, nói: “muốn gì ư ? ta chẳng muốn gì cả, chỉ tò mò thôi, cậu là người sống, làm thế nào mà cậu lại lang thang ở vùng đất chết này ? và hơn hết, làm thế nào mà cậu đi tới được tận đây ?”

Chẳng lẽ mấy gã áo trắng mù hết rồi hay sao ? Việc cậu có thể đi tới tận đây là một điều rất lạ, chưa nói đến những kẻ truy đuổi, chỉ riêng việc tìm đường thôi đã là chuyện gần như không thể nào thực hiện được, mà cậu lại đi được trong một khoảng thời gian ngắn, ta thực sự rất tò mò về chuyện này!”

Duy ngạc nhiên: “ông nói cứ như là ông biết bọn tôi đặt chân đến cái nơi toàn ma với quỷ này từ khi nào ấy nhỉ ?”

Ông lão nói: “ta biết mà, ta biết về sự có mặt của cậu trên vùng đất này từ khi cậu vừa đặt chân đến!”

Nghe xong câu này, không chỉ Duy mà cả Yến cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, cả hai gần như đồng thanh kêu lên: “cái gì ?”

Ông lão vẫn bình thản, nói: “thôi nào, bỏ qua chuyện đấy đi, tại sao cậu lại đặt chân đến vùng đất này ? Đây là nơi mà chỉ có người chết mới có thể tới mà thôi!”

Duy vẫn chưa hết ngạc nhiên, nói: “điều đó thì chính tôi cũng không biết tại sao nữa, chúng tôi đang ở trên một chuyến xe, rồi bỗng nhiên ngắt đi, đến khi tỉnh lại thì đã thấy mình ở cái nơi khỉ gió này!”.

Ông lão trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi nói: “thôi bỏ đi, có nhiều chuyện khó mà giải thích được, nhưng ta nghĩ chuyện cậu đến được tận đây không phải là may mắn đi bừa chứ ? Nơi đây không thể đi bừa mà đến được!”

Duy ngập ngừng: “chuyện này...”

Cậu không biết có nên nói cho ông lão này biết về tấm bản đồ hay không, cậu vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ông ta, dù sao thì cậu cũng mới gặp ông ta có một lần mà thôi. Khó xử, cậu quay sang nhìn Yến, chờ mong lời khuyên từ cô ấy, nhưng Yến cũng không biết nên làm thế nào nữa, cô cũng rất sợ, nhờ đâu ông lão này là một kẻ truy đuổi thì sao?

Nhìn thấy thái độ lưỡng lự của hai người, ông lão bình tĩnh nói: “hai đứa sợ hãi ? Cũng đúng, dù sao thì có lẽ đó cũng là bí mật quyết định của hai đứa mà, nhưng hãy suy nghĩ cho kỹ đi, nếu cả hai cho ta biết những thứ quan trọng thì ta cũng có thể cho cả hai biết những thứ quan trọng. Nào, cứ ngồi xuống, uống ly trà đã, còn nóng đấy!”

Hai người nhìn đắm đắm vào khuôn mặt đáng sợ của ông lão, những lời nói nhu hòa từ miệng của ông khiến cho cả hai tan dần đi ác cảm về bề ngoài khó nhìn và lần đầu gặp mặt, trong vô thức, Duy nắm lấy cốc trà ở trên bàn. Quả thật, tách trà còn đang nóng. Một cách cẩn thận, cậu đưa lên, nhấp một ngụm nhỏ. Loại trà không thơm, hơi đắng, nhưng nó lại khiến Duy cảm thấy mùi vị của sự sống. Cậu không tự chủ được, cất tiếng hỏi: “tại sao tách trà vẫn còn nóng ?”

Ông lão nghe xong câu hỏi của Duy thì chợt trở nên u buồn, mất một lúc, ông mới nói: “trà nóng vì ta là một người chưa chết hẳn, ta với cậu gần giống nhau, nhưng ta đã kẹt ở đây quá lâu rồi, lâu đến mức không còn nhớ được mình kẹt ở đây từ khi nào nữa, đến nỗi chính ta cũng quên mất tên của mình là gì!”

Duy nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên, nhưng rồi cảm giác tội lỗi lại lan tràn trong tâm trí cậu: “xin lỗi! tôi...cháu không có ý khiến ông phải nhớ lại những chuyện không hay trong quá khứ!”

Ông lão lắc lắc đầu, nói: “không sao, không sao đâu!”

Bên cạnh Duy, Yến nghe cuộc nói chuyện của hai người mà không khỏi cảm thấy buồn rười rượi, cô buồn vì biết rằng ông lão cũng là một người sống nhưng lại bị kẹt ở đây, và cũng buồn vì không biết liệu mình và Duy có hay không bị kẹt lại, rồi trở nên giống ông lão này không nữa. Nghĩ một lúc, cô lấy từ trong ba lô ra một tấm da cũ, chính là tấm bản đồ kỳ diệu, nhẹ nhàng nói: “chúng cháu đến được đây tất cả đều là nhờ nó!”

Ông lão ngạc nhiên rồi đưa bàn tay khô héo ra, cầm lấy chiếc bản đồ, mở ra xem. Một lúc sau, ông đặt tấm bản đồ xuống, nhìn Yến và hỏi: “từ đâu cháu có tấm bản đồ này?”

Yến chỉ vào Duy, nói: “cháu mò được trong túi của anh ấy!”

Ông lão ngạc nhiên nhìn Duy, thốt lên: “cậu bé này không thể nào có được tấm bản đồ này!”

Duy bình tĩnh nói: “tấm bản đồ này không phải của cháu mà là của một người bí ẩn đưa cho cháu, người đó chỉ nói là có thể nó sẽ cứu mạng cháu, và đúng là nó đã đưa cháu đến được tận đây!”. Nói rồi cậu tường thuật sơ qua về cuộc gặp gỡ với người bí ẩn kia.

Nghe xong, ông lão gật gù nói: “ra vậy, vậy là cậu đã gặp Áo Giác!”

Duy nghe ông lão nói thì hơi bất mãn: “cháu không bị ảo giác, người đó thực sự đã gặp cháu!”

Ông lão cười nhạt nói: “ta không nói cháu bị ảo giác, mà người cháu gặp là được biết dưới cái tên Áo Giác! Cô ta đến và đi như một ảo ảnh, chẳng ai biết cô ta có mục đích gì, cũng chẳng ai biết cô ta thực sự là ai, bao nhiêu tuổi, mặt mũi ra sao!”

Duy ngạc nhiên, cậu từng gặp qua người bí ẩn đó nên cũng biết cảm giác thần thần bí bí đó, cậu vẫn nghĩ đó là một bà pháp sư cao tay nào đó, nhưng giờ đây nghe ông lão nói thì cậu chợt cảm thấy thật đáng sợ, cái người được gọi là Áo Giác ấy quả thực như ma như quỷ.

Ông lão chợt nói: “đừng cố suy nghĩ xem Áo Giác là ai, cô ta đã từng đi qua rất nhiều thời đại, và lúc nào cũng thần bí như vậy, có khi cô ta còn xuất hiện trước cả khủng long cũng nên!”

Duy trầm ngâm suy nghĩ, cậu không ngờ kẻ giúp đỡ mình lại là một kẻ như vậy, kẻ này còn không chắc đã là con người. Cùng lúc đó, Yến cũng cảm thấy khá ngạc nhiên về kẻ đến giúp đỡ Duy, nhưng cô nhanh chóng gạt bỏ những thắc mắc về người đó, chuyện mà cô muốn biết là chuyện khác, cô rụt rè hỏi ông lão: “ông có thể cho bọn cháu biết tại sao bọn cháu lại bị truy đuổi không ạ?”

Ông lão nhìn Yến với vẻ đáng thương, nói: “chính xác thì những kẻ kia chỉ truy đuổi cậu bé kia thôi, cháu không phải là mục tiêu của bọn chúng!”

Nghe vậy, cả Yến và Duy đều ngạc nhiên: “tại sao?”

Ông lão nói: “bởi vì cô bé là người đã chết, chỉ có có cậu bé mới là người còn sống!”

Duy kinh hãi, cậu gần như hét lên: “không thể nào!”

Ông lão vẫn bình tĩnh, nói: “cậu bé, ta biết chuyện này rất khó chấp nhận, nhưng cậu có từng để ý đến những điều khác biệt xảy ra với hai đứa khi ở đây không? Cậu có thể chạm vào những người qua đường không? Còn cô bé thì chắc là được nhỉ?”

Yến chậm chậm gật đầu, cô dường như đã chấp nhận sự thật này kể từ lúc nghe con tiểu yêu nói qua, nhưng Duy thì vẫn không thể chấp nhận được chuyện này, cậu nói: “chắc chỉ là một điều bất bình thường thôi!”

Ông lão lắc đầu: “người chết ở thế giới này không thể nhìn thấy hay chạm vào người sống, cũng như người sống ở thế giới của mình không thể nhìn thấy hay chạm vào người chết vậy. Chỉ có những kẻ có quyền lực mới có thể chạm vào người sống, cũng giống như chỉ có những thầy pháp ở dương thế mới có thể nhìn thấy ma quỷ vậy!”

Duy phản bác ngay lập tức: “cháu và cô ấy vẫn có thể nhìn thấy nhau, vẫn có thể chạm vào nhau, nếu như ông nói thì cô ấy không thể chạm vào người cháu được.”

Ông lão biết Duy chưa từ bỏ, thở dài một tiếng, ông nói: “hai đứa vẫn có thể nhìn thấy và chạm vào nhau bởi vì mối liên hệ quá sâu sắc của cả hai, người này đối với người kia quá quan trọng nên mới có thể như vậy!”

Duy bắt đầu liên kết các sự kiện mà mình đã gặp phải, cậu dần thấy được lời ông lão nói có lý, nhưng việc chấp nhận sự thật đối với cậu là một điều vô cùng khó khăn. Cậu đã từng tràn trề hy vọng rằng cả hai có thể cùng tồn tại và rồi cùng thoát khỏi nơi này, nhưng giờ đây thì cậu buộc phải tin rằng cô ấy giờ đây chỉ là một linh hồn, một người đã chết.

Yến ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đầy vết thương của Duy, dịu dàng nói: “có lẽ đó cũng là số phận rồi!”

Nước mắt Duy chảy dài: “xin lỗi, là anh không bảo vệ được em!”

Yên lắc đầu: “sao lại là lỗi của anh được? đây là số phận của chúng ta, có lẽ bởi vì chúng ta gặp lại nhau nên mới rơi vào cảnh này, nhưng em cũng không hối hận đâu, dẫu sao em cũng đã vứt bỏ được tảng đá ở trong lòng bấy lâu nay, chỉ cần sau này...sau này, thì thoảng anh vẫn nhớ đến một người con gái đã yêu anh rất nhiều là đủ rồi!”

Yên không nhìn thẳng vào Duy, cô cố gắng giấu đi nước mắt, cô cũng rất muốn được sống, cô cũng rất đau khổ khi biết mình lúc này chỉ là một người chết rồi, nhưng cô mong Duy sẽ không vì cô mà làm chuyện gì ngốc nghếch, dù sao thì cô đã không thể trở về, nhưng cậu ấy thì vẫn có thể. Cố gắng bình tĩnh lại, cô hỏi ông lão: “vậy nếu muốn thoát khỏi nơi này thì chúng cháu...à không...anh ấy phải làm thế nào ạ?”

Ông lão liền với lấy một cái hộp gỗ cũ kỹ, lấy ra một đồng vàng và nói: “sau khi xuống thuyền, hãy đưa thằng bé chạy thẳng về hướng tây, sau đó dùng đồng vàng này đổi lấy một tấm vé xe, rồi đi đường vòng quay lại bến xe đầu tiên mà các cháu xuống, ở đó và chờ, sẽ có một chuyến xe đưa trở lại thế giới người sống, chuyến xe đó mỗi ngày chạy một lần, và kể từ lúc xuống thuyền thì thằng bé sẽ chỉ có tối đa hai mươi bốn giờ để có thể đổi vé và trở lại bến xe!”

Yên thắc mắc: “thuyền này không có chuyến về hay sao ạ?”

Ông lão gật đầu: “các cháu buộc phải đi đường vòng để trở về, và nhớ là phải trở về trong hai mươi bốn giờ, nếu không thì thằng bé sẽ trở thành một kẻ giống như ta!”

Duy dường như không nghe ông lão nói gì nữa, đầu óc cậu đang quay mòng mòng, cậu đang chìm trong suy nghĩ phải trở về một mình đang tra tấn cậu, nếu không có Yên ở bên thì chẳng nghi ngờ gì là cậu đã không thể sống tới tận bây giờ. Mất một lúc yên lặng, cậu mới hướng ánh nhìn về phía ông lão, lên tiếng: “thực sự không còn cách nào khác sao ạ?”

Ông lão nhìn Duy ra vẻ thông cảm, nói: “không, đường vòng là con đường duy nhất mà cậu có thể đi, trừ khi cậu có thể bơi qua vùng nước này, nhưng chẳng ai rõ vùng nước này rộng bao nhiêu đâu!”

Duy lắc đầu nói: “cháy không nói đến đường về, cháu muốn hỏi là còn cách nào để cả hai chúng cháu có thể về được hay không?”

Ông lão ngạc nhiên nhìn Duy, chàng trai trước mặt ông thật là cố chấp, có thể là do tuổi trẻ, nhưng chuyện này lại liên quan đến sống chết, vậy mà chàng trai này vẫn muốn đưa một người đã chết về cùng. Một hình ảnh mờ nhạt hiện lên trong trí nhớ của ông lão, dường như ông đang nhìn thấy chính mình trong quá khứ, khi ông còn là một chàng trai trẻ tuổi bốc đồng và đầy nhiệt huyết.

Yên nghe Duy hỏi vậy thì thấy thật ngạc nhiên, Duy đang hỏi đến một việc hết sức vô lý, cô siết chặt lấy bàn tay Duy, an ủi: “anh đừng cố gắng nghĩ đến những điều viển vông nữa, kẻ chết đâu thể sống lại!”

Duy liền nói: “tất cả mọi chuyện xảy ra đã quá vô lý rồi, nếu như có thêm một chuyện vô lý nữa thì cũng có thể lắm chứ!”

Yên nhìn Duy với một ánh mắt bất lực, cô cũng chẳng có cách nào khuyên Duy nữa, có lẽ chỉ chờ đến đoạn đường về, cô sẽ dần dần giúp Duy chấp nhận sự thật, Dù sao thì cô cũng không thể để Duy đi một mình trên đoạn đường trở lại. Trong khi ấy, Duy thì nhìn chăm chăm vào ông lão, ánh mắt đầy vẻ van lơn, cậu đang rất hy vọng rằng một điều hết sức vô lý có thể xảy ra.

Chần chừ một lúc trước ánh mắt của Duy, ông lão hỏi cậu: “nếu như việc đó làm giảm hy vọng trở về của cậu thì sao? cậu có làm không?”

Duy không suy nghĩ đến một giây, cậu gật đầu dứt khoát, dù sao thì không có cô ấy thì cháu cũng chết lâu rồi, chứ chẳng còn cơ hội mà hy vọng!”

Ông lão thở dài, lục tìm trong chiếc hộp gỗ, sau đó lấy ra một chiếc đồng hồ cát lạ lùng nhỏ bằng ngón tay, nó được móc cùng với một sợi dây kim loại rất đẹp, trông chẳng khác nào một cái dây chuyền, nhưng cho dù có lật ngược nó bao nhiêu lần thì cát ở trong vẫn không hề chảy xuống, ông đưa cho Duy cùng với một đồng vàng nữa và nói: “cái thứ này có thể giúp hai đứa chia sẻ mạng sống với nhau, nó giúp giữ lại mạng sống cho cô bé kia, nhưng đổi lại nó cũng chia nhỏ thời gian sống của cậu lại, nghĩa là cậu sẽ có ít hơn thời gian để trở về, chấp nhận đánh đổi chứ?”

Duy không chần chừ, gạt đầu thật nhanh sau đó cầm chiếc đồng hồ cát trong tay như sợ ông lão sẽ đổi ý mà đòi lại vậy. Đứng cạnh Duy, Yến giật mình khi nghe ông lão nói về chiếc đồng hồ cát như vậy, cô thốt lên: “không được, nó quá nguy hiểm, anh chẳng có nhiều thời gian mà phung phí đâu!”

Duy nhìn Yến, vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “em có muốn sống không?”

Yến ngập ngừng: “nó quá nguy hiểm!”

Duy gắt: “em chỉ cần trả lời câu hỏi thôi, có hay không? nếu em nói có vậy thì chúng ta sẽ cùng nhau trở về, nếu em nói không, anh sẽ quăng cái đồng hồ này với hai đồng vàng và tấm bản đồ đi luôn!”

Yến thực sự rất muốn sống, cô chẳng muốn chết chút nào, chiếc đồng hồ cát kia quả thực cũng làm cho cô thấy hy vọng, nhưng mặt khác, cô cũng sợ Duy sẽ không đủ thời gian, giằng xé trong tâm, cuối cùng cô gạt đầu, nói: “em...muốn sống!”

Duy gạt đầu: “vậy được rồi, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi, đừng quá lo lắng!”

Ông lão đợi cuộc nói chuyện chớp nhoáng của đôi trẻ kết thúc thì mới lên tiếng, giọng ông có chút nghe ngạo: “sau khi hai đứa xuống thuyền, cát trong cái đồng hồ ấy sẽ bắt đầu chảy, đó là thời gian của cả hai, nhiều nhất cũng chỉ còn khoảng mười hai tiếng thôi, còn bây giờ thì hãy rời khỏi đây đi, tìm căn phòng mang số ghi trên tấm thẻ bài ấy mà nghỉ ngơi, đường về sẽ rất nguy hiểm đó!”

Cả hai liền quay về hướng ông lão, cúi đầu nói: “chúng cháu cảm ơn, tạm biệt ông!”

Ông lão cười nhạt: “hay cầu mong rằng hai đứa sẽ không phải gặp lại ta đi!”

Duy cười đáp trả, sau đó cùng Yến bước ra khỏi căn phòng, men theo hành lang tối, cố gắng tìm kiếm căn phòng số ba trăm bảy ba.

14. Chương Xiv: Hướng Tây

Ngay khi Duy và Yến rời khỏi căn phòng của ông lão thì cánh cửa phòng lập tức đóng lại và biến mất như chưa từng xuất hiện, trước mắt cả hai người chỉ còn lại một hành lang tối tăm sâu hun hút.

Yến thần thờ nhìn về phía họ mới bước ra, cô biết rằng mọi thứ ở đây đều không thể suy nghĩ theo cách bình thường được nhưng cảm giác ngạc nhiên bàng hoàng thì vẫn không tránh khỏi.

Thấy Yến như vậy, Duy lên tiếng: “kệ đi, đừng cố tìm câu trả lời, chúng ta còn phải tìm chỗ nghỉ nữa!”

Yến gạt đầu, cố gắng gạt bỏ nỗi nghi hoặc và bước theo chân Duy.

Cảm giác nguy hiểm trong Duy lúc này đã không còn, dù cậu không biết tại sao lúc trước lại xuất hiện cảm giác đó, cũng như không biết cảm giác nguy hiểm đó đến từ thứ gì, nhưng lúc này cậu nghĩ rằng không cần thiết phải bận tâm về nó nữa, điều quan trọng nhất là cậu đã biết cách để thoát ra khỏi cái vùng đất chết chóc quỷ quái này.

Hành lang của con tàu lúc này đã không còn thấy bóng người, tất cả chìm trong sự im lặng chết chóc. Chỉ có Duy và Yến đang cố gắng ngó nghiêng lên cánh cửa của các phòng, mong sao tìm được căn phòng số ba trăm bảy ba.

Mất một lúc khá lâu, sau khi vượt qua mấy dãy hành lang, cuối cùng thì căn phòng mang số ba bảy ba cũng đã hiện ra trước mặt hai người. Cánh cửa cũ kỹ trông như sắp hỏng nhưng lại được khóa cẩn thận bằng một ổ khóa to lớn, nó thật đối lập với một cảnh cửa đã gần như mục nát như vậy.

Trên cái ổ khóa to đùng đó lại chẳng có gì khác ngoài một cái khe nhỏ vừa đủ để nhét tấm thẻ bài vào, điều đó có nghĩa tấm thẻ bài này giống như chiếc chìa khóa của căn phòng nghỉ trên con tàu đưa người chết sang sông này.

Nhìn ngó cái khóa vài giây, Yến nhanh chóng ấn chiếc thẻ bài vào chỗ của nó và xoay nhẹ. Ban đầu, chẳng có hiện tượng gì xảy ra, nhưng rồi vài tiếng “cách, cách” vang lên khe khe, sau đó cánh cửa cũ nát nhẹ nhàng mở ra, hé lộ ra căn phòng đằng sau nó.

Căn phòng này chính xác thì chẳng có gì đặc biệt cả, mà nếu có thứ gì đó gọi là đặc biệt ở đây thì chắc là nó đơn giản quá mức có thể khi mà cả căn phòng mà chỉ có một bộ bàn ghế cũ với một chiếc giường mộc, đến cái cửa sổ cũng không hề có, nhìn nó, Duy liên tưởng đến một cái nhà kho hơn là một căn phòng.

Tất cả những thứ đập vào mắt không khỏi khiến Duy thấy có chút gì đó thất vọng, cậu nhìn Yến, cười nhạt: “dù sao cũng có chỗ để nghỉ ngơi một lúc, anh thấy mệt quá!”

Yến mỉm cười gật đầu, với cô thì căn phòng này tuy khó có thể gọi là một căn phòng hoàn chỉnh nhưng ít nhất trong đó không có những con ma trắng hay những con thú ăn thịt người, có lẽ đây sẽ là một nơi yên bình hiếm hoi của hai người từ khi lạc chân vào thế giới này, hay ít nhất thì đó cũng là điều mà cô đang nghĩ.

Nhưng cô chưa kịp tận hưởng giây phút nghỉ ngơi nào thì ở bên cạnh cô, Duy chợt đổ gục xuống như một khúc gỗ mục bị trọng lực tác động lên và không có gì níu lại.

Hoảng sợ, Yến quỳ xuống bên cạnh Duy, lay lay người cậu và gọi liên mấy lần: “Duy, Duy...anh sao vậy?”. Nhưng cậu không đáp lại tiếng gọi tha thiết của cô, cơ thể cậu trở nên im lìm như một xác chết, tay chân lạnh toát, lồng ngực không còn phập phồng hơi thở nữa. Sự sợ hãi ban đầu dần biến thành hoảng loạn, cô cứ định động vào người Duy nhưng lại rút tay lại, cô lẩm bẩm: “phải...phải làm sao đây ? Anh...anh...sẽ không chết... đúng không ?”

Run run tự nói với chính mình: “mạch...đúng rồi,... đầu tiên phải kiểm tra mạch!”, sau đó cô đặt nhẹ hai ngón tay lên hạch cổ của Duy, ơn trời, mạch vẫn đập mặc dù khá yếu. “tiếp...tiếp đến, nên...kiểm tra hơi thở!” cô lại để ngón tay trước mũi cậu, cảm nhận hơi thở của cậu, hơi thở yếu ớt, không đều, cứ như thể lúc này việc thở đối với cậu đã trở thành một việc nặng nhọc và khó khăn. Thu ngón tay lại, cô sờ lên trán Duy, không giống như tay chân cậu, nó nóng ran, cậu ấy đang sốt rất cao.

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô hết nhìn ra xung quanh hành lang tối rồi lại nhìn khắp căn phòng số ba trăm bảy ba giống như đang dò xét rồi độc thoại: “cứ mang anh ấy vào trong đã, không thể để anh ấy nằm ở đây được!”

Nói rồi, dùng tất cả sức lực, cô kéo thân người Duy vào phòng và đặt cho cậu nằm ngay ngắn lên giường. Đó là một việc chẳng dễ dàng gì với một cô gái nên phải mất một lúc khá lâu cô mới có thể hoàn thành. Vừa thở hổn hển vừa nhìn Duy, lúc này cô mới chú ý đến vết thương trên vai cậu, nó rất sâu, máu ở đó vẫn đang rỉ ra chứ chưa có dấu hiệu đông lại. Cố gắng gạt bỏ sự hoảng loạn, cô hít vài hơi thật sâu tự trấn an, miệng lẩm bẩm: “phải bình tĩnh...phải bình tĩnh...phải xử lý vết thương này đã, không được để nó nhiễm trùng!”.

Tự trấn an bản thân xong thì cô liền bắt tay vào rửa vết thương của Duy. Nhẹ nhàng bóc mấy lớp áo quanh chỗ bị thương, cô hãi hùng khi thấy vết thương ấy còn nghiêm trọng hơn nhiều so với cô tưởng tượng, hai tay run run, cô cố gắng làm thật nhẹ nhàng, từng chút từng chút một, nhưng cho dù có nhẹ nhàng như thế nào thì mỗi lần một lớp vải được bóc ra là lại ột dòng máu rỉ xuống, nhìn thấy vậy, cô lại cảm thấy như chính mình đang đau đớn bởi vết thương đó vậy.

Mở chiếc ba lô, Yến lấy lọ cồn y tế đã với đi quá nửa so với lúc hai người bước chân đến cái thế giới chết chóc đáng sợ nà. Cô pha loãng nó rồi bắt đầu rửa vết thương của Duy một cách nhẹ nhàng hết sức có thể. Mỗi lần vài giọt được nhỏ vào thì tay Duy lại hơi giật lên một chút. Mỗi lần như vậy, Yến đều dừng lại quan sát Duy, cô biết là việc sát trùng như vậy sẽ rất đau vì không hề có thuốc tê, nhưng dù sao cũng khá may mắn vì Duy đã ngất đi nên cảm giác đau đớn cô lẽ sẽ không tác động nhiều đến cậu.

Rửa vết thương xong, Yến lại bắt đầu tra thuốc rồi băng vết thương lại. Từng miếng gạc được đặt nhẹ nhàng lên vùng bị thương rồi từng lớp băng được cuốn chắc chắn quanh nó, nhưng đột nhiên cô chợt phát hiện ra mấy miếng gạc thì vẫn còn thừa nhưng băng thì đã được sử dụng gần hết, lúc này cô không có đủ băng cứu thương để cuốn vết thương này lại. Nhưng nếu không đủ băng cuốn lại thì những miếng gạc sẽ không được cố định, và vết thương chắc chắn không thể lành được nhanh chóng.

Suy nghĩ một lúc, cô chợt đỏ mặt nhìn Duy vài giây rồi lầm bầm: “không sao đâu...không sao đâu!”. Sau đó thì “roạt, roạt” mấy tiếng, cô cởi tấm áo choàng trên người ra rồi lại cởi tiếp cái áo khoác mỏng của mình, nhưng đó chưa phải là tất cả, cô còn cởi bỏ đến cả cái áo sơ mi đang mặc ở trong và chỉ giữ lại chiếc áo lót ở nửa thân trên. Từng đường nét quyến rũ cùng làn da trắng nõn mềm mại được phô ra trong căn phòng kín. Một chút ngượng ngùng khiến khuôn mặt cô càng trở nên đỏ hơn, nhưng sau một khoảnh khắc, cô gạt đi tất cả những cảm xúc xấu hổ rồi dùng tay xé mạnh chiếc áo thành từng dải vải dài và dùng nó để làm băng.

Yến dùng những dải vải vừa xé ra từ chiếc áo sơ mi để băng vết thương lại. Cũng mất một lúc, vết thương lớn mới được băng lại hoàn chỉnh, nhưng cô cũng chưa thể cảm thấy nhẹ nhõm được chút nào, sự lo sợ vẫn chiếm lấy cô. Lúc này, nỗi niềm lo lắng trong cô dường như tăng gấp bội phần, còn nhiều hơn cả lúc bản thân cô rơi vào những hoàn cảnh hiểm nguy lúc trước, bởi vì Duy chính là niềm hy vọng duy nhất mà cô bầu vùi vào, chỉ cần có cậu thì cô vẫn còn có đủ can đảm đi tiếp, nhưng nếu không có cậu ấy thì cô chắc chắn sẽ rơi xuống đáy sâu tuyệt vọng.

Cùng với nỗi niềm lo lắng của Yến, cơ thể Duy cứ run lên từng hồi, trông vô cùng khốn khổ, cậu chìm đắm trong cơn mê mà không có dấu hiệu tỉnh lại. Nhưng bỗng nhiên, cơ thể cậu run mạnh rồi một tiếng rên phát ra: “lạnh...quá...”.

Yến suýt nữa thì cảm thấy vui mừng khi nghe thấy âm thanh phát ra từ Duy, nhưng khi nhìn lại thì cô lại càng lo sợ nhiều hơn, Duy đã rơi vào trạng thái mê man hoàn toàn, mọi hành động lúc này của cậu đều là vô thức. Điều này thật sự đáng sợ.

Tiếng than lạnh trong cơn mê của Duy vừa phát ra thì Yến liền lấy ngay tấm áo choàng của mình đắp lên cho cậu, nhưng cho dù là vậy thì Duy vẫn chưa hết run rẩy, nhìn qua thực sự rất giống với người đang bị cái lạnh cắt da cắt thịt dày vò.

Lúc này, Yến chợt nghĩ đến việc có thể dùng hơi ấm của thân thể mình để sưởi ấm cho Duy mặc dù cô cũng không biết liệu nó có bao nhiêu tác dụng, nhưng bây giờ thì cô cũng chẳng thể làm gì nhiều hơn, hơn nữa, chính bản thân cô cũng đang lạnh khi mà đã đem tấm áo choàng đắp lên người Duy. Thật nhẹ nhàng, cô nằm xuống sát bên cạnh Duy, vòng tay ôm chặt lấy cậu.

Hai người lấy tấm áo làm chăn đắp chung, nằm chung trên một chiếc giường hẹp, ôm chặt lấy nhau, cảm nhận hơi ấm từ cơ thể nhau truyền sang, rồi cứ như thế, Duy thì đang mê man, còn Yến thì thiếp đi lúc nào không biết.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là vài giờ, nhưng cũng có thể là ít hơn, vì con tàu vẫn chạy đều mà chưa có dấu hiệu dừng lại, Duy từ trong cơn mê tỉnh lại, sau khi mở mắt, thứ đầu tiên mà cậu thấy chính là gương mặt xinh đẹp của Yến, cô ấy đang ngủ, có lẽ cô đã qua mệt rồi. Trải qua bao chuyện hiểm nguy, trông Yến bây giờ thật phờ phạc, có một chút gì đó thật thảm hại nữa, nhưng với Duy thì khuôn mặt này vẫn là xinh đẹp nhất, cho dù đầu tóc có rối bù, mặt mũi lấm lem hay có thêm vài vết xước. Cứ thế, cậu ngấm nhìn cô gái ấy trong im lặng, cảm nhận hơi ấm và sự mềm mại truyền qua từ cơ thể cô.

Trong khi Duy đang mải ngấm người đẹp thì Yến cũng vừa tỉnh dậy, cô chợt lên tiếng: “anh mà nhìn nữa thì mặt em thủng ra đấy!”

Duy hơi giật mình, nhưng rồi cậu lại cười cười nói: “vậy thì không ngấm nữa là được chứ gì?”

Yến biết Duy lại bắt đầu giở giọng trêu đùa nên không muốn dây dưa ở chủ đề này nữa, cô liền hỏi: “bây giờ anh thấy thế nào rồi?”

Duy nghĩ một lúc rồi trả lời: “anh thấy...màu đen!”

Yến không hiểu lắm, cô định hỏi lại nhưng chợt nghĩ ra điều gì đó thì liền tức giận đấm Duy một cái, và lườm cậu nói: “vô lại!”

Cú đấm của Yến tuy chỉ là rất nhẹ, nhưng Duy lúc này lại vẫn quá yếu nên thực sự rất đau, mặt cậu nhăn lại, kêu lên: “đauuuu!”

Yến thấy vậy thì vô cùng sợ hãi, cô hốt hoảng: “em xin lỗi, anh đau lắm không ? Ngồi yên để em xem thế nào!”

Duy thừa biết Yến không cố tình làm cậu đau, cậu cố nén đau, khịt khịt mũi nói: “không sao mà!”. Ngừng một lúc, cậu nói tiếp: “không biết...đã qua bao lâu rồi ?”

Yến vừa xem xét vết thương cho Duy vừa nói: “chắc cũng mới vài tiếng trôi qua thôi, tàu vẫn cứ băng băng, ở đây cửa sổ cũng không có nên chúng ta không thể biết được bên ngoài như thế nào, em nghĩ bây giờ chúng ta chỉ có thể ngồi chờ thôi!”

“Chờ!” Duy thở dài nhắc lại từ này như một tiếng vọng, cậu cũng chẳng biết nên làm gì vào lúc này, dần dần, cậu bắt đầu lâm vào suy tư, cậu đang cố gắng nghĩ đến chặng đường tiếp theo mà hai người sẽ phải đi. “Liệu rằng mình có phải gặp lại bọn ma trắng hay con quái không có mắt mũi kia không ? Liệu rằng mình có gặp thêm một đoạn đường nào không có lối thoát giống như tòa lâu đài lúc nãy không ? Hay còn những nguy hiểm gì khác ?...” Rất nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu Duy, cậu giống như đang tưởng tượng cách mà mình sẽ chết.

Bên cạnh Duy, Yến cũng trầm mặc, cũng như Duy, cô cũng suy nghĩ về đoạn đường tiếp theo mình sẽ phải đi, Nhưng nếu như Duy sợ những con quái vật thì cô lại sợ thời gian, cô sợ rằng thời gian không đủ cho cả hai có thể trở về kịp lúc. Bỗng nhiên, cô nhớ đến tấm bản đồ kỳ diệu kia, nó có thể sẽ chỉ cho hai người biết vị trí hiện tại của mình.

Mở tấm bản đồ, Yến quan sát thấy một điểm màu vàng đang cách họ không xa, có lẽ là đây là bến tàu, đánh dấu một địa điểm mới mà hai người đi đến. Cô gọi Duy nói: “em nghĩ chúng ta sắp đến nơi rồi đấy! Anh nhìn xem, điểm màu vàng kia đã ở rất gần, nếu nhanh thì chắc chỉ tầm mười phút nữa là đến nơi!”

Duy nhìn kỹ tấm bản đồ rồi gật đầu, cậu cũng muốn thoát khỏi con tàu này lắm rồi, đối với cậu thì nơi này đâu có khác gì một nhà giam, khi mà xung quanh thì là một vùng tối đen kịt, nhảy xuống thì chết chắc, mà ở trên con tàu này thì khả năng chạy trốn sẽ gần như bằng không nếu như xuất hiện kẻ truy đuổi.

“Tu, tu” tiếng còi tàu một lần nữa vang lên, con tàu chậm dần, sau vài giây thì dừng hẳn. Đối với những linh hồn ở trên con tàu này, có lẽ tiếng còi tàu đánh dấu một sự khởi đầu mới cho họ, khi mà họ đã thực sự bước sang một thế giới mới, một nơi thuộc về họ, còn đối với Duy và Yến thì lúc này chính là lúc thời gian của họ bắt đầu đếm ngược, họ sẽ phải có một cuộc chạy đua để có thể giành lại sự sống họ phải chạy nếu còn muốn về nhà.

Duy cố gắng nén hết tất cả những đau đớn mệt mỏi của cơ thể lại, cậu nhìn Yến và nhẹ nhàng nói: “đến lúc rồi, đi thôi!”

Ngay khi hai người vừa bước chân ra khỏi cầu tàu, những hạt cát nhỏ li ti màu đỏ trong chiếc đồng hồ cát bắt đầu chảy xuống một cách rất từ từ, nó chậm chậm đến nỗi người ta có lẽ sẽ cảm thấy rằng mình có thể đếm được số hạt cát rơi xuống, nhưng với hai con người đang cố gắng giành giật lại sự sống thì có lẽ những hạt cát ấy đang chảy xuống quá nhanh, họ chỉ mong rằng nó thôi không chảy nữa, vì cứ mỗi một hạt cát chảy xuống là họ lại mất thêm một chút thời gian, từng chút đó khiến ạng sống của họ cứ ngấn dần. Đeo chiếc đồng hồ cát lên cổ, Duy vừa đi vừa mở bản đồ ra, xác định hướng Tây rồi quay sang nói với Yến: “đây là hướng mà chúng ta cần đi, theo như lời ông lão kia nói thì cứ đi thẳng theo hướng này là sẽ đến được điểm bán vé!”

Yến cau mày suy nghĩ một lát rồi nói: “Nhưng...làm sao để biết đâu là điểm bán vé ?”

Duy giật mình, cậu cũng quên mất chuyện này, nếu như cái điểm bán vé đó là một bến xe hay một nhà ga nào đó thì dễ rồi, nhưng ở cái nơi quỷ quái này thì liệu có chuyện như thế không ? Hay nó là một thẳng cha nào đó bịt mắt, trốn ở nơi nào đó trong hốc rừng như mấy gã NPC bán hàng ở khu vực ẩn trong game ? Cậu ngần ngừ một lúc rồi nói: “có lẽ...chúng ta cứ đi về hướng đó rồi nó sẽ xuất hiện thôi, nó giống như...định mệnh hay cái gì đó tương tự thế chẳng hạn!”

Mọi thứ lại bắt đầu trở nên quá mong lung khi mà họ không xác định nổi liệu đi về phía trước bao lâu thì sẽ có thể tìm được chiếc vé trở về, mà thời gian thì có hạn, điều đó khiến Yến bắt đầu trở nên lo lắng hơn: “chúng ta...chỉ có khoảng nửa ngày, và nếu đi bộ liên tục và nhanh thì chúng ta sẽ có thể đi được khoảng 60-70km, nhưng liệu đường về thì chúng ta phải đi bao nhiêu ? Trong khi em thấy chúng ta đã đi quá nhiều

kể từ lúc đến đây, đây là còn chưa kể đến chúng ta không thể nào đi liên tục trong 12 tiếng đồng hồ mà không nghỉ, chuyện này...”.

Duy nghe Yến nói xong thì liền dừng lại, hai tay cậu nắm chặt vai cô, gương mặt kiên định lại xuất hiện và hướng thẳng ánh mắt sắc bén vào cô và nói thật chậm từng từ một: “PHẢI LIỀU THÔI!”

Kể từ khi đến thế giới này, rồi trải qua rất nhiều chuyện kinh khủng, Yến lúc này mới lại thấy gương mặt kiên định cùng ánh mắt sắc bén của Duy, dường như cậu đã lấy lại tinh thần, nhưng cũng có thể là cậu đang mang suy nghĩ của một kẻ không còn gì để mất và làm tất cả để được sống. Đúng vậy, có lẽ một thứ sức mạnh đang trỗi dậy trong cậu, sức mạnh của kẻ muốn sống, nó mang đến cho người ta sức mạnh còn lớn hơn sức mạnh của kẻ không sợ chết.

Trong khi hai người đang nói chuyện, cách đây không xa, đoàn người từ trên chiếc tàu cũng đã đi tới gần đây, nhưng không giống như Duy và Yến, đoàn người ấy đang đi dưới sự giám sát của một đám ma trắng. Có rất nhiều ma trắng ở đây, phải tới vài chục tên, trông bọn chúng lúc này thật sự rất giống mấy tên cai ngục đáng sợ, còn đám người kia thì giống như những tù nhân chuẩn bị phải thi hành án.

Không một tiếng động, đoàn người dài dằng dặc ấy cứ đi, họ cũng đi về hướng tây.

Nấp kỹ trong đám cây dại và cây leo mọc cao, Duy gần như nín thở khi đoàn người ấy đi qua, cho dù họ đang đi cùng hướng với cậu nhưng cậu lại không cho rằng họ có cùng mục đích với mình, với lại kẻ làm cậu thấy sợ là những con ma trắng đang giám sát hoạt động của đoàn người, cậu sợ hãi bọn chúng, những kẻ đã hơn một lần đe dọa đến mạng sống của cậu và Yến.

Lặng lẽ quan sát, Duy có thể nhìn thấy khuôn mặt của từng người trong cái đoàn người dài dằng dặc này, già có, trẻ có, thậm chí có cả những đứa bé, nhưng có điều gì đó trên khuôn mặt của họ khiến cho cậu cảm thấy rùng mình. Tiếc nuối, ân hận, sợ hãi, đau thương, có vẻ như tất cả những cảm xúc sâu khổ của con người đều xuất hiện trên những khuôn mặt này.

Bỗng nhiên, một tiếng la hét phá vỡ sự im lặng của không gian khiến Duy chú ý, nhìn về phía phát ra tiếng hét, cậu nhìn thấy một người đang chạy thục mạng về phía này, trông đáng sợ đó rất giống như đang chạy trốn. Càng lúc càng gần, trong thoáng chốc, người đó đã đến gần đủ để Duy nhìn thấy rõ cả thân hình và khuôn mặt của anh ta. Anh ta mang một khuôn mặt sợ hãi đến cùng cực, khắp thân mình thì toàn máu là máu, trông cứ như là anh ta vừa bị tra tấn xong. “Tra tấn” từ ngữ này vừa xuất hiện trong đầu Duy thì cậu liền cảm thấy lạnh buốt sống lưng, chẳng nhớ là cậu đã từng đọc ở đâu, nhưng ở đó nói rằng những linh hồn muốn bước vào luân hồi và đầu thai thì phải trải qua sự tra tấn và phán xét những lỗi lầm thời còn sống, và những hình thức tra tấn ở nơi này thì cực kỳ kinh khủng, và chẳng ai muốn nhìn thấy nó cả.

Càng lúc người bị thương kia càng chạy tới gần nơi ẩn nấp của Duy và Yến hơn nữa, khoảng cách đã gần đến mức hai người có thể nghe được tiếng bước chân của anh ta. Và rồi, khi người đó chỉ còn cách họ chừng vài mét thì bỗng nhiên vài cây giáo phi tới, đâm xuyên qua kẻ đang chạy trốn. Máu túa ra từ thân thể vốn đã tràn ngập vết thương, anh ta gục ngã tức thì. Nhưng bằng một nỗ lực lớn, anh ta vẫn tiếp tục bò trườn về phía Duy và Yến, dường như anh ta đã nhìn thấy hai người đang ẩn nấp.

Về mặt van xin của người kia in hằn trong mắt hai người đối diện, giống như anh ta đang cầu xin sự giúp đỡ, bàn tay đầy máu cào từng nhát xuống mặt đất bẩn, cố gắng kéo theo thân thể nặng nề đã tàn phế, khuôn miệng thì thảo luận một điều gì đó.

Một cách không chú ý, Duy nắm chặt lấy Yến, cậu sợ cô ấy sẽ rời khỏi chỗ ẩn nấp này để giúp người trước mặt, lúc này đây, một sự bình tĩnh đến tàn nhẫn tràn ngập trong Duy, cậu bình tĩnh để hiểu rằng tình huống trước mắt là điều mà hai người họ không thể can thiệp, cậu tàn nhẫn để bỏ qua lòng tốt hay ý nghĩ giúp đỡ một người đang gặp nguy hiểm ngay trước mặt. Lúc này đây, điều tốt nhất mà cậu nghĩ đến là cứ nấp yên như thế này, chống mắt lên mà chứng kiến những gì đang diễn ra.

Bỗng nhiên “phập” một tiếng, một ngọn giáo tiếp tục đâm xuống, xuyên qua cánh tay đang với lên của người trước mặt. Một tiếng hét đau đớn vang lên, cánh tay ấy bị ghim chặt xuống đất, máu lại tiếp tục chảy xuống. Nhưng người ấy vẫn chưa từ bỏ, cánh tay còn lại vẫn tiếp tục với lên phía trước, dù cho đau đớn, nhưng có vẻ như anh ta không muốn bỏ cuộc, liệu rằng đây là niềm hy vọng được giữ chặt, hay là sự

mù quáng đến điên cuồng ? Có lẽ, đó chỉ là sự giãy giụa trước khi chết của một linh hồn sợ hãi, một kẻ trốn chạy mà thôi.

Cánh tay còn lại của người đàn ông tiếp tục vươn lên không được bao xa thì lại một tiếng “phập” một tiếng nữa, tiếp tục là một ngọn giáo cắm xuống, đem cánh tay này cùng chịu chung số phận như cánh tay kia.

Nhưng cho dù là vậy, người này vẫn tiếp tục giữ ý định vươn lên phía trước, mặc dù mọi sự cố gắng của anh ta đều không đem lại kết quả gì, tất cả chỉ làm cho khuôn mặt anh ta thêm méo xệch mà thôi.

Khi đã nhận ra sự vô nghĩa trong mọi cố gắng của mình, người đàn ông đó hướng về phía Duy và Yến một ánh mắt oán trách pha kèm nỗi giận dữ, dường như anh ta muốn hỏi rằng tại sao hai người lại không chìa tay ra giúp đỡ anh ta ? tại sao hai người lại tàn nhẫn đến vậy ? Nhưng ánh mắt oán trách đó cũng không tồn tại được lâu, lại một lần nữa, một cây giáo đâm xuống, trúng ngay phần cổ của người đàn ông, kết thúc sự giãy giụa trong vô vọng .

Ngay sau đó, từ đâu xuất hiện vài tên quỷ dị hớm với khuôn mặt vuông to bè, hai mắt sáng quắc, mũi thì hoàn toàn tịt vào trong khuôn mặt, nhưng ghê rợn và mất cân bằng nhất là khuôn miệng, nó rất to, phải chiếm đến gần một nửa diện tích khuôn mặt của con quỷ, cùng với đó là hai chiếc răng nanh lớn từ hàm dưới chìa ra ngoài. Còn thân người chúng thì xem ra cũng không khác người nghiện là mấy, khi mà chúng chỉ có tay chân gầy nhẳng, khuôn ngực trơ xương, nhưng cái bụng lại phệ ra như bị trương lên, cùng với nước da xám xịt. Chỉ mang trên người một cái khố, chúng chẳng có vẻ gì là lạnh lẽo trong vùng đất này, cứ thế, chúng lạch bạch chạy đến chỗ người đàn ông vừa gục ngã, rút những cây giáo ra khỏi người anh ta, nói với nhau thứ gì đó bằng một ngôn ngữ kỳ lạ rồi có bốn tên hò nhau khiêng xác người đó đi trong khi hai tên khác dẫn đường. Tất cả chỉ diễn ra trong chớp lát rồi bọn chúng hoàn toàn biến mất như chưa từng xuất hiện.

15. Chương Xv: Tắm Vén

Trốn kỹ cho đến lúc đoàn người đi qua hẳn rồi Duy và Yến mới đi ra khỏi chỗ nấp. Đảo mắt nhìn xung quanh và xem xét kỹ lưỡng trên bản đồ, Duy nói với Yến: “tiếp tục thôi, hướng tây, chúng ta phải đi nhanh!”

Yến gật đầu nào nề rồi cất bước theo chân Duy, ánh mắt của người lúc này đã in sâu vào trong trí óc của cô, những cảnh tượng tàn nhẫn cũng đã được ghi lại trong tâm can cô, nhưng dường như nó cũng không còn đem lại quá nhiều cảm giác tội lỗi trong cô nữa, cô hiểu rằng nơi này đầy rẫy những sự tàn khốc, kinh dị. Từ khi đến đây, cô đã phải chứng kiến rất nhiều những chuyện ghê rợn, và dường như cô cũng đã quen dần với sự tàn nhẫn cần có ở nơi này.

Hai người cứ im lặng bước đi, không ai nói câu nào khiến cho bầu không khí trở nên nặng trĩu, cảm tưởng như những phân tử khí dần dần cô đặc lại, trở thành một thứ chất lỏng sền sệt khiến cho từng hơi thở cũng trở nên rất khó khăn. Không chịu nổi bầu không khí đó, Duy lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “anh ta chết không phải là lỗi của chúng ta, nếu chúng ta muốn sống thì chúng ta không thể cứu người đó được!”

Yến nói nhỏ : “em biết!...anh ta không thể nhìn thấy chúng ta, anh ta không hề cầu cứu chúng ta, và chúng ta cũng không đủ khả năng cứu anh ta, chỉ vì một lý do nào đó mà anh ta cố gắng chạy trốn thôi”

Duy gật gù : “vậy được rồi !”. Và tiếp tục bước đi. Cậu cũng suýt nữa đã quên mất rằng những linh hồn ở đây không thể nhìn thấy người sống, lúc trước Yến bị trông thấy bởi vì cô là người đã chết, nhưng lúc này đây, cô ấy đang chia sẻ mạng sống cùng với cậu nên cô ấy cũng là một người sống. Chính vì vậy, người kia chắc chắn không phải là đang cố gắng cầu cứu họ.

Nhưng dù sao thì cảm giác vẫn giống như mình đã bỏ mặc một ai đó chết đi, vẫn một cảm giác nặng nề nên mới bước được vài bước, Yến rụt rè hỏi : “nhưng...có thật là sự tàn nhẫn tốt hơn không ?”

Duy hơi sững người, cậu cũng chưa thật sự nghĩ đến điều này, đúng thật là nếu chỉ sống cho bản thân thì sẽ dễ dàng hơn, nhưng cuộc sống ích kỷ như vậy thì sẽ thiếu đi vài phần sắc màu. Hơi chần chừ một lúc rồi cậu lắc đầu và nói: “sự tàn nhẫn chưa bao giờ là tốt đẹp cả, nhưng chỉ ở đây thôi, chúng ta chỉ cần mặc kệ mọi thứ, cố gắng chạy trốn cho bản thân mình, ít nhất tại nơi này, sự tàn nhẫn lúc cần thiết là điều kiện để sống sót!”

Yến thở dài nào nề, dường như cô muốn hỏi tại sao, mặc dù câu trả lời có lẽ đã có sẵn trong đầu cô, nhưng cô cũng chẳng kịp lên tiếng thì Duy đã nói tiếp: “nếu là tại sao thì có lẽ câu trả lời thì vốn cái thế giới này rất tàn nhẫn, chúng ta chỉ có thể tin tưởng lẫn nhau, ngoài ra không thể tin tưởng ai khác nữa, vậy nên...muốn tiếp tục tồn tại trong thế giới này thì phải tàn nhẫn!”

Lời nói của Duy chính là sự khẳng định cho thái độ của cả hai người trong suốt quãng thời gian còn lại của cuộc hành trình.

Yến gật đầu nói: “em hiểu mà!”

Duy không nói gì thêm mà chỉ bước đi về phía trước, cậu muốn nhanh chóng tìm được nơi bán vé để đổi lấy hai tấm vé trở về, cậu muốn sống, cậu muốn mình và Yến có thể thực sự sống sót, nắm tay nhau ở thế giới của họ, nơi có những người sống chứ không phải là những bóng ma ghê rợn như nơi này.

Hai người vẫn lầm lũi bước đi, cũng chẳng nói gì nhiều với nhau, chỉ thỉnh thoảng nói với nhau vài câu động viên hay bán luận một chút về việc quãng đường trở về sẽ phải đi như thế nào. Và trong khi ấy, những hạt cát trong chiếc đồng hồ nhỏ vẫn cứ vô tình rơi xuống, báo hiệu cho hai người biết rằng thời gian của họ đang mất dần.

Bỗng nhiên, Yến bước hụt chân, cơ thể cô trượt dài trên con dốc, lực ma sát với mặt đất khiến cô cảm thấy đau đớn, nhưng thay vì kêu la, cô vẫn mím chặt môi và chịu đựng, cô không muốn gây ra tiếng động không cần thiết nào.

Sau vài giây thời gian, thân thể đau nhức của cô cũng dừng lại. Ngay sau đó, Duy cũng trượt xuống theo, cậu hỏi một cách lo lắng: “có sao không?”

Yến lắc đầu nói: “em không sao mà!”. Nhưng ngay lúc đó thì cô nhận ra bắp tay mình bị một vật cứng đâm vào, máu đang liên tục rỉ ra. Lúc ngã xuống, cô đã ngã phải một đồng những vật cứng, nhưng cô cũng không biết những vật đấy là gì, không ngờ nó lại có thể gây ra thương tích như vậy.

May mắn là vết thương không sâu, nhưng Yến vẫn cảm thấy rung mình khi nhìn rõ vật gây ra vết thương ình, đó là một khúc xương gãy tay, chắc chắn đó là xương người. Định thần lại, cô dùng chiếc đèn của mình soi lên phía trước và một cảnh tượng đầy kinh hãi in vào võng mạc cô. Ánh sáng đi đến đâu thì những mảnh xương trắng hiện ra ở đấy, nhưng chiếc đầu lâu xếp chồng chéo lên nhau, những mảnh xương sườn, xương ống tay ống chân nằm lẫn lộn, giống hệt như nó bị vứt bừa ở đây, và dường như ánh sáng của cây đèn cũng chỉ chiếu tới một khoảng nhỏ ở đây nên tất cả những gì họ nhìn thấy đều không hề đầy đủ, như những bộ xương nằm dưới đất kia.

Một chút kinh hãi, nhưng ngay sau đó Duy đã lấy lại bình tĩnh, cậu nói: “bước qua chúng và đi thôi, chúng ta đã mất quá nhiều thời gian rồi, bây giờ mà mất công leo lên kia rồi đi tiếp thì chẳng biết bao giờ mới có thể tìm thấy cái chỗ để đổi vé nữa!”

Yến ngập ngừng: “bước qua những hài cốt này sao?”

Duy gật đầu, quả quyết: “tất cả cũng chỉ còn là những bộ xương thôi, không có gì phải sợ hãi hết, vật chết không đáng sợ, vật sống mới đáng sợ!”

Nghe Duy nói vậy nhưng Yến vẫn có cảm giác sợ hãi trong lòng, cô chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ bước qua hài cốt của một ai đó để đi tiếp, nhưng nếu muốn bước qua chỗ này thì cô sẽ phải dẫm lên vô vàn hài cốt khác nhau, điều đó thật sự đáng sợ.

Duy nhìn Yến, cậu biết cô đang do dự, chính cậu cũng biết rõ là điều này chẳng hay ho chút nào, nhưng thực sự thì theo bản đồ thì đường này là đường thẳng hướng về phía tây, nếu thực sự điểm bán vé đó nằm trên hướng tây thì con đường này là ngắn nhất trong những con đường đi về hướng tây, chưa nói đến việc điểm bán vé đó cũng có thể nằm đâu đó trên cảnh đồng đầy xương trắng này.

Nghĩ đến chuyện đó, không hiểu sao cậu lại tự cười bản thân, cậu không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ rằng điểm bán vé đó nằm ở đây, dù sao thì nếu Yến không bị ngã thì có lẽ hai người sẽ không bước xuống con đường này, và nếu thực sự điểm bán vé nằm ở đây mà hai người không rơi xuống thì chẳng phải là họ đã tự bỏ qua đường trở về của mình sao? Chỉ nghĩ đến đó, cậu quay sang nói với Yến bằng giọng điệu điệu dằng nhứt có thể: “sẽ không sao đâu, đám xương này sẽ không đứng dậy tấn công chúng ta đâu!”

Yến biết Duy sẽ không chịu bỏ cuộc, cho dù cô có ngăn cản thế nào chăng nữa, nên sau khi hít một hơi dài, cô gật đầu nói với cậu: “Được rồi, đi thôi, chúng ta sẽ vượt qua nơi này, em sẽ không sợ đâu!”

Những tiếng rầm rắc do đồng xương dưới đất bị gậy cứ vang lên đều đều theo bước chân của Duy và Yến. Cánh đồng trống trải, không gian rộng lớn và vắng vẻ khiến ối tiếng động phát ra đều mang một sắc thái đáng sợ đến vô cùng. Thỉnh thoảng, một cơn gió nhẹ thổi qua cũng khiến cho cả hai thấy lạnh sống lưng. Lúc này đây, Duy cũng muốn kể một câu chuyện vui để trấn an Yến cũng như làm mình thấy thoải mái nhưng không hiểu sao cậu không thể nhớ ra nổi bất cứ một kỷ niệm vui vẻ nào. Tất cả chỉ có sự căng thẳng tột cùng từ một cảm giác không rõ ràng do nơi này mang lại.

Cứ thỉnh thoảng, cậu lại bất chợt quay lại phía sau như để kiểm tra, nhưng chỉ có không gian trống vắng, đồng tàn cỏ trải đầy dưới đất, và gió, thế nhưng, cái cảm giác căng thẳng vẫn hiện hữu. Mỗi lần như vậy, Yến cũng cảm thấy giật mình, rồi cô ngay lập tức chiếu đèn ra xung quanh và xem xét, nhưng tuyệt nhiên vẫn không có gì khác lạ. Vài lần như vậy, họ liền hiểu rằng tâm lý của mình đang bị ảnh hưởng bởi không gian vắng lặng và đáng sợ nơi này.

Rất rõ ràng, Duy và Yến không phải là những người đã quen với xác chết, lại càng không phải những người đã từng nhìn thấy nhiều xương người đến thế này, tuy rằng từ lúc đến đây họ đã phải chứng kiến rất nhiều cảnh tượng khủng khiếp, nhưng cho dù nói thế nào thì họ cũng không thể quen được, cảm giác sợ hãi vẫn còn đó, đôi khi nó khiến cho họ tự tưởng tượng ra các mối đe dọa quanh mình.

Dừng bước, Duy hít thật sâu và nói với Yến: “chúng ta đã căng thẳng quá rồi, phải bình tĩnh lại, rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi!”

Yến gật đầu, cô biết Duy nói ra những câu ấy không chỉ để trấn an cô, mà còn để tự trấn an bản thân mình, cô cũng không nhớ nổi là hai người đã nói bao nhiêu lần câu “rồi mọi chuyện cũng sẽ qua!” nhưng dù sao thì đó cũng là lời để tự an ủi bản thân rằng mình cũng vẫn còn cơ hội.

Cũng định nói gì đó, nhưng cô gái chợt cứng đờ lại, ngón tay run run chỉ về phía sau Duy, giọng lắp bắp: “Duy...phía...phía sau anh...”

Duy cũng cảm thấy hơi giật mình, gần như ngay lập tức cậu quay lại đằng sau, ở đó, cậu nhìn thấy một bóng người mờ ảo, phất phơ trong gió như một làn khói, nhưng lại là một làn khói màu xanh lá cây.

Cố gắng không hoảng loạn, cậu đứng chắn trước mặt Yến và nhìn chăm chăm vào bóng người màu xanh đó. Quan sát thật kỹ kẻ phía trước, Duy phát hiện ra đó hoàn toàn là một bộ xương khô. Bộ hài cốt đó đang mặc một bộ quần áo quý tộc kiểu châu âu thời trung cổ, bên hông đeo một thanh liễu kiếm, và bàn tay của hắn đã đặt sẵn lên chuôi kiếm, chỉ chờ cơ hội rút ra đâm kẻ đối diện.

Làn khói màu xanh lá cây cứ phất phơ bay quanh người hắn khiến Duy không thể nhìn rõ hơn mọi chi tiết trên người hắn, cũng như cậu không thể thấy được biểu cảm của hắn vì khuôn mặt hắn lúc này chỉ là một chiếc đầu lâu không hơn không kém, nhưng dường như cậu cảm thấy được sự tức giận trong hắn, khối xương hàm đó giống như là đang cố gắng gào thét to để đe dọa, hai hốc mắt trống rỗng của hắn không hiểu vì sao lại toát sự giận dữ đến tột cùng. Phải chăng là do cậu và Yến đang dẫm chân lên bộ hài cốt của hắn hay sao ?

Rồi bỗng nhiên, một bộ hài cốt khác được phủ trong làn khói màu xanh lá cây lại xuất hiện, cũng giống như kẻ lúc trước, tên này cũng giống như một quý tộc thời trung cổ của châu âu, và ở hắn cũng toát lên một vẻ giận dữ tột cùng.

Và rồi, một tên, rồi một tên nữa xuất hiện, những bộ hài cốt quý tộc vây Duy và Yến lại thành một vòng tròn, trong tình cảnh này, cậu cũng không có cách nào để hoàn toàn bảo vệ Yến được nữa. Một cảm giác lo sợ bắt đầu dấy lên trong lòng, cậu không dám tưởng tượng kết quả sẽ ra sao nếu mười mấy bộ xương này cùng rút kiếm và lao vào họ. Nhưng dòng suy nghĩ của cậu chợt bị cắt ngang bởi một cảm giác ảm áp vững chắc phía sau lưng, cảm giác giống như một ai đó đang dấn lưng vào cậu. Không, đó không phải là cảm giác, thực sự có người đang tựa lưng mình vào lưng cậu, là Yến, cô gái đang dựa nhẹ tấm lưng mảnh dẻ của mình vào tấm lưng gầy của Duy. Cô cũng đang đối mặt với những bộ hài cốt phía sau Duy.

Duy không biết lúc này nên cảm thấy lo lắng hay yên tâm nữa, cậu phải lo lắng vì không thể chắc chắn bảo vệ được Yến, nhưng cậu lại thấy yên tâm vì đằng sau mình có người trấn giữ. Lúc đó, Yến bỗng cắt đứt

dòng suy nghĩ của cậu bằng một câu: “em sẽ bảo vệ phía sau anh!” khiến cho cậu không thể không quyết tâm đối mặt với những bộ hài cốt kia.

Trong khi ấy, những bộ hài cốt quý tộc dường như không còn kiên nhẫn được nữa, tất cả bọn chúng đều đã nắm vào chuôi kiếm và đồng loạt rút chúng ra. Sau những tiếng “keng, keng!” sắc nhọn do kiếm được rút ra là những âm thanh gào thét chói tai của chúng.

Khuôn hàm của từng tên trong bọn chúng mở lớn, phát ra những tiếng “gào gào” ghê rợn, những tiếng thét dần dần biến thành những âm thanh ghê khiếp, khiến cho đầu óc Duy thấy choáng váng. Ở phía sau cậu, Yến đã không còn giữ được sự tỉnh táo để phòng thủ nữa, lúc này đây, cô đang dùng cả hai tay để bịt chặt tai lại, cố gắng ngăn không cho những tiếng hét đó xuyên vào màng nhĩ nữa. Những âm thanh đó dường như xuyên thẳng vào bên trong hộp sọ của con người, nó giống như đang phá hủy từng bó dây thần kinh, từng phân tử não, chứ không chỉ đơn thuần là phá hủy thính giác nữa.

Và rồi, Duy cũng không chịu đựng được lâu, bịt chặt hai tai mình trong đau đớn, cậu hét lên, cố gắng chống chọi với nỗi thống khổ, nhưng không có tác dụng gì, tiếng hét của cậu dường như còn không thể phát ra nổi, đầu óc cậu dần cảm thấy mơ hồ, mắt cậu mờ đi, và cậu nhận thấy có một thứ chất lỏng sền sệt đang rỉ ra mũi mình. Lúc này, cậu thực sự đã nghĩ đến chuyện thà chết luôn đi còn hơn.

Sau vài phút, cuối cùng những tiếng gào thét cũng ngừng lại, giải thoát Duy và Yến khỏi sự đau đớn kinh khủng mà họ vừa phải chịu đựng. Đôi mắt vẫn chưa thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng Duy quệt tay lên mũi và ngay lập tức cậu nhận ra rằng thứ chất lỏng sền sệt rỉ ra ở mũi mình là máu, những âm thanh ghê khiếp đó đã khiến cậu xuất huyết, không chỉ ở mũi, tai cậu cũng chảy máu. Lần này thì cậu kinh hãi thực sự, những bộ hài cốt quý tộc này quá khủng bố, chúng nằm khả năng chống cự của cậu.

Ở đằng sau Duy, Yến gần như đã ngất đi, hai lỗ tai, mũi và một bên mắt của cô cũng chảy bê bết máu, đầu óc choáng váng cực độ, và cô đã không còn cảm thấy tay hay chân mình ở đó nữa.

Nhưng những bộ hài cốt quý tộc không để cho Duy và Yến có thời gian để mà hồi phục, chúng bắt đầu khua những thanh kiếm của mình lên theo một vũ điệu kỳ quái, và sau hàng loạt những động tác đó, những chiếc đầu lâu dưới chân Duy và Yến bắt đầu chuyển động, chúng cứ xoay đều, kéo theo đó là Duy và Yến mất dần thăng bằng vào cứ thế trôi theo biển xương.

Hoảng loạn, Duy và Yến cùng nỗ lực để bám lấy bất cứ thứ gì đó có thể bám, nhưng chẳng có thứ gì có thể giữ họ lại, tất cả những gì họ có thể chạm vào là những chiếc đầu lâu mục nát đang trôi dần xuống lòng đất.

Dòng xoáy dữ dội nuốt gọn hai con người nhỏ bé, nhưng có vẻ như Duy vẫn chưa muốn bỏ cuộc. Cậu dần lấy lại sự tỉnh táo sau trận âm công của mấy bộ xương quý tộc, cậu lúc này đã đủ bình tĩnh để có thể biết rằng nguyên nhân gây ra vòng xoáy này chính là mấy thứ hài cốt đang chuyển động đó. Nhưng lại có một sự bất lực hiện lên, cậu không thể làm gì mấy kẻ tấn công cả, trong khi chính bản thân cậu và Yến đang chìm dần.

Trong khi ấy, mấy bộ xương quý tộc vẫn cứ tiếp tục điệu khiêu vũ kỳ dị của mình, những thanh kiếm của chúng vẫn cứ được vung vẩy với tốc độ ngày một cao hơn. Rồi khuôn miện chúng lại tiếp tục lăm bắm gì đó như những câu chú. Tất cả chuyện này thật giống với một nghi thức hiến tế nào đó mà Duy đã từng biết đến qua những cuốn sách và những bộ phim.

Tình thế cấp bách, bất chợt ngón tay cậu móc vào hốc mắt của một chiếc đầu lâu, một dòng suy nghĩ hiện ra trong đầu, cậu nhanh chóng dùng tất cả sức mạnh còn lại ném thẳng vào một trong số những bộ xương đang múa kiếm đang trên. Chiếc đầu lâu được ném đi, nhưng chính Duy cũng không bao giờ nghĩ rằng cái hành động vội vàng và ngu ngốc đó lại có tác dụng gì để giúp hai người thoát ra khỏi cái tình cảnh này được.

Nhưng sự thật thì lại nằm ngoài dự đoán của cậu, một tiếng “cốp!” khô khốc vang lên, chiếc đầu lâu được ném đi đã đập vào đầu của một bộ xương quý tộc, chẳng biết liệu cú va chạm đó có mạnh hay không, nhưng liền khi ấy khí đồng loạt tất cả các bộ xương đều dừng lại, thôi không múa kiếm nữa, và biến xương dưới mặt đất cũng ngừng không trôi đi nữa.

Lạ lùng, Duy không hiểu được chuyện gì vừa diễn ra, cậu cố gắng định thần lại và quan sát thật kỹ bộ xương vừa bị mình ném trúng. Nó chẳng tổn hại gì, nhưng giờ đây thì nó lại đứng im lìm như một con robot

bị ngắt hoạt động. Và rồi, trong một khoảng khắc, bộ hài cốt đó tan vỡ, biến thành một làn khói xanh lá cây rồi bay đi theo gió. Lần lượt, tất cả các bộ hài cốt mà vừa mới khi nãy còn đang đứng đó, khua khoắng mấy thanh kiếm tạo thành một vụ điệu chết chóc nhằm tấn công Duy và Yến đều từ từ biến thành một làn khói xanh và bay đi, không còn dấu vết nào cả.

Cảm giác đau đớn cũng biến mất ngay sau đó, Duy quệt tay qua mũi mình một lần, không có chút máu nào chảy ra cả, rồi cậu đỡ Yến dậy, vốn khuôn mặt đầy máu của cô lúc nãy cũng đã biến mất, thay vào đó là khuôn mặt nhợt nhạt cùng một vẻ phờ phạc vì đường xa hiện ra.

Tất cả đều không giống như hai người đã bị thương, hay chính xác hơn thì họ chưa từng bị thương bởi những bộ xương quý tộc nào cả.

Yến hơi sững sờ trước tất cả những gì vừa xảy ra, cô đã nghĩ rằng mình sẽ chết, run run, cô hỏi: “đó...tất cả những thứ đó... là ảo giác ?”

Duy cũng không dám chắc chắn điều gì, nhưng cậu cũng không thể đưa ra lời giải thích nào khác, cậu chờ một lúc rồi nói: “có lẽ vậy!”

Yến thở phào ra vẻ nhẹ nhõm : “vậy mà em đã nghĩ rằng chúng ta có thể sẽ bị chết chôn dưới cái biển xương này, thật là may mắn, tất cả chỉ là ảo giác!”

Không như Yến, Duy vẫn cảm thấy thực sự nặng nề, cậu nói với một chút sợ hãi: “có những ảo giác...thực sự... gây chết người, nó giống như thứ mà chúng ta vẫn hay nói là chết trong mơ, và một khi đã gặp phải những ảo giác đó, khả năng con người ta không thể tự mình tỉnh lại là rất cao...”

Ngừng lại một lúc, cậu thở dài một tiếng náo nức rồi nói: “chúng ta quả thực đã quá may mắn khi có thể tự mình thoát khỏi cái thứ ảo giác đó!”

Trong giọng nói của Duy vẫn còn phảng phất nỗi sợ hãi, thực sự thì lần này đúng là hai người đã suýt nữa thì không còn là người còn sống trong vùng đất chết nữa mà là hai người chết.

Yến cảm thấy sốc, cô không biết là ảo giác lại có thể kinh khủng đến thế, cô nhìn khuôn mặt Duy và thấy được sự sợ hãi trong mắt cậu, một cảm giác tội lỗi trong cô lại trỗi dậy, những suy nghĩ dần vụt cứ thế xuất hiện trong đầu. Cô đã nghĩ rằng nếu mình cẩn thận hơn, nếu cô không để bị ngã xuống dưới cánh đồng này thì có lẽ những chuyện nguy hiểm vừa rồi sẽ không xảy ra, và biết đâu hai người đã tìm được đến điểm bán vé và có thể giờ này họ đang trên đường trở về nhà được rồi.

Những suy nghĩ đó cứ thế hiện ra rồi lại biến mất trong đầu Yến, cô nhìn Duy, lắp bắp: “em xin lỗi, tại em cả...”

Duy lắc đầu, cậu chưa bao giờ đổ lỗi cho Yến cả, cậu đoán được cô xin lỗi vì chuyện gì, nhưng cậu cũng không bao giờ dám chắc chắn là nếu cô ấy không bị ngã xuống đây thì trên con đường kia họ có gặp những nguy hiểm tương tự thế này không, hay còn thứ gì đó khủng khiếp hơn. Nhưng vào lúc này, cậu cũng không biết nên nói điều gì nữa, chỉ im lặng, cậu nắm chặt lấy bàn tay của Yến, kéo cô ấy đi. Trong tâm trí cậu lúc này chỉ tràn ngập ham muốn trở về nhà, tất cả những gì cậu phải trải qua và chứng kiến ở nơi này đã là kinh khủng lắm rồi, cậu muốn được trở về, cậu muốn được sống.

Cứ giữ lấy cái suy nghĩ như vậy, cậu lầm lũi bước đi, Yến cũng vậy, hai người dường như không quan tâm đến chuyện gì khác, việc của họ bây giờ chỉ là bước và bước.

Nhưng cho dù bước đi rất lâu, hai người vẫn không thể ra khỏi cánh đồng xương trắng này, đích đến dường như vẫn là một điểm nào đó nằm ngoài đường chân trời. Tất cả chuyện này giống như là họ đang đi thành một vòng tròn lớn vậy.

Không chịu nổi việc đi mãi mà không thấy lối ra, Duy bắt đầu giận dữ, cậu liên tục vung chân đá mạnh vào những chiếc đầu lâu dưới chân. Cảm giác này, cũng giống như cảm giác lúc hai người lạc trong tòa lâu đài không có lối thoát, một sự tuyệt vọng tràn trề, một cái chết đang đến mà người ta không thể chống lại.

Cát trong chiếc đồng hồ thì vẫn cứ chảy xuống, những hạt cát đã rơi đi nhiều, chỉ còn lại chừng một phần ba so với lúc đầu, điều đó cũng có nghĩa là họ chỉ còn lại khoảng bốn giờ đồng hồ. Bốn giờ, họ chỉ có khoảng chừng ấy thời gian để vừa tìm được nơi bán vé, vừa tìm đường trở về, mọi việc đã dần trở thành không thể.

Ở phía sau Duy, Yến nhìn thái độ của Duy mà cũng có cảm giác sợ, cô lắp bắp: “anh thử xem tấm bản đồ có dùng được ở đây không ?”

Duy nhìn Yến với vẻ hơi ngạc nhiên, cậu đã không nghĩ đến tấm bản đồ, nói thẳng ra là cậu đã gần như không còn suy nghĩ được gì nhiều nữa rồi, cậu chỉ bước đi một cách điên cuồng theo ham muốn được sống, được trở về mà thôi.

Tầm bản đồ được mở ra, vẫn là một nơi trống không, chẳng có đường lối gì, nhưng, điều làm hai người kinh ngạc nhất là một điểm màu vàng to bự đang ở ngay phía sau họ, nó lù lù ở đó, trong khi hai người đã toàn đi đường thẳng, vậy mà họ hoàn toàn không nhận ra.

Quay về phía sau, sự kinh ngạc của hai người còn lớn hơn gấp bội, ngay phía sau họ, một căn nhà gỗ to lớn đang ở ngay đó, sừng sững như một ngọn núi con. Vậy mà hai người hoàn toàn không biết gì cả, mọi chuyện dường như đã trở nên rất phi lý và đáng sợ.

Duy và Yến nhìn nhau một lúc, dường như hai người nhìn thấy trong mắt người kia sự nghi hoặc, họ đang chần chừ không biết có nên hay không nên bước vào căn nhà này, đây là một điểm màu vàng, điều đó chứng tỏ nó là một điểm chuyển tới vùng khác, nhưng liệu rằng vùng khác kia có phải là nơi họ cần đến ?

Nhìn nhau một lúc, cuối cùng Duy và Yến cùng gật đầu, họ hiểu được ý nghĩ của đối phương, và họ quyết định thử liệu xem thế nào, dù sao thì nếu cứ đi tiếp cũng chưa chắc gì họ đã có thể thoát khỏi cánh đồng xương này.

Một cách chậm rãi, hai người cùng đặt bàn tay lên cánh cửa và mở nó ra. Tiếng kèn kẹt vang lên, cùng với đó là cánh cửa dần dần hé ra, để lộ những gì đằng sau nó.

Phía sau cánh cửa, Duy nhìn thấy một quầy bar, tò mò, cậu bước vào sâu hơn, cậu muốn nhìn rõ xem quầy bar đó để làm gì. Một danh sách rất nhiều thứ được đặt ở trên quầy bar đó. Lướt qua danh sách, mắt cậu chợt dừng lại ở một thứ tên là “vé xe”.

Rất nhiều suy nghĩ lướt nhanh qua, cậu thực sự hy vọng rằng nó chính là tấm vé mà cậu đang tìm kiếm.

Tuy có danh sách những món hàng ở đây, nhưng cậu không thấy người bán hàng nào cả, mà trông nơi này cũng không hiện đại tới mức có những thiết bị tự động bán hàng. Nhìn quanh một hồi, cậu chợt phát hiện ra một cái tủ kính nhỏ, nó nằm bên cạnh một dãy các khay hàng, có lẽ đây chính là nơi bán hàng.

Lướt qua chiếc tủ kính, cậu thấy đủ các loại vé xe ở đó, và rồi, thứ cậu hy vọng nhất, tấm vé xe trở về dương thế, nó nằm ở đó. Hy vọng trở về của cậu và Yến đang ở đó. Hai tay run run, cậu lục trong túi lấy đồng vàng, nhưng lại không biết làm sao để có tấm vé, và rồi, đồng vàng ấy đột nhiên tan biến như bụi cát, đổi lại, trên tay cậu chính là tấm vé xe trở về.

Tiếp tục một lần nữa, đồng vàng thứ hai biến mất, thay vào đó là tấm vé thứ hai, cậu gần như đã rú lên khi cầm cả hai tấm vé. Với giọng nói mang niềm vui tràn đầy, cậu gọi Yến: “Yến ơi, chúng ta... chúng ta lấy được vé rồi!”

Yến đang đứng ở ngưỡng cửa, nghe Duy gọi thì cô liền chạy vào trong, nhìn thấy hai tấm vé, cô cũng suýt nữa hét lên vì vui mừng. Vậy là cả hai đã có thể trở về, họ hoàn toàn có hy vọng được sống rồi.

16. Chương Xvi: Mê Cung

Tạm gác lại niềm vui, Duy và Yến cùng biết rằng họ mới đi được một nửa chặng đường để về nhà, bây giờ, điều họ cần làm là tìm đường quay ngược trở lại bến xe lúc đầu, thời gian của cả hai đã không còn nhiều nữa, họ sẽ phải khẩn trương lên nếu không muốn bị kẹt ở nơi này mãi mãi, trở thành kẻ nửa sống nửa chết.

Duy đưa hai tấm vé cho Yến giữ rồi nhìn cô mỉm cười: “chúng ta sẽ trở về được, rồi tất cả những chuyện này sẽ bị bỏ lại sau lưng, đi thôi!”

Yến cũng mỉm cười nhìn Duy, kể từ lúc mọi chuyện ở nơi gọi là địa ngục này bắt đầu, chưa bao giờ cô cảm thấy tràn trề hy vọng như thời điểm này đây, hy vọng trở về của hai người đã trở thành hiện thực, và cô tin rằng nó không chỉ dừng lại ở việc hy vọng, mà hai người sẽ thực sự được trở về.

Cả hai cảm thấy không cần thiết phải nói thêm điều gì nữa, điều họ muốn làm chỉ là nhanh chóng tìm thấy đường trở về bên xe đó. Nếu những chuyện này bắt đầu từ một chuyến xe thì hãy để nó kết thúc trên một chuyến xe.

Nhanh chóng bước ra phía cánh cửa gỗ, họ thực sự bàng hoàng khi nhận ra rằng trước mắt mình không phải là cánh đồng xương trắng rộng lớn ban nãy nữa mà là một con đường dài hẹp với những bức tường cao được xây dựng ở hai bên. Họ nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy khó hiểu, ruột cuộc thì là họ đang gặp ảo giác, hay là căn nhà này thực sự có khả năng di chuyển? Câu hỏi đó không hề được trả lời.

Duy nhanh chóng lấy tấm bản đồ ra xem xét, vật này đã từng cứu cậu và Yến nhiều lần, đến nay thì cậu còn tin vào những gì mình thấy trên nó còn hơn những gì cậu thấy trước mắt. Lúc này, trên tấm bản đồ vẫn hiện lên hai cái tên của cậu và Yến, cách khá xa chỗ họ đứng là một điểm màu vàng, còn chẳng đường từ chỗ họ đến với điểm đó là cả một mê cung khổng lồ.

Nhìn vào mê cung này khiến Duy nhớ lại mấy map hầm ngục ở trong một số game mà cậu đã từng chơi, nhưng trong game, họ không có minimap trong hầm ngục, còn ở đây, tấm bản đồ đã hiện rõ lên đường đi lối lại trong mê cung. Nhìn vào nó, cậu cười nhạt: “một mê cung mà đã có minimap thì chẳng còn gì trở ngại nữa, vượt qua nó sẽ chỉ mất chút thời gian đi bộ thôi!”

Bên cạnh Duy, Yến ngó vào tấm bản đồ, phát hoảng vì sự phức tạp của cái mê cung này, cô nhẩm nhó: “có thật là nó dễ không? em thấy nó sao mà phức tạp quá!”

Duy làm ra vẻ tự tin, nói: “không sao, chúng ta ngồi lại đây một lát, xác định sẵn con đường ngắn nhất để vượt qua mê cung rồi cứ theo lộ trình đó mà đi thôi, điều quan trọng là trên đường không được để rơi vào cạm bẫy nào thôi, việc thoát khỏi đây sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian!”

Yến nghe Duy nói thì cũng chỉ gật gù, cô chưa từng chơi qua một game nào liên quan đến kiểu vượt mê cung cả, mấy thể loại đấy hầu hết là adventure hoặc puzzle game, mà cô thì không có thời gian mà động vào những thể loại đấy cả.

Mất khoảng năm phút để Duy vạch ra đường thoát ngắn nhất, tuy rằng mê cung này phức tạp hơn những hầm ngục trong game mà cậu đã từng gặp, nhưng mong muốn trở về khiến não cậu hoạt động rất hiệu quả, nhanh chóng tìm được con đường cần thiết.

Xong xuôi đâu đấy, cậu và Yến bắt đầu cất bước, dần thân vào mê cung trước mặt với niềm hy vọng tràn trề là họ sẽ tới gần hơn được nơi thoát ra.

Những ngã rẽ nhanh chóng được vượt qua, họ đang đi đúng đường, cả hai không khỏi tăng thêm niềm hy vọng. Nhưng, đột nhiên hai người có một cảm giác ớn lạnh sau gáy, giống như có kẻ nào đang lặng lẽ bám theo, tìm cơ hội để hành quyết.

Bước thêm mấy bước, Duy bất chợt quay ngoắt lại phía sau, cậu muốn xác định kẻ đi theo mình đang lẩn trốn ở đâu trong cái mê cung này, nhưng lại hoàn toàn không thấy gì cả. Bên cạnh cậu, Yến nhìn tấm bản đồ với vẻ sợ hãi, cô nói như thì thầm với Duy: “nó đang ở ngay bên cạnh chúng ta!”

Duy kinh ngạc, cậu hỏi lại: “bên cạnh?”

Sau khi thấy cái gật đầu xác nhận của Yến, cậu hỏi tiếp: “bên kia bức tường á?”

Yến lắc đầu: “không, nó ở ngay trên con đường chúng ta đang đi đây này, và hơn nữa, nó nằm sát cạnh chúng ta!”

Duy nhìn chằm chằm vào tấm bản đồ trong tay Yến, cậu thực sự kinh ngạc khi thấy một chấm tròn màu đỏ lớn đang ở ngay bên cạnh tên của cậu và Yến, một mối nguy hiểm lớn như thế ở ngay cạnh, cậu không thể nào không phát hiện ra được, trừ khi kẻ thù có thể tàng hình

Nghĩ đến mấy thứ có thể tàng hình, Duy nghiêng rằng kèn kẹt: “dù mày có biết tàng hình đi chẳng nữa thì tao cũng không sợ, nếu muốn tấn công, mày sẽ phải chui ra thôi!”

Không một âm thanh nào được phát ra, không gian chỉ còn lại tiếng thở nhè nhẹ của Duy và Yến, nhưng bất chợt, cảm giác nguy hiểm lại đến, nó rất nhanh, và rồi, một cái bóng đen sì lao ra từ bên trong bức tường, vung hai cái vuốt lớn, bắt ngờ tấn công Duy.

Trong thoáng chốc khi tránh cú chém của con quái vật, Duy trông thấy bộ dạng quái gở của nó. Tất cả những gì in vào trong mắt cậu là một thứ có tám con mắt, khuôn mặt dài, nước da nhẵn nhéo đen sì, cái miệng nó đầy những xúc tu, trông khác mấy với miệng của con mực. Còn thân mình nó thì dài ngoằng, một nửa lao ra tấn công Duy, một nửa còn lại thì đang trốn trong bức tường của mê cung. Tuy thân mình chỉ to cỡ một người trưởng thành nhưng sự quái dị của nó chính là nguyên nhân gây ra sự sợ hãi với con mồi.

Đòn tấn công không trúng đích, con quái vật ngay lập tức chui lại vào trong bức tường, có vẻ như nó thích phục kích con mồi hơn là đấu sức.

Nhìn thấy cái bóng con quái vật lao ra từ bức tường lớn rồi lại chui vào trong ngay lập tức, Yến có chút kinh hãi, cô không nói nên lời, chỉ biết đề cao cảnh giác. Sự rình rập của con quái vật này khiến cô trở nên căng thẳng tột độ.

Không giống như Yến, Duy có vẻ như đang rất bình tĩnh, cậu di chuyển hết sức từ từ, cũng không có vẻ gì là ngó nghiêng xung quanh để đề phòng bị tấn công cả, nhưng ở đâu đó sâu trong đôi mắt cậu là một vẻ kiên quyết, và có một chút gì đó đáng sợ mà Yến không biết phải mô tả nó thế nào.

Hai người vẫn tiếp tục tiến về phía trước theo lộ trình đã được vạch sẵn, trên bản đồ thì con quái vật chui trong tường cũng vẫn đang theo sát họ, nó dường như không muốn bỏ mồi nhưng cũng không dám mạo hiểm tấn công ngay lập tức, nó đang chờ, chờ một cơ hội để vỗ một cú hoàn hảo, kết liễu Duy, kẻ mà nó cho rằng nguy hiểm.

Và Duy, cũng giống như con quái vật kia, cậu đang chờ, chờ một cơ hội nó lao ra lần nữa, và lần này cậu sẽ tóm gọn nó, và chỉ cần mọi chuyện thuận lợi, cậu sẽ giết chết nó. Rõ ràng là cậu đã xác định được nó không hề mạnh hơn một người bình thường, nó chỉ đáng sợ vì khả năng tấn công bất ngờ từ trong các bức tường ra mà thôi, và nếu như vậy, cậu đủ tự tin sẽ giết chết được nó.

Và rồi, cảm giác nguy hiểm lại một lần nữa đến, đây cũng chính là cảm giác mà Duy mong chờ, chắc chắn là con quái vật, nó sẽ tấn công một lần nữa.

Từ trong bức tường, một cái bóng đen lao ra với một tốc độ kinh khủng, nó vung hai chiếc càng lớn, nhắm thẳng đầu Duy mà bổ xuống, nó muốn một lần hạ gục được mối nguy hại này. Nhưng Duy, với sự bình tĩnh chưa bao giờ có, cậu dường như có thể nhìn được rõ từng chuyển động của con quái. Chỉ bằng một bước di chuyển nhỏ sang bên, cậu né gọn cú vỗ chết người. Tất cả cú vỗ bây giờ chỉ còn là một làn gió sượt qua mặt Duy. Ngay sau đó, không khí cũng bắt đầu chuyển động, một nắm đấm xé tan khoảng không, va mạnh vào mặt con quái vật. Chưa hết, gần như cùng một lúc với cú đấm, bàn tay còn lại của Duy vung lên, tóm chặt vào gáy kẻ săn mồi, giữ chặt nó.

Bằng một nỗ lực lớn, Duy quật ngã con quái vật xuống đất, lôi hẳn cơ thể của nó ra ngoài bức tường, sau đó ghì chặt tay vào cổ họng nó, kẹp chặt. Cậu dồn sức rất nhiều, đến mức đôi đồng tử của cậu cũng căng ra, xuất hiện những làn đỏ kinh dị. Còn con quái vật, nó bị kẹp chặt đến nỗi không thể thở, khuôn miệng của nó liên tục há ra để có thể hút vào một chút không khí, nhưng cổ họng nó thì đã hoàn toàn bị tắc nghẽn, không có khả năng thở nữa. Đôi tay với hai cái càng lớn của con quái vật lúc này trở nên thật vô dụng, nó không thể chạm vào người Duy khi cậu đang kẹp chặt nó từ đằng sau. Lúc này đây, nó chỉ còn biết vùng vẫy trong tuyệt vọng.

Đôi tay Duy lúc này dường như đã biến thành một gọng kìm thép, quyết tâm giết chết kẻ thù. Cậu hét lên khi thấy Yến dường như đang muốn lại gần để giúp đỡ: “không cần lại đây, cứ ở yên đấy!”

Yến giật nảy mình khi nghe Duy hét lên như vậy, nhưng cô cũng hiểu được là trong lúc này, người yêu cô đã hoàn toàn làm chủ tình hình, nếu cô xông vào thì cũng chỉ cản bước anh ấy mà thôi.

Qua vài phút, con quái vật vẫn cố giãy dụa, nhưng rồi sự cố gắng của nó cũng yếu ớt dần rồi hết hẳn. Nó đã chết.

Để chắc chắn, Duy dồn sức một lần nữa, tóm chặt lấy khuôn đầu của con quái, bẻ mạnh sang một bên, khiến cổ nó gãy hẳn.

Thả con quái vật ra, cậu chẳng có một chút gì cảm giác nhẹ nhõm cả, mà đầu đó trong cậu lại xuất hiện cảm giác thỏa mãn. Thỏa mãn vì giết được kẻ đe dọa mình, thỏa mãn vì bảo vệ được bản thân và người

yêu, nhưng đi kèm với cảm giác thỏa mãn đó là một cảm giác khao khát, khao khát chiến đấu.

Mê cung vẫn còn dài, Duy và Yến mới chỉ đi được chưa tới một phần ba quãng đường, nhưng khi quan sát trong tấm bản đồ, Yến thầm kinh hãi khi thấy rất nhiều những chấm tròn màu đỏ đang ở ngay sát cô và Duy, bọn chúng như lũ linh cẩu rình rập, chực chờ cơ hội lao ra cắn xé hai người họ. Cô nói với Duy: “vẫn...còn rất nhiều thứ nguy hiểm khác!”

Duy liếc qua tấm bản đồ, nhưng thay vì sợ hãi, cậu lại có cảm giác mong chờ, cậu chờ bọn chúng đến, để chiến đấu, để tiêu diệt. Cậu nói với Yến bằng giọng thờ ơ: “kệ bọn nó đi, nó đến thì mình giết !”

Yến thấy run sợ, cô lắp bắp: “nhưng...bọn chúng đông lắm!”

Duy cười nhạt: “đông hay không thì mặc xác bọn nó, bọn mình cứ đi!”

Yến nhìn Duy trân trân, cô không nghĩ rằng người đã rất cẩn thận kể từ lúc bắt đầu chuyến đi kinh dị này như Duy lại có thể nói ra mấy lời bất cần đó. Nhưng rồi, cô gạt bỏ những suy nghĩ không hay ra khỏi đầu, chạy theo sát cậu, cô tự nhủ: “mình phải tin tưởng anh ấy.”

Thời gian vẫn tiếp tục trôi đi, nhưng Duy lại dường như không lo lắng mấy khi thấy những hạt cát của chiếc đồng hồ rơi xuống, cậu vẫn cứ lầm lũi bước đi, cậu tin rằng chỉ cần vượt qua mê cung này là hai người sẽ trở về được bên xe lúc đầu, và từ đó, họ có thể trở lại thế giới của người sống. Và mê cung này, dù sao cũng đã được giải, cậu đã tìm được đường ra khỏi nơi này.

Nhưng, mọi chuyện không hề như ý muốn của cậu. Mới vượt được khoảng một phần ba mê cung, mọi thứ bắt đầu thay đổi. Một chấn động khá lớn xảy ra, những tiếng rầm rầm cứ liên tiếp vang lên, giống như những cỗ máy lớn đang chuyển động để mang vác một vật gì đó to lớn và nặng nề. Cậu thắc mắc: “Động đất ?”

Bên cạnh Duy, Yến cũng giật mình vì đột chấn động, cô cảm thấy mặt đất như đang được dịch chuyển, có thứ gì đó đang thay đổi. Nhìn vào tấm bản đồ, những chấm tròn màu đỏ mà từ nãy tới giờ luôn đi theo hai người bắt chợt trở nên tán loạn. Và, điều khiến cô cảm thấy kinh khủng nhất chính là những bức tường hiển thị trên bản đồ cũng đang chuyển động. Kéo mạnh tay áo Duy, cô hét to, cố gắng át đi những tiếng ồn khủng khiếp kia: “Mê cung đang thay đổi!”

Duy dường như nghe không rõ câu nói của Yến, cậu hét to hỏi lại: “em nói gì cơ ?”

Yến cố gắng hét to hơn nữa : “MÊ CUNG ĐANG THAY ĐỔI !”

Duy đứng sững lại khi nghe rõ Yến nói gì, mặc ặt đất đang rung chuyển, cậu hét lên “Cái gì ?”. Rồi giật lấy tấm bản đồ trong tay Yến, nhìn vào đó.

Càng nhìn, cậu càng không dám tin vào mắt mình. Cái mê cung mà cậu phải vượt qua đang đảo lộn vị trí, nhưng bức tường đang di chuyển, chúng đổi chỗ cho nhau, nhưng đường đi lúc trước giờ đã bị bít lại kha khá, và những chỗ mà khi trước là tường thì nay lại được mở thành đường. Chỉ trong thoáng chốc, Duy và Yến đã kẹt lại ở một ngõ cụt.

Sau vài phút, những chuyển động to lớn đã ngừng lại. Duy cố gắng giữ bình tĩnh, cậu ngồi xuống, mở tấm bản đồ, cố gắng vạch ra một con đường mới để hai người có thể đi. Mất khoảng mười phút, con đường mới đã được tìm ra, nhưng Duy thực sự cảm thấy thất vọng, con đường mới đó, vẫn là con đường ngắn nhất, nhưng từ chỗ họ đi sẽ phải đi vòng lại, điều đó chẳng khác nào bảo công sức lúc trước của cả hai bị đem đổ đi.

Yến thở dài chán nản, cô không nói gì cả mà chỉ lẳng lặng bước theo Duy, lúc này thực sự rằng cô cũng chẳng biết nói gì nữa, trong đầu cô bắt đầu xuất hiện những suy nghĩ tiêu cực, cô tự hỏi liệu rằng mê cung này có phải được dựng lên để không ai có thể vượt qua không ? Liệu rằng nó có thay đổi lần nữa không ? Không ai giúp cô trả lời, nhưng cô cũng không thể làm gì để thay đổi nếu điều đó là sự thật.

Vẫn cứ bước đi, nhưng cả Duy và Yến đều bước đi một cách khấn trương hơn. Họ vượt dần vượt qua được một vài ngã rẽ, chạm được đến con đường thoát thân. Nhưng mọi chuyện vẫn không hề suôn sẻ. Lại một lần nữa, một cảm giác lạnh sống lưng lại đến. Nó vẫn đến từ bên trong bức tường, vẫn là một con quái vật

giống như con lúc này. Có vẻ như nó đang không thể nhẫn nại hơn, và quyết định tấn công con mỗi ngày lúc này.

Vẫn là Duy, với một sự bình tĩnh đến lạ thường, cậu hạ gục nó còn dễ dàng hơn so với hạ gục con trước đây, với cậu, dường như con quái vật mới này chậm chạp hơn và yếu đuối hơn con trước. Nhưng lần này, cậu bị thương một chút, cánh tay to lớn sắc như dao của con quái vật đã chém sượt qua vai cậu, chạm vào vết thương lúc trước do con quỷ nhỏ với hình dạng bé gái gây ra. Một cảm giác đau đớn khó tả, nhưng bên trong đó, Duy lại cảm thấy một niềm khao khát chiến đấu bùng dậy. Cậu muốn đánh, cậu muốn giết.

Và rồi, sau khi con quái vật kia lao ra chịu chết, một con, rồi hai con, rồi rất nhiều con quái vật khác giống như nó lao ra, cùng tấn công con mỗi. Như những làn gió lướt qua nhanh chóng nhưng sắc lẹm, bọn chúng lần lượt cửa lên người Duy và YẾN những vết thương. Chỉ có một điều may mắn là cả hai người chưa nhận một vết thương chí mạng nào cả.

YẾN sợ hãi, cô không bao giờ có thể nghĩ rằng với sức mạnh của hai người có thể chống đỡ lại được với bằng này quái vật, một sự tuyệt vọng bỗng chốc bao trùm lấy cô, nhưng cô không muốn bỏ cuộc, cô muốn chiến đấu cùng Duy, để rồi chết bên nhau cũng đã là mãn nguyện. Nhưng Duy thì khác, cậu nghiêng răng kèn kẹt, nói bằng giọng căm giận: “đến nữa đi, mấy con quái vật chúng mày, có bao nhiêu thì đến đi, tao sẽ giết hết!”

Bằng một sức mạnh phi thường, Duy gạt phăng cánh tay của con quái vật vừa bị cậu giết và dùng nó chém bay đầu của một con khác vừa lao ra tấn công. Cánh tay với chiếc móng vuốt to lớn và sắc bén của con quái vật giờ đây đã trở thành một cái lưỡi hái trong tay Duy, nó biến cậu trở nên giống như một tử thần.

Bao nhiêu con quái vật lao ra và cũng là bấy nhiêu con nằm xuống, tuy rằng trên cơ thể Duy đã nhận thêm rất nhiều vết thương lớn nhỏ, nhưng cậu không hề cảm thấy đau, một cảm giác sáng khoái đang lan dần trong não cậu, chưa bao giờ cậu lại thấy muốn chiến đấu đến thế này, mỗi lần vung cái “lưỡi hái” trong tay lên là cậu cảm thấy mình dường như được thêm sức mạnh để tiêu diệt kẻ thù. Phải rồi, đó chính là khao khát sức mạnh, cậu khao khát sự mạnh mẽ, cậu ham muốn nó, cậu muốn mình trở nên mạnh hơn, chính vì vậy, cậu phải chiến đấu, cậu phải giết, để có thể trở thành kẻ mạnh nhất.

Trong chốc lát, xác của những con quái vật đã nằm la liệt trên mặt đất, và Duy đứng đó như một con quỷ, người đầy máu, bàn tay cầm một cánh tay khác với một chiếc móng vuốt như lưỡi hái. Cậu không chỉ giết hết tất cả những con quái vật lao vào tấn công mình, mà còn đuổi giết những kẻ đang chạy trốn, trong tâm trí cậu lúc này dường như chỉ có việc giết chóc, ngoài ra mọi thứ đều đã không còn quan trọng.

Sợ hãi đến không thể cử động, YẾN chỉ bị một vài vết thương, cô cũng đã đánh lại lũ quái vật, dù chỉ là vài đòn đâm đá khiến chúng đủ cảm thấy đau. Nhưng thứ mà cô sợ dường như không phải lũ quái vật kia, mà là Duy. Trước mắt cô, Duy trông không khác gì một tử thần, bàn tay cầm lưỡi hái, ánh mắt khát máu, điên dại, và khuôn miệng vẫn còn vương một nét cười. Cậu ấy dường như đã không còn là Duy mà cô biết nữa.

Cô đã từng nói là sẽ chiến đấu cùng Duy đến cùng, cô cũng đã từng hứa rằng sẽ không bao giờ bỏ cuộc, nhưng cô không bao giờ muốn chiến đấu như thế này.

Gạt qua một bên nỗi sợ, cô đến gần Duy và lên tiếng: “Duy, anh không sao chứ?”

Nhưng tiếng nói của YẾN cứ như bị không gian nuốt mất, Duy vẫn cứ đứng trơ ra đó, không phản ứng gì, dường như cậu không nghe thấy gì cả. Thấy vậy, YẾN gọi thêm một lần nữa: “Duy, anh có nghe em nói không?”

Duy vẫn không trả lời, cậu im lìm như đã hóa đá. Không kiên nhẫn được thêm, YẾN tiến lại bên cạnh, lấy tay lay vai Duy và tiếp tục gọi: “Duy, anh làm sao vậy?”

Lúc này, Duy mới như giật mình, cậu quay sang nhìn YẾN với một ánh mắt khát máu đáng sợ và trả lời cụt ngắn: “không sao!”

Bị ánh mắt của Duy chiếu vào, YẾN giật mình, cô lắp bắp: “anh...đang...làm...em sợ...đấy!”

Bây giờ thì đến lượt Duy giật mình, cậu giống như người đang trong giấc mơ mới bị ném trả về hiện thực, ngay lập tức, ánh mắt cậu trở nên nhu hòa như lúc trước, cậu lúng túng: “anh...anh xin lỗi!”

Yến nhìn vào Duy và nói nhẹ nhàng: “lúc này, trông anh đáng sợ lắm đấy, cứ như là thần chết ấy, từ giờ trở đi đừng làm vẻ mặt ấy nữa nhé!”

Nghe Yến nói vậy, Duy càng trở nên lúng túng hơn, cậu không biết nói gì, chỉ đành im lặng gật đầu. Lúc này, chính bản thân cậu cũng không nhớ rõ những hành động của mình lúc này, nó thực sự giống với việc cậu đang ở trong một cơn mơ và được Yến kéo trở lại với hiện thực. Suy nghĩ một lúc, cậu nói: “anh cũng không hiểu lắm, nhưng cứ như có ai đó thì thầm vào tai anh là phải đánh giết vậy, cảm giác khó chịu lắm, nó giống như một loại thuốc gì đó làm anh không kiểm soát được bản thân, và chỉ được thỏa mãn khi chiến đấu!”

Yến nghe Duy nói vậy thì cũng trầm tư suy nghĩ, nhưng cô không đưa ra được khẳng định nào cả, chỉ đành nhìn Duy và nói: “được rồi, có lẽ là không sao đâu, chỉ cần anh vẫn nhớ rõ mình là ai là được rồi!”

Duy gật đầu, cậu cũng không suy nghĩ gì thêm, chỉ tự nhủ rằng sẽ không bao giờ nhìn Yến bằng một ánh mắt sắc lạnh như vậy nữa. Cố gắng mỉm cười, cậu nói: “vậy, bây giờ chúng ta đi tiếp chứ ? bọn mình vẫn chưa đi nổi một nửa quãng đường đâu!”

Vừa lúc đó, mặt đất đột nhiên lại rung lên dữ dội, những tiếng ầm ầm vang lên, bụi cát bắt đầu rơi xuống. Cảm nhận rõ sự thay đổi của mọi thứ xung quanh, Duy hét lên: “không xong rồi, mê cung lại biến đổi!”

Yến cũng cố gắng nói gì đó với Duy, nhưng âm thanh của cô hoàn toàn không thể đến được tai cậu vì sự ầm ĩ này.

Và, một cảm giác lạnh lẽo chợt đến, nó lan tỏa trong không khí, tạo nên một áp lực đáng sợ, nó khiến cho con người ta cảm thấy tuyệt vọng, rằng họ không thể nào có cơ hội cho bất cứ việc gì. Và, mặt đất đang dần bị phủ đầy bởi một lớp băng mỏng. Và cô gái thoáng nhìn thấy những cái bóng màu trắng đội mũ chóp nhọn lơ mơ xuất hiện trước khi ngất đi.

17. Chương 17(chương Cuối): Chúng Ta Sẽ Sớm Gặp Lại.

Cơn địa chấn bất ngờ cô lập Duy và Yến lại, xung quanh họ lúc này chỉ có những bức tường cao đáng sợ, họ đã bị chặn hoàn toàn lối ra. Cùng với đó, băng bắt đầu bao phủ quanh mặt đất, khí lạnh lan dần ra, đưa cả hai người đến với cảm giác sợ hãi và tuyệt vọng.

Những trận rung lắc lư này mạnh hơn trước rất nhiều, đã có những thứ vỡ ra, chúng biến thành những mảnh gạch vụn và rơi xuống. Duy cố gắng né tránh nhiều nhất có thể, nhưng bên cạnh cậu, Yến đã bị một viên đá rơi trúng đầu, tạo thành một vết thương khá lớn trên trán cô.

Một dòng máu tuôn ra từ khuôn đầu cô gái khiến ý thức cô dần mất đi, mắt cô mờ dần, cảm giác lạnh lẽo càng trở nên rõ rệt và đáng sợ hơn bao giờ hết. Có những cái bóng màu trắng xuất hiện từ trong một khoảng tối. Trước khi hoàn toàn ngất đi, Yến thực sự đã nhìn thấy bóng dáng của những con ma trắng-những kẻ đáng sợ nhất thế giới này.

Chỉ trong chốc lát, những bóng ma màu trắng đã vây quanh Duy và Yến, tạo nên một vòng cô lập đối với cả hai, tước bỏ toàn bộ hy vọng chạy trốn của họ.

Thủ thế, Duy đứng chắn trước Yến, lúc này tuy đã không còn đường lui nữa nhưng cậu vẫn không cam lòng nhận lấy cái chết một cách dễ dàng. Cậu vẫn muốn chiến đấu, mặc dù hy vọng đã không còn.

Nhưng thật bất ngờ, cảm giác lạnh lẽo bỗng dừng biến mất, và bọn ma trắng bỗng chốc dừng lại, một tên trong số đó chợt lên tiếng bằng một giọng nói sắc bén nhưng khó nghe: “không cần hùng hổ như vậy, nhóc, bọn ta không đến để đưa người đi đâu!”

Duy sững sờ: “các người nói được ?”

Con ma trắng cười khinh khỉnh: “tại sao lại không thể ?”

Duy đang vô cùng ngạc nhiên bởi cậu không biết có lý do gì lại khiến bọn ma trắng-những kẻ từ đầu tới giờ luôn truy đuổi cậu và Yến lại đến nói chuyện với mình như thế này, cậu hỏi lại: “vậy...các người có ý gì ?”

Con ma trắng tiếp tục thái độ trào phúng của nó và nói: “không cần cuống lên như vậy, nếu bọn ta muốn đưa người và con bé kia đi thì sẽ rất đơn giản, lúc này người không có khả năng chống lại, mà thực ra thì người nghĩ các người còn đủ thời gian để chạy không ?”

Nghe vậy, Duy liền lấy chiếc đồng hồ cát ra xem, chỉ còn lại một chút cát trong nửa trên của chiếc đồng hồ, chừng đó không chắc đã đủ nửa tiếng, và hai người vẫn đang bị kẹt ở đây, điều đó chứng minh rằng con ma trắng kia nói đúng, cậu đã hết thời gian. Tuyệt vọng, cậu hỏi : “vậy các người muốn gì ?”

Con ma trắng cười nhạt, nói: “người trả lời ta vài câu hỏi đã, từ khi tới đây, các người đã thấy những gì và nghe những gì ?”

Duy ngáp ngừng một lúc rồi nói: “Chỉ toàn là những thứ kinh tởm, một con sông ăn thịt người, một con quỷ không mặt mũi, một thành phố toàn là thú vật ăn thịt người...còn nhiều nữa, nhưng tất cả đều là sự tàn nhẫn, chẳng có một mảnh nhân tính nào ở cái nơi này!”

Con ma trắng gật đầu, nó hỏi tiếp: “vậy người cảm thấy mình là người có nhân tính nhất ?”

Duy lắc đầu: “không, ta cũng trở thành cái thứ vô tình khát máu rồi!”

Lần này con ma trắng nói với vẻ kinh ngạc: “người tự biết rằng mình cũng đang mất dần cái thứ gọi là nhân từ rồi ư ? Thú vị thật, tất cả những kẻ ở đây, không một ai thừa nhận điều đó, bọn chúng đều khẳng khái rằng những việc mình làm là hoàn toàn hợp lý. Ta không bình luận là bọn chúng đúng hay sai, nhưng tất cả vẫn lầm lẫn cái gọi là nhân tính mà không nhận ra hoàn cảnh của chính bản thân mình!”

Duy cảm thấy thật khó hiểu, cậu hỏi lại: “Người rốt cuộc định nói điều gì ?”

Con ma trắng bỗng nhiên nhìn ra phía sau Duy một lúc, sau đó nó lại hướng thẳng ánh mắt lập lờ như đom đóm của mình vào Duy và nói: “Liệu có phải người nhận thức được điều đó là do con bé kia ?”

Duy cũng nhìn lại Yến, cậu nhớ lại những việc xảy ra ở nơi này rồi gật đầu: “Phải, ít nhất thì ta nghĩ vậy!”

Con ma trắng gật gù nói: “Ta đã quan sát hai người kể từ lúc các người đặt chân đến đây, ta thích cái cách mà người chiến đấu, ta thích cái cách thể hiện cảm xúc của người, nó rất thật, ta cũng thích cái cách mà người bảo vệ con bé đó cũng như cách mà nó bảo vệ người...Nơi này, cũng không thể gọi chính xác nó là gì, nhưng những kẻ đến đây đều là những linh hồn vẫn còn vương vấn với dương thế, và khi ở đây, tất cả những dục vọng, những ham muốn cũng như những cảm xúc của con người sẽ không thể kiềm chế được, và tùy với từng kẻ sẽ biến thành những thứ khác nhau ở đây, rồi chúng sẽ tấn công lẫn nhau, với một khát vọng là có thể trở về!”

Duy cảm thấy lạnh gáy, cậu chưa bao giờ nghĩ tất cả đám quái vật ở đây cũng đã từng là linh hồn của những con người. Nhớ lại những chuyện đã qua, cậu không thể không một lần nữa cảm thấy sợ hãi, những cảm xúc của cậu khi ở đây dường như không thể khống chế được, nó luôn thể hiện bằng một cách mạnh mẽ nhất, và nếu như không có Yến bên cạnh, cậu không biết được mình đã biến thành thứ gì trong thế giới này. Nhưng nghĩ đến Yến, cậu liền hỏi: “nhưng Yến thì sao ? Không lẽ cô ấy cũng sẽ biến thành một thứ quái vật kia ?”

Con ma trắng lắc đầu: “không, con bé đó là một linh hồn trong sạch, nó gần như không vương vấn gì với dương thế cả, nếu có thì có lẽ chỉ là người thôi!”

Duy kinh ngạc: “không có vương vấn gì sao ? Vậy tại sao cô ấy cũng tới nơi này ? Người chẳng nói rằng nơi này là nơi dành cho những linh hồn chưa cam tâm chịu chết sao ?”

Con ma trắng tiếp tục nói: “tại sao con bé đó lại tới nơi này vẫn còn là điều bí ẩn, ta cũng không thể biết, nhưng đúng là nó gần như chẳng có chút dục vọng gì để bị kích thích, vì tất cả những gì nó nghĩ để chỉ là cho người, nó chẳng nghĩ gì cho bản thân nó cả, bọn ta truy tìm nó cũng chỉ vì muốn đưa nó đến đúng với nơi của nó!”

Lúc này thì Duy lại bắt đầu cảm thấy nguy hiểm, ngay lập tức, cậu che chắn cho Yến và hỏi lại: “vậy bây giờ các người định làm gì ? Định bắt cô ấy đi chắc ?”

Con ma trắng bật cười: “ồ không, bọn ta đến đây để làm một cuộc giao dịch với người!”

Duy hỏi lại một cách đầy thắc mắc: "Giao dịch ?

Con ma trắng gật đầu: "đúng vậy, bọn ta rất có hứng thú với người, bọn ta thích cái cách mà người chiến đấu, ta muốn người trở thành thuộc hạ của cả, nghĩa là cùng choàng lên người tấm áo choàng màu trắng này và cùng bọn ta cai quản cái thế giới đầy tội lỗi và dục vọng này!"

Duy vẫn trong tâm trạng đề phòng, cậu hỏi lại: "vậy người dùng gì để giao dịch ?"

Con ma trắng nhẹ nhàng nói: "bằng sự trở về của hai người các người!"

Duy kinh ngạc: "Trở về ? Nhưng chẳng phải là người muốn ta trở thành một trong số các người sao ? Nếu ta trở về thì đầu thế trở thành người của các người ?"

Con ma trắng vẫn giữ thái độ cười cợt, nó nói: "ta đâu có nói là ngay bây giờ, ta nói là ta rất hứng thú với người, nhưng chừng nào con bé đó còn ở đây thì người sẽ không bao giờ thực sự trở thành người của bọn ta, vậy nên...ta sẽ cho phép các người trở về, nhưng vào một ngày trong tương lai, người sẽ phải tới nơi này, và trở thành người của bọn ta !"

Duy ngờ vực: "ta có sự lựa chọn nào khác không ?"

Con ma trắng bật cười và nói: "có, đó là người cứ ở đây và chờ cho thời gian trên chiếc đồng hồ cát kia chảy hết để rồi biến thành một trong số những thứ đầy dục vọng của nơi này, còn con bé kia sẽ tan biến vĩnh viễn, không thể đầu thai!"

Dường như Duy cũng đã đoán trước điều này, cậu nói: "vậy thì đúng là ta chỉ có một lựa chọn rồi!"

Con ma trắng tiếp tục thái độ trào phúng, nó nói tiếp: "vậy người tính sao ? Thời gian của người cũng sắp hết rồi đấy, quyết định nhanh còn kịp!"

Duy gật đầu náo nức, cậu không cam tâm lắm về một chuyện giống như đã được sắp xếp trước như thế này, nhưng lúc này thì thực sự không còn sự lựa chọn nào khác, cậu nói với giọng uể oải: "Được rồi, dù sao ta cũng không có các nào khác!"

Con ma trắng dường như có một chút vui mừng, nó tiến đến sát Duy, vươn tay về phía cậu, và một ngón tay trắng mềm mại như tay phụ nữ lộ ra sau tay áo chùng. Ngón tay thanh mảnh ấy vẽ thành một biểu tượng kỳ dị trong không khí, nó giống như một hình tròn và có một đôi cánh ở trong, nhưng thật khó xác định hình thù rõ ràng của nó vì đó đơn giản chỉ là những đường đưa tay dứt khoát. Chỉ chừng vài giây, và rồi con ma trắng rút tay lại, biểu lộ ý rằng nghi thức đã xong.

Duy cứ nghĩ rằng sẽ phải có một vòng sáng kỳ dị phát ra rồi mới nhập vào người cậu, nhưng thật không ngờ rằng mọi chuyện lại đơn giản đến vậy, cậu nhìn đám ma trắng, thắc mắc: "Bây giờ thì sao ?"

Con ma trắng không trả lời câu hỏi của cậu và vung tay lên, sau đó không gian rách ra một vết, và ở bên kia vết rách ấy hiện lên khung cảnh của một bến xe, chính là nơi bắt đầu của chuyện này. Sau khi tạo thành một cảnh cửa xuyên không gian, con ma trắng nói: "Đi đi, trước khi các người hết thời gian!"

Duy bẻ yên lên tay, bước nhanh về phía cảnh cổng, rồi bắt chợt cậu hơi cúi người và nói: "cảm ơn!"

Con ma trắng bật cười: "Đừng cảm ơn, rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau, sớm thôi!"

Sau khi bước qua cánh cổng xuyên không gian, Duy đã xuất hiện trước bến xe, thật may mắn, cậu vẫn còn thời gian, dù chỉ là một chút. Nhanh chóng tìm chiếc xe cần thiết, cậu bẻ Yên lên và tìm một chỗ ngồi trên chiếc xe vắng vẻ. Ôm chặt lấy cô gái, dường như cậu sợ rằng cô ấy sẽ tuột mất khỏi bàn tay của mình, nhìn ngắm cô gái ấy đang bất tỉnh rồi cảm thấy đau xót vì vết thương dài trên trán cô, cậu ước gì mình là người nhận lấy vết thương đó.

Chiếc xe chuyển bánh, và chẳng mấy chốc cậu thiếp đi, không biết là bao lâu, cũng không biết là như thế nào, nhưng cậu thực sự đã thoát khỏi cái nơi khủng khiếp ấy, cậu chỉ biết rằng mọi ý thức của mình dường như đã mất, đến khi tỉnh lại thì cậu mới biết rằng mình đã được cứu.

Tiết trời mùa xuân lạnh lạnh của buổi sáng ngày 30 tết có vẻ như không thể ngăn được mọi người nô nức ra đường để tận hưởng hương vị của cái tết cổ truyền đang đến rất gần. Sự phấn khởi, niềm vui khi chuẩn

bị tiễn biệt năm cũ và chào đón một năm mới đầy hy vọng dường như đã lan tỏa trong từng phần tử khí, thấm vào từng con người trên khắp các nẻo đường của đất nước Việt Nam.

Nhưng có vẻ như niềm hân hoan đó đã bị chặn lại ngoài tầm chăn của Duy. Cậu ngủ ngon lành trên giường và có vẻ như sẽ chẳng ai có thể đánh thức. Từ sáng, khi cậu vừa đặt chân về đến nhà ông bà nội là đã lăn ra ngủ. Một giấc ngủ sâu, không mộng mị.

Cũng không biết là qua bao lâu, nhưng Duy bắt đầu thức giấc khi cảm nhận được một hơi thở ấm áp thơm dịu đang nhẹ nhàng phả vào mặt mình, kèm theo đó là một giọng nói ngọt ngào dễ chịu cất lên: “Duy, dậy đi, trời tối rồi, ngoài kia đang vui lắm !”

Dường như câu nói có chút quen thuộc khiến Duy giật mình mở choàng mắt, trước mắt cậu xuất hiện một gương mặt xinh đẹp. Ngắc ngơ nhìn vào người phía trước, cậu lắp bắp: “chị...Yến ?”

Giờ thì đến lượt Yến ngạc nhiên, cô nói: “anh bị mở ngủ à ? Sao tự nhiên lại gọi em là chị ?”. Ngừng một lúc, cô nói tiếp: “Không lẽ...anh lại nhớ về chuyện của một năm trước ?”

Lúc này Duy mới định thần trở lại. Những ký ức kinh dị lại ùa về. Một năm về trước, cậu sẽ không thể nào quên được ngày hôm đó, cái ngày mà cậu và Yến lạc vào thế giới của người chết. Cậu nhắc lại như một tiếng vọng: “một năm trước, ừ, chắc là vậy... chỉ là hoàn cảnh lúc này giống quá !”

Lúc này thì đến lượt Yến cũng nhớ về chuyện của một năm trước, hình như là cô cũng ngồi bên cạnh ngắm Duy ngủ một lúc rồi đánh thức cậu dậy, sau đó hai người ra ngoài chơi, rồi lạc nhau một lúc, và cuối cùng là chuyển đi định mệnh.

Trong ký ức của Yến, cô không biết tại sao mình lại có thể thoát ra khỏi cái mê cung đáng sợ đó, cô chỉ biết rằng mình đã ngất đi, đến lúc tỉnh dậy thì Duy đang ôm chặt cô, và hai người đang ở trên một chuyến xe vắng vẻ, sau đó một thứ ánh sáng chói lòa xuất hiện buộc cô phải nhắm chặt mắt lại.

Đến khi có thể mở mắt, cô nhận ra mình đang chìm dần, ở bên cạnh, Duy đang đuối dần, cậu chỉ cố gắng bám víu vào một thứ gì đó bất kỳ để ngăn không cho cơ thể bị làn nước nuốt chửng. Mất vài giây để xác định được rằng họ đang kẹt trong một chiếc xe và chiếc xe đó thì đang chìm dần xuống lòng sông, Yến chỉ còn biết giữ chặt Duy, cố gắng ngụp lặn trong không gian chật hẹp để giữ cho cả hai không chết đuối. Đến khi toàn thân đã lạnh cóng, cảm giác dần mất đi, cô sắp rơi vào trạng thái hôn mê thì có vài tiếng động cơ xuống đến gần. Và rồi mọi thứ dần trở nên mơ hồ, nhưng cô chắc chắn đó rằng mình và Duy đã được những người trên chiếc xuống đó cứu sống và đưa vào bệnh viện.

Suốt một tháng liền nằm viện, Yến đã nghe rất nhiều những từ như phép màu hay điều kỳ diệu đến từ các y bác sỹ hay gia đình cô và Duy. Khi nghe những câu chuyện đó, cô được biết rằng chuyến xe chở hai người về Hà Nội đã gặp tai nạn với một chiếc xe khác, nguyên nhân tai nạn được xác định là do tài xế xe khách đã lái xe trong tình trạng say rượu và đi quá tốc độ. Khi đi qua đoạn đường núi thì hai chiếc xe gặp nhau và tai nạn xảy ra, cả hai chiếc xe đều rơi xuống một khúc sông gần đó khiến cho việc tìm kiếm trở nên hết sức khó khăn. Những thông tin sau đó về câu chuyện chỉ là những hành khách xấu số, vì không một ai sống sót, ngoài Duy và Yến. Và hai người đã được tìm thấy vào sáng sớm ngày mừng hai tết, điều đó có nghĩa là họ đã sống sót trong làn nước lạnh hơn một ngày.

Yến có một ký ức rõ ràng về chuyến đi tới thế giới của người chết, nhưng cô cũng không dám chắc rằng đó không phải là ảo giác của một mình cô. Nhưng một vết sẹo dài ở mé trên bên trái trán đã khiến cô tin rằng đó hoàn toàn là sự thật. Rằng nơi đó là có thật, và chuyến đi đó cũng là thật.

Nhưng cũng mất một khoảng thời gian, cô mới dám hỏi Duy về những sự kiện đó, và sau khi khẳng định về chuyến đi đó, hai người mới thực sự bên nhau. Chỉ có điều, Duy không bao giờ cho cô biết rõ là làm thế nào mà cậu có thể đưa cả hai về kịp giờ để họ có thể sống sót và vui vẻ bên nhau như bây giờ.

Gạt đi những ký ức về chuyến đi kinh hoàng đó, Yến âu yếm nhìn Duy, nói: “mọi chuyện đã qua rồi mà !”

Duy gật đầu, cậu nói hờ hững: “ừ, mọi chuyện đã qua rồi!”

Nhưng cùng lúc ấy, trong đầu cậu lại vang lên câu nói cuối cùng của con ma trắng: “rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau, sớm thôi!”

Yến thấy Duy trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, cô biết rằng mọi chuyện trong quá khứ không dễ quên, nhất là với những chuyện kinh khủng như chuyến đi đó, cố gắng nở một nụ cười tươi tắn, cô nói với Duy: “anh không cần phải căng thẳng khi nhớ về chuyến đi đó như vậy đâu, nói theo một cách tích cực thì chuyến đi đó cũng cho chúng ta vài thu hoạch mà!”

Duy tỏ vẻ không hiểu, cậu thắc mắc: “thu hoạch gì ? có thứ gì đáng giá trong chuyến đi đó à ?”

Yến cười khúc khích: “nếu không có chuyến đi định mệnh đó thì em sợ là lúc này chúng ta vẫn chẳng là gì của nhau cả, nói cách khác, nhờ có chuyến đi đó mà em mới thực sự tìm được anh!”

Lúc này thì Duy cũng bật cười, cậu biết chứ, nếu không nhờ chuyến đi đó thì chẳng biết đến bao giờ cậu mới có can đảm mà ôm lấy cô ấy. Cũng có thể nói, chuyến đi kinh khủng đó cũng mang một chút ngọt ngào.

Yến dùng lực kéo Duy ra khỏi giường rồi nói: “bỏ qua chuyện đó đi, chúng ta ra ngoài chơi thôi, em muốn qua đèn một lúc, và hôm nay em sẽ không nhận bất cứ cuộc gọi nào khác nữa đâu!”

Vẫn vậy, giống như một năm trước, hai người bước ra khỏi nhà vào lúc chập tối để hưởng cái không khí xuân của vùng quê thanh bình.

Vẫn là ngôi đền mà năm ngoái hai người bước vào cầu khẩn, nhưng lần này thì chính Duy cũng nhắm nhắm mắt vái, mong sao những điều tốt đẹp sẽ đến với mọi người xung quanh.

Nhưng khi hai người vừa bước ra khỏi ngôi đền, bất chợt không gian như bị đông cứng lại, tất cả mọi người chợt ngừng mọi hoạt động của mình, chỉ còn lại Duy và Yến là vẫn có thể cử động, và đâu đó trong đám đông, xuất hiện một bóng người mặc áo choàng màu nâu đội mũ trùm và cầm một cây gậy gỗ xù xì.

Một cảm giác sợ hãi chợt chạy dọc sống lưng cả hai người, họ biết chứ, đó là Áo Giác- kẻ luôn mang đến những chuyến phiêu lưu kinh khủng.

HẾT.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ve-nha>